



Cô gái văn chương

và
**Tuyển tập
tình yêu**

Nomura Mizuki

Runan dịch

2

Mục lục

Ngoại Truyện 3: Cô Gái Văn Chương Và Tuyển Tập Tình Yêu 2

Lời Cảm Ơn Của Mori

"Cô Gái Văn Chương" Và Thi Sĩ Hết Lời Yêu Thương

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Lolita~

"Cô Gái Văn Chương" Và Thi Sĩ Muốn Hôn Môi

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Phòng Học Biết Bay~

Nhật Ký Tình Yêu Của Nanase

"Cô Gái Văn Chương" Và Nhà Thơ Bị Vấy Bẩn

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Chiếc Thìa Bạc~

"Cô Gái Văn Chương" Và Lời Chúc Phúc Của Nhà Thơ

Nhật Ký Tình Yêu Của Nanase ~Chương Đặc Biệt~

Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3: Cô Gái Văn Chương Và Tuyển Tập Tình Yêu 2

Trên tay bạn là tập 2 của tuyển tập những câu chuyện tình yêu về "Cô gái văn chương" Amano Tooko, người yêu các câu chuyện đến mức muốn ăn sạch chúng!!

"Cô gái văn chương và Thi sĩ hét lời yêu thương" là câu chuyện về Mori, cô bạn thân tốt bụng nhưng lắm chuyện của Nanase, và Sorimachi, chàng trai thầm đem lòng yêu mến Mori. Rồi một ngày nọ, trước mặt Sorimachi xuất hiện một "Cô gái văn chương"...!?

Ngoài ra còn có "Nhật ký tình yêu của Nanase", miêu tả tình cảm của Nanase dành cho Konoha, và rất nhiều câu chuyện khác.

Nhân vật chính của tuyển tập lần này sẽ là Nanase và Mori, với những câu chuyện ngọt ngào xen lẫn chút vị đắng, miêu tả những tình cảm bí mật không được nói đến trong phần chính truyện~.

Từ lâu tôi đã nhận ra người trong lòng cậu ấy là ai.

Khi hai chúng tôi nói chuyện, thỉnh thoảng cậu ấy lại đột nhiên trở nên lơ đãng, có khi lại mím chặt môi nhìn ra xa với ánh mắt cô quạnh. Những lúc như vậy, tôi biết cậu ấy lại đang nhớ tới người con gái đó.

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, ánh mắt cậu ấy cũng đang dõi theo một cô gái khác chứ không phải tôi.

Trái tim tôi xao xuyến khi trông thấy nụ cười toàn tâm toàn ý mà cậu ấy dành cho cô gái đó. Tôi tự nhủ sẽ thật hạnh phúc biết bao nếu cậu ấy có thể nhìn mình với ánh mắt dịu dàng như vậy... Mỗi lần ý nghĩ đó hiện lên, tôi lại cảm thấy khổ sở.

Bởi vì tôi biết ngay cả sự tồn tại của tôi cũng không hề được cậu ấy biết đến.

Cho dù vậy, mỗi ngày tôi vẫn đi gặp cậu ấy, với tâm trạng xen lẫn ngọt ngào và đau đớn, tôi dõi theo cậu ấy nhìn người con gái khác với ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Khi lên lớp 11, cuối cùng ánh mắt cậu ấy cũng nhìn thấy tôi, thế nhưng bên cạnh cậu ấy lại có một người khác... người con gái đó, mối quan hệ giữa hai người đã trở nên thật khăng khít.

Tôi biết mỗi khi ở bên người con gái đó, cậu ấy cảm thấy an bình và hạnh phúc tới nhường nào, tôi cũng biết người con gái đó hiểu cậu ấy hơn bất kì ai.

Tôi biết mình sẽ không thể có được cậu ấy...

Cho tới cuối cùng, cậu ấy cũng chưa từng một lần yêu tôi.

Dù vậy, tôi vẫn luôn yêu cậu ấy.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Cẩn Nhắc Của Mori

Tôi là học sinh lớp 11 của trường cấp 3 Seijou. Bạn bè đều gọi tôi bằng họ, Mori.

Còn tên của tôi thì... không biết.

Hoặc nói đúng hơn là tôi không cho phép!

Cấm tuyệt đối! Ai dám nói ra khỏi miệng là tôi tuyệt giao luôn!

Mọi người thỉnh thoảng vẫn khuyên tôi kiểu như "Bây giờ tên thế này cũng đâu có hiếm đâu" hay "Nghe cũng dễ thương mà, bỏ để ý quá làm gì", nhưng tôi vẫn muốn đổi tên ngay lập tức.

Ba mẹ tôi, những người đặt tên cho con gái chỉ vì ý thích của mình, phải nghiêm khắc tự kiểm điểm.

Được rồi, chủ đề này đến đây là hết.

Hôm nay tôi muốn nói về Nanase.

Tôi bắt đầu quen biết cô gái tên Kotobuki Nanase từ học kì 1 của năm lớp 10. Lúc đó vừa thi giữa kì xong, và tôi thì cũng bắt đầu quen với sinh hoạt của một học sinh cấp 3.

Oa, cô bạn này xinh quá. Nhưng thoát nhìn trông tâm trạng cậu ấy không

được vui vẻ cho lắm.

Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi về Nanase.

Mặt sưng mày sía, môi vênh lên, hai mắt trợn trừng. Đồng phục trông còn rất mới, có vẻ cậu ấy cũng học lớp 10 như tôi? Mái tóc màu nâu nhạt được cắt theo kiểu rất đẹp, nhẹ nhàng đung đưa trên vai. Mắt hai mí, ngực bự, dáng người cũng không chê vào đâu được.

Đã là người đẹp thì cho dù xụ mặt cũng vẫn đẹp, tôi thầm nghĩ trong lòng như vậy, đồng thời cũng cảm thấy hiếu kì không hiểu cậu ấy đang bức tức chuyện gì.

Có lẽ cậu ấy không muốn làm thủ thư nhưng vì oăn tù tì thua nên buộc phải nhận vị trí này, thế nên cậu ấy mới rầu rĩ không vui như vậy? Hay là do hôm nay cậu ấy có hẹn với bạn trai nhưng lại phải trực nên không đi được?

Tôi vừa đưa sách cho cậu ấy vừa suy nghĩ lung tung như vậy, đồng thời tôi cũng chăm chú quan sát, nhưng từ đầu tới cuối cậu ấy không hề để ý đến tôi.

Khi ấy, tôi đã thầm nghĩ cô bạn này trông có vẻ hơi kiêu, tính cách chắc khó gần lắm đây.

Hôm sau, lúc đang tám chuyện trong lớp tôi vừa nhắc tới chuyện này...

- Mình biết cậu ta, Kotobuki Nanase lớp 10E đúng không? Đám con trai dạo gần đây cứ bàn tán suốt về cậu ta, xinh đẹp rồi ngực bự cái gì đó!

Ngay lập tức tôi nhận được phản ứng như trên.

- Ờ, cũng giống Sarashina lớp mình. Nhưng mà kiểu của hai người đó không giống nhau, Sarashina đẹp theo kiểu đoan trang thùy mị, còn Kotobuki

thì, nói thế nào nhỉ, trông hơi kiêu.

- Đúng đúng, lúc nào cậu ta cũng vênh cái mặt lên tỏ vẻ khinh thường, thế mà vẫn có người tung hô cậu ta, làm người đẹp sướng thật đấy~

- Bọn con trai lúc nào chẳng thế, toàn một lũ ngốc chỉ biết nhìn bề ngoài.

Oa, mọi người thẳng thắn thật đấy...

- Đúng là đám con trai rất dễ bị quyến rũ bởi cái đẹp. Nhưng mà không phải con gái bọn mình cũng như vậy sao. Mấy bồ thử nhìn bạn Akutagawa lớp mình ấy, không phải dạo này bọn mình cũng nhao nhao lên rằng trông bạn ấy thật ngầu sao?

Vừa nghe tôi nói vậy, mọi người đã đồng loạt phản bác.

- Sao bồ có thể nói như vậy chứ Mori! Akutagawa không chỉ có vẻ ngoài thôi đâu!

- Đúng thế! Akutagawa cũng rất thông minh nữa, cậu ấy đứng thứ 4 toàn khóa trong kì thi giữa kì đấy!

- Cậu ấy còn rất giỏi thể thao nữa, tính cách cũng rất nghiêm túc, dễ gần.

- Đúng đúng, Akutagawa cực kì dễ gần luôn. Dạo trước có đợt mình đang ôm một đồng hồ không biết phải làm sao thì cậu ấy tới phụ mình. Trông cậu ấy làm chuyện đó rất là thoải mái luôn, không có vẻ gì là không tình nguyện cả!

- Ủm mình biết mà. Akutagawa rất là tử tế luôn á~

- Akutagawa chẳng có chút nào giống với đám con trai rẻ tiền chỉ có mỗi cái mã ngoài cả.

Vừa nhắc tới Akutagawa là mọi người lại trở nên không kiểm soát được.

Dĩ nhiên, lúc mới nhập học, tôi cũng từng cảm nắng cậu ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cậu ấy có một vẻ chín chắn khác hẳn bạn bè đồng trang lứa, cái gì cậu ấy cũng làm được, nhưng lại rất trầm lặng, khiêm tốn. Không chỉ là một người rất đáng tin cậy, ngoại hình của cậu ấy còn hoàn mỹ một cách quá đáng.

Mặc dù tôi cũng hiểu tại sao mọi người lại khăng khăng Akutagawa không chỉ có vẻ ngoài mà thôi, nhưng tôi nghĩ ngoại hình của cậu ấy vẫn là một trong những điểm mạnh.

Mỗi lần trông thấy đôi mắt hình hạnh nhân rất hợp với trang phục kimono truyền thống, cái cằm đẹp đẽ, tấm lưng thẳng tắp ấy, chẳng hiểu sao tôi lại thấy xấu hổ, tim đập liên hồi.

Có lẽ, nếu khuôn mặt của Akutagawa trông như hà mã hay lạc đà gì đó thì chắc tôi đã không đập liên hồi như vậy. Thế nên người ta mới nói đối với tình yêu tuổi học trò thì vẻ ngoài rất quan trọng. Dĩ nhiên là khí chất gì đó thì phải đánh giá về mặt tổng thể mới được.

- Nè, hình như Akutagawa thuộc câu lạc bộ Bắn cung phải không? Không biết cậu ấy đã tham gia thi đấu chưa nhỉ?

- Chắc chưa đâu, cậu ấy mới lớp 10 thôi mà?

- Nhưng mà tui nghe nói cậu ấy còn giỏi hơn cả mấy anh lớp 11 ấy.

- Oa, vậy chờ tới lúc Akutagawa được thi đấu tụi mình cùng đi cổ vũ đi.

- Ủm, nhất định phải vậy rồi!

Trông bộ dạng mọi người lúc riu rít nói những chuyện này thật là vui vẻ.

Đối với một nữ sinh có cả vẻ ngoài lẫn thành tích học tập đều rất bình thường như tôi thì việc trở thành bạn gái của Akutagawa chẳng khác nào một giấc mơ, thế nhưng chỉ cần tưởng tượng "Nếu chuyện đó xảy ra" thôi là tâm tình của tôi cũng trở nên rất kích động rồi.

Cảm giác thích một ai đó thật là tốt.

Thừa dịp chúng tôi đang học chung lớp, nếu có thể làm cho mối quan hệ đôi bên tốt lên thì hay biết mấy.

Lần đến thư viện sau đó, tôi lại gặp Kotobuki đang làm việc ở quầy lễ tân. Như mọi khi, trông cậu ấy rất lạnh nhạt.

Lúc tôi bắt gặp Sarashina, người xinh đẹp nhất lớp, và Akutagawa đi cùng nhau là vào ngày mà kì thi cuối kì 1 vừa kết thúc.

Hai người đứng ở một góc hành lang, thì thầm to nhỏ như kiểu đang nói chuyện gì không muốn cho ai biết.

- Thứ Bảy này nếu cậu rảnh, tôi hi vọng cậu đến xem buổi thi đấu...

Sarashina ngượng ngùng gật đầu khi nghe Akutagawa nói ra những lời đó với vẻ mặt căng thẳng.

Tôi vội rời khỏi chỗ đó, đầu óc quay cuồng.

Chuyện vừa rồi là sao?

Akutagawa đã mời Sarashina đi xem buổi thi đấu của cậu ấy!

Chẳng lẽ Akutagawa thích Sarashina sao!?

Thực ra chuyện đó cũng không có gì khó hiểu, Sarashina rất nữ tính, mái

tóc dài mềm mượt, làn da trắng nõn, đám con trai ai cũng thích cậu ấy cả. Cậu ấy hoàn toàn xứng đôi vừa lứa với Akutagawa.

Tôi chẳng thể nào thắng được Sarashina.

Oaaaaaaaaa, phải nói là tôi còn chẳng có tư cách để trở thành đối thủ của cậu áyyyyyyy!

Cả ngày hôm đó tôi chẳng còn tâm trạng làm gì nữa cả. Giáo viên giảng gì cũng không nghe thấy. Toàn thân tôi ngứa rát, mỗi lần nhớ lại cảnh hai người đó đứng trong hành lang, mắt tôi lại nóng lên. Mỗi khi như vậy tôi lại chỉ biết cố gắng chớp mắt để nước mắt không trào ra.

Hiện tại tôi vẫn chưa biết chắc Akutagawa có thích Sarashina hay không. Nói không chừng đó chỉ là do tôi hiểu nhầm. Nhưng mà với bầu không khí đó, nội dung đó, tôi lại chẳng thể nghĩ ra được lời giải thích nào khác cả. Hơn nữa thái độ của Sarashina khi đó càng khẳng định suy nghĩ của tôi.

Trong giờ học, tôi lén quan sát Akutagawa và Sarashina, thì thấy Akutagawa cau mày như có việc gì khó xử, còn Sarashina thì trông lâng lâng rất vui vẻ.

Thấy vậy tôi không khỏi thầm nghĩ khi đó quả nhiên Akutagawa đã tỏ tình, còn Sarashina thì đồng ý, và hai người bắt đầu hẹn hò. Lòng tôi quặn thắt lại, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Không ổn~ Còn chưa hết một học kì mà mình đã thất tình rồi sao~~~

Haha, xem ra nhân tố quyết định vẫn là vẻ ngoài...

Nếu tôi mà xinh như Sarashina có lẽ Akutagawa cũng sẽ thích tôi.

Tan học, tôi mang theo tâm trạng ủ rũ rời khỏi lớp.

- Mori, đi ăn bánh crepe với tụi này không?

- Xin lỗi nha, hôm nay mình có việc rồi.

Tôi chẳng còn tâm trạng mà nói chuyện phiếm với mọi người trên đường về như mọi khi nữa, ôm theo cuốn sách sắp đến kì hạn trả lại, tôi đi tới thư viện.

Ngồi đọc nhanh cho xong rồi trả vậy.

Cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại đi mượn cuốn Tội ác và Trừng phạt này nữa. Mấy tác phẩm nổi tiếng này bình thường nếu không có trong sách giáo khoa thì chắc tôi chẳng bao giờ đụng vào. À, đúng rồi, là vì Akutagawa đã đọc nó.

Nhớ tới chuyện này, trong lòng tôi lại như có một tảng đá nặng trĩu vừa rơi xuống.

Tôi ủ rũ đi qua quầy lễ tân. Hôm nay lại đến phiên Kotobuki trực. Cậu ấy trông vẫn không VUI như mọi khi.

Tôi ngồi xuống bàn và bắt đầu đọc, nhưng mà một lúc lâu sau tôi vẫn không đọc xong được một trang chứ đừng nói gì là đọc nhanh cho xong rồi trả.

Ôi, bóng tối vô tận.

Chẳng hiểu vì lý do gì mà Raskolnikov cứ mãi nhải suốt... Đây rõ ràng không phải quyển sách nên đọc khi bị thất tình. Được rồi, đem đi trả thôi, không cần đọc nữa... Tôi nghĩ như vậy và nhìn về phía quầy lễ tân, đúng lúc bắt gặp một cậu bạn trông có vẻ cũng trạc tuổi đang nói chuyện với Kotobuki.

Trông cậu ta có vẻ lo lắng, đầu cúi gằm xuống thì thầm chuyện gì đó.

Trông khả nghi quá.

Chỉ đến khi nhìn thấy cậu ta lấy ra một tấm vé từ trong túi đưa cho Kotobuki, tôi mới chợt hiểu ra.

A, thì ra là vậy.

Cậu bạn đó thích Kotobuki, và đang muốn ngỏ lời với cậu ấy.

Cùng với cảm giác vỡ lẽ, là cảm giác đau lòng.

Kotobuki không để ý tới cậu bạn đang nỗ lực bắt chuyện mà chỉ xụ mặt nhìn sang hướng khác.

Cho dù vậy cậu bạn đó vẫn không chịu từ bỏ, tiếp tục dây dưa, cuối cùng Kotobuki khẽ hé môi lầm bầm điều gì đó.

Đó có lẽ là lời từ chối.

Cậu bạn kia nắm chặt tấm vé, thất thểu rời khỏi thư viện.

Tôi dường như nhìn thấy hình bóng của bản thân trên người cậu ta, lòng tôi quặn thắt lại.

Cảm giác bị thảm và thất bại khi tôi chứng kiến Akutagawa và Sarashina ở trong hành lang lại trào dâng, tựa như có vô số cây kim đang đâm vào khắp người tôi.

Mặc dù tôi không bị từ chối một cách thẳng thừng như cậu bạn kia...

Kotobuki chắc hẳn rất quen với việc được tỏ tình như vậy. Cho nên cậu ấy mới có thể từ chối một người mang lòng thích mình một cách lạnh lùng như

vậy.

Chắc hẳn cậu ấy không hề biết cảm giác yêu đơn phương là như thế nào.

Bởi vì cậu bạn kia trông quá đáng thương, tâm trạng của tôi cũng bắt đầu bị cảm động lây, khi tôi đang sụt sịt hít mũi, chớp chớp mắt...

A...

Trong tầm nhìn mơ hồ của tôi hiện lên hình ảnh một cô gái đang mím môi chực khóc hết như tôi lúc này.

Tôi dường như đang nhìn qua gương, khóe mắt cậu ấy ngấn lệ, lông mày nhíu chặt đầy khổ sở.

Tôi giật mình nhận ra người đó chính là Kotobuki.

Tôi chớp chớp mắt rồi nheo lại nhìn thật kĩ.

Quả nhiên là cậu ấy.

Mới vừa nãy thôi cậu ấy còn đang tỏ vẻ khó chịu chẳng thèm đếm xỉa tới ai, vậy mà bây giờ Kotobuki lại đang mím chặt môi cố nén khóc.

- !

Tôi bối rối.

Tại sao? Tại sao cậu ấy lại như vậy?

Rõ ràng vừa nãy cậu ấy còn rất lạnh lùng cơ mà...

Thế nhưng bây giờ cậu ấy lại đang cúi gằm mặt xuống với vẻ có lỗi, toàn thân run rẩy.

Tôi đã cho rằng cậu ấy rất quen với việc được tỏ tình nên mới có thể từ chối một cách bình thản như vậy.

Thế nhưng, có lẽ Kotobuki cũng rất khổ tâm khi khiến đối phương bị tổn thương.

Khi có học sinh mang theo sách tới gần quầy lễ tân, Kotobuki lại nhú mào, trưng ra vẻ mặt cau có.

Nhưng trong mắt tôi, nét mặt của cậu ấy chẳng hiểu sao lại trông có vẻ đầy yêu đuối và đáng thương.

Rốt cục thì cho đến khi thư viện đóng cửa, tôi vẫn chưa đọc xong quyển Tội ác và Trừng phạt.

Tôi mang theo quyển sách rời khỏi thư viện, rồi quay lại phòng học lấy đồ để quên, trong lúc tôi cà kê làm cho xong mấy chuyện này thì bầu trời bên ngoài đã bị nhuộm bởi một màu cam rực.

Những mảng màu cam lan rộng trên nền trời còn sót lại chút màu xanh trông thật đẹp. Trong lúc tôi vừa ngẩng đầu nhìn trời vừa bước đi, trong đầu thầm nghĩ như vậy, đột nhiên một giọng nói kích động lọt vào tai của tôi.

- Mình không hiểu. Tại sao lại không được chứ. Cậu có thể nói rõ ràng cho mình biết lý do không.

Oa.

Tôi dừng bước.

Cậu bạn bị từ chối lúc này đang dây dưa với Kotobuki.

- Cậu không có bạn trai mà đúng không? Mình có chỗ nào không được chứ? Chúng ta có thể bắt đầu từ mức độ bạn bè mà, cậu không thể đi xem hòa

nhạc một lần với mình sao?

- Chuyện đó... tôi không làm được.

Kotobuki nghiêm mặt, đưa mắt nhìn sang chỗ khác và nói như vậy. "Xin lỗi, tôi có việc gấp", nói xong, cậu ấy định lách qua người cậu bạn kia, nhưng đối phương đã sớm một bước chặn đường cậu ấy.

- Xin cậu đẩy, làm ơn mà.

Kotobuki cắn răng, trong ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi khi thấy cậu bạn kia tiến sát về phía mình.

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt chực khóc của cậu ấy lúc này ở thư viện, thế nên tôi đứng đằng sau hai người và la lên thật lớn.

- Kotobukiiiiiii!

Cả hai cùng kinh ngạc nhìn về phía tôi.

Tôi mỉm cười chạy về phía họ và quàng lấy tay của Kotobuki.

Kotobuki tròn xoe mắt nhìn tôi.

- May quá, đuổi kịp cậu rồi! Hôm nay bọn mình có hẹn đi mua đồ đúng không. Nào nào nhanh lên, nếu không cửa tiệm sẽ đóng cửa mất!

- Ơ...tôi...

- Tạm biệt!

Tôi vừa kéo Kotobuki vừa vẫy tay về phía cậu bạn đang đứng ngây ra như phỗng.

- T... Tạm biệt...

Một lúc sau cậu ta cũng vẫy tay lại.

Sau đó, chúng tôi cứ thế đi thẳng về phía trước.

- Hì hì, xin lỗi nha, tại trông cậu như đang gặp rắc rối.

- K... Không có gì.

Kotobuki trả lời với vẻ ngạc nhiên. Trông cậu ấy lúc này thật đáng yêu.

- Mình là Mori, lớp 10B, cùng khóa với cậu. Thỉnh thoảng mình lại tới thư viện nên mình có biết cậu.

- Ủm... hôm nay mình cũng có gặp bạn.

Kotobuki nhỏ giọng nói.

"A, cậu cũng nhớ mình à", nghe tôi vui vẻ cười nói như vậy, hai má của Kotobuki hơi đỏ lên với vẻ xấu hổ.

- Cảm ơn bạn lúc này đã giúp mình... B-Bạn Mori.

Giọng nói của cậu ấy có chút ngập ngừng, ánh mắt cũng không nhìn thẳng vào tôi, nhưng nhìn gò má đỏ bừng của cậu ấy, tôi bỗng trở nên kích động.

Dễ thương ghê.

Không ngờ cậu ấy lại dễ thương đến vậy.

À, thì ra là vậy... lúc ngồi sau quầy lễ tân cậu ấy là vì quá căng thẳng nên mới có bộ dạng như vậy.

Thực sự thì đó là vì cậu ấy quá xấu hổ không dám nhìn vào mắt của tôi

mà thôi.

- Ừm... t-tay...

- A, xin lỗi.

Tôi chợt nhận ra mình vẫn đang quàng tay cậu ấy từ nãy tới giờ, thế nên tôi cười hì hì, đang định bỏ tay ra thì...

Từ phía sau vang lên tiếng chuông xe đạp.

Khi tôi quay đầu lại, tôi thấy Akutagawa đang ngồi trên xe đạp tiến lại gần.

Oa!!!

- Ồ giờ cậu mới về à Mori?

Trời đất ơi! Cậu ấy vừa bắt chuyện với tôi.

- Ừ-ừm. Mình vừa từ thư viện về. Cậu cũng sinh hoạt câu lạc bộ xong rồi hả, Akutagawa?

- Ừ... Vậy thôi, mai gặp lại nhé.

- Ừm, mai gặp lại. Bye by~e!

Cuộc nói chuyện của chúng tôi chỉ ngắn gọn như vậy.

Akutagawa mỉm cười rồi đạp xe rời đi.

Tôi vừa hét to "Tạm biệt, mai gặp lại!" vừa vẫy tay như điên, cả người cứ lâng lâng.

Tôi và Akutagawa ngẫu nhiên gặp nhau trên đường về.

Akutagawa gọi tôi là "Mori", nhìn tôi, nói chuyện với tôi.

Cậu ấy còn nói với tôi hẹn mai gặp lại.

Toàn bộ những điều đó đều khiến tôi hạnh phúc như muốn phát điên, lòng tôi ngập tràn cảm giác ngọt ngào. Ôi, quả nhiên là tôi đã yêu Akutagawa mất rồi.

Người mà Akutagawa thích là Sarashina, hai người có lẽ đang hẹn hò.

Nhưng chuyện đó không quan trọng.

Bởi vì hiện tại tôi rất vui vẻ.

Kotobuki tròn xoe mắt nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi hai tay ôm má cười khúc khích.

Tôi không cách nào kiềm chế cảm xúc kích động này được, thế nên tôi vui vẻ nói.

- Này, cậu thấy người lúc này đẹp trai không? Cậu ấy tên là Akutagawa. Là người nổi tiếng nhất trong đám con trai lớp mình đấy.

- V-Vậy à...

Mặc kệ Kotobuki đang ngây người ra như phỗng, tôi tiếp tục thao thao bất tuyệt kể về chuyện của Akutagawa.

- Cậu ấy tham gia câu lạc bộ Bắn cung, mới lớp 10 thôi mà cậu ấy đã được chọn là thành viên chính thức rồi đấy.

- V-Vậy sao? Cậu ấy giỏi thật đấy...

- Rất giỏi đúng không! Thành tích học tập của cậu ấy cũng rất tốt. Thi

giữa kì cậu ấy đứng hạng tư, còn cuối kì thì đứng hạng hai toàn niên khóa đấy.

- Ồ...

- Còn nữa, còn nữa...

Chúng tôi sóng vai bước đi trong sắc trời cam đang dần chuyển sang màu chàm của màn đêm.

Lúc chia tay, tôi nói.

- Cứ gọi mình là Mori, không cần thêm "bạn" gì cả. Bạn bè mình đều gọi mình như thế.

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki mỉm cười với vẻ ngượng ngùng.

- Ủm.

Rồi cậu ấy khẽ gật đầu một cách vui vẻ.

Khuôn mặt đó trông đáng yêu hết như một vì sao nhỏ nhắn đang tỏa sáng trên bầu trời đêm.

Đã một năm trôi qua kể từ sự kiện ngày hôm đó.

Bây giờ là học kì hai của lớp 11, tôi và Nanase đã là bạn cùng lớp.

Akutagawa giờ cũng học chung lớp với tôi, cho nên tôi vẫn tiếp tục tương tư cậu ấy, tuy nhiên cũng chỉ đơn giản là dừng ở mức mỗi ngày nhìn thấy mặt cậu ấy thì lại thầm nghĩ "Ôi hôm nay trông cậu ấy đẹp trai thật đấy, hạnh phúc quá đi" mà thôi.

Nanase dường như đang thích ai đó. Có lẽ là vì xấu hổ nên cậu ấy giấu

không cho tôi biết, nhưng vì lúc nào cậu ấy cũng để ý tới Inoue nên tôi đoán được ngay.

Tuy nhiên, mỗi khi đứng trước mặt Inoue thì Nanase lại trở nên căng thẳng, mặt khó khăn, cuối cùng còn nói cái gì mà "Tôi ghét cậu", làm tôi đứng ngoài nhìn thôi mà cũng sốt hết cả ruột.

Dĩ nhiên Nanase vẫn là đối tượng quan tâm của đám con trai, chẳng hạn như Sorimachi cùng lớp chúng tôi, tôi để ý dạo gần đây cậu ta rất hay nhìn về phía Nanase. Hôm trước cũng thế, vừa nhìn thấy Nanase xong là mặt cậu ta đã đỏ bừng lên.

Sorimachi trông cũng cao ráo, tính tình cũng vui vẻ, trông không tệ chút nào, nhưng đối với Nanase thì có vẻ cậu ấy chẳng thèm quan tâm ai ngoài Inoue cả.

Nếu như Inoue không có đàn như vậy... hơn nữa trông cậu ta cũng rất thiếu quyết đoán, không trông cậy gì được... Tức thật, nếu tôi mà cứ để yên thì hai người này cả đời cũng chẳng tiến được một bước nào mất.

Quả nhiên với tư cách bạn bè, tôi phải đứng ra tác hợp cho Nanase và Inoue mới được.

Được rồi, cố gắng lên!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Thi Sĩ Hét Lời Yêu Thương

- Bạn Sorimachi, bạn thích Nanase phải không?

Sáng sớm, vừa bước vào lớp, tôi đã bị phủ đầu như vậy, mặt tôi không khỏi đỏ bừng lên.

- Đúng không? Mình đoán đúng rồi phải không?

Mori tiến sát về phía tôi.

- Mình nhạy cảm mấy chuyện này lắm. Bạn Sorimachi lúc nào cũng nhìn về phía Nanase, dạo trước có lần bị Nanase nhìn thấy, bạn còn vội vàng ngoảnh mặt sang chỗ khác nữa. Hôm nay sở dĩ bạn tới lớp sớm hơn mọi khi cũng là vì muốn nói chuyện với mình về việc của Nanase phải không?

Miệng của tôi chỉ biết phát ra những âm thanh thảm hại kiểu như "A..." "Cái này...". Mặc dù bây giờ đã là gần cuối tháng 11, cảnh sắc bên ngoài đã sắp chuyển sang mùa đông rồi, tôi vẫn cảm thấy nóng bức, mồ hôi tuôn ra như suối.

Mori nói đúng.

Sở dĩ một người vẫn luôn chờ sát giờ vào lớp mới xuất hiện như tôi, hôm nay lại rời nhà sớm 30 phút, là vì tôi biết hôm nay đến phiên Mori trực nhật. Mori đã đứng về phần tôi muốn nói chuyện với cậu ấy.

Tuy nhiên...

- Mình hiểu mà, Nanase rất xinh, dáng người cũng cực kì chuẩn, rất nổi tiếng trong đám con trai. Nếu có bạn gái là Nanase thì hẳn là sẽ rất tự hào.

Mori vừa gật đầu vừa nói như vậy.

Tôi vẫn chẳng nói ra được câu nào ngoài trừ "A..." "Ừm...".

- Tuy nhiên, thật xin lỗi. Nhưng mình nghĩ bạn không có cơ hội nào đâu.

Đột nhiên, Mori chấp hai tay lại và nói như vậy với vẻ có lỗi.

- Đây không phải là lỗi của bạn. Theo mình thấy thì bạn Sorimachi cũng khá ổn, thể thao không tệ, hơn nữa còn có khiếu hài hước, nhìn chung mọi phương diện đều ok. Nếu như người mà bạn thích không phải Nanase thì có lẽ mình cũng giúp bạn rồi. Tuy nhiên thì thật xin lỗi, bạn hãy từ bỏ ý định với Nanase đi, điều đó cũng chỉ là tốt cho bạn mà thôi.

- Mori, mình...!

Cổ họng tôi nghẹn lại, âm thanh không phát ra thành câu.

Trời ơi, tại sao tôi lại không nói ra được chứ.

Thực ra mình...

Mình...

Trong lúc tôi đỏ bừng mặt cố nặn ra lời thì bạn học khác bước vào lớp.

- Vậy nhé, bạn Sorimachi. Đừng nản chí, nếu có chuyện gì khác thì mình sẽ cố gắng giúp bạn.

Mori cổ vũ tôi như vậy rồi rời đi.

- Chào buổi sáng, Suzuno!

- A, buổi sáng tốt lành, Mori. Hôm nay đến phiên bồ trực nhật hả?

Tôi tức giận nhìn về phía Mori đang nói chuyện vui vẻ với bạn. Trong lòng thầm thét lên.

(Đồ ngốc!!! Người tôi thích không phải Kotobuki, mà là cậu đó, Mori!!!)

"Dám kêu tên của tui là tui tuyệt giao!"

Tôi, Sorimachi Ryouta, đang phải lòng Mori, cô bạn cùng lớp từng nói ra những lời trên.

Thế nhưng tại sao cậu ấy lại nghĩ rằng tôi thích Kotobuki chứ? Rốt cuộc là tại sao chứ! Lý do gì cậu ấy lại nghĩ như vậy chứ!

Tôi vẫn luôn nhìn về phía Kotobuki ư?! Mỗi lần ánh mắt chúng tôi gặp nhau tôi lại trở nên bối rối ư?!

Đồ ngốc, đó là vì lúc nào cậu cũng đi bên cạnh Kotobuki đấy chứ. Người mà tôi vẫn luôn dõi theo không phải Kotobuki, mà là cậu.

Thế nhưng toàn bộ những điều này đều bị Mori hiểu nhầm.

- Ê tui mà, theo tao thấy hoa khôi của lớp mình vẫn là Kotobuki Nanase nhỉ?

- Đúng rồi! Đáng người như Kotobuki thì có ai hơn được chứ!

[Tiết 4, giờ thể dục]

Cả lớp đều đang ở nhà thi đấu, đám con trai thì chơi bóng rổ, con gái thì nhảy bật nhún.

Trong lúc chờ tới lượt, đám con trai tụm năm tụm ba lại và bắt đầu bình phẩm đám con gái. Cảnh tượng này cực kì bình thường. Mà nhân vật chủ đề lúc này đang là Kotobuki Nanase.

- Ánh mắt hung hăng, giọng nói kiêu ngạo đó cũng rất tuyệt.
- Cái này người ta gọi là sức phòng ngự cao.
- Mà chẳng biết gì cả, đó phải gọi là ngạo kiều, hiểu chưa?

Vậy á hả~?

Đúng là nhìn bề ngoài thì cậu ta cũng có thể gọi là xinh, tuy nhiên ánh mắt cậu ta lúc nào trông cũng rất dữ tợn, thái độ lạnh nhạt, hơn nữa trông có vẻ như còn không thích con trai, tôi thật sự không hiểu nổi Kotobuki có điểm gì tốt.

Cái gì mà ngạo kiều... cả ngày chỉ thấy ngạo ngạo... kiều ở đâu ra hả. Tính cách cũng như con dở người. Vừa nghĩ tới là đã thấy bực bội rồi. Thằng điên nào mà đi hẹn hò với một người suốt ngày xụ mặt như thế thì chẳng mấy chốc tính cách cũng bị ảnh hưởng mà trở nên u ám cho mà xem. Theo tôi thấy thì chỉ có mấy đứa thích bị ngược đãi mới tình nguyện làm như thế, chẳng có gì vui vẻ cả.

Ở điểm này thì Mori hoàn toàn trái ngược, tính tình vui vẻ, nói chuyện cũng rất thoải mái. Trên người cậu ấy như tỏa ra một bầu không khí khiến tinh thần đối phương sáng khoái. Mặt cũng tương đối dễ thương, dáng người cũng không tệ.

Quan trọng nhất là tính cách tốt!

Mặc dù Mori không thích tên của mình, bị ai gọi bằng tên còn tức giận nói "Không cho cậu gọi tên tôi. Lần sau còn gọi nữa là tui tuyệt giao đó!", nhưng ngoại trừ chuyện đó ra thì tôi còn chưa từng thấy cậu ấy phiền muộn vì điều gì cả.

Đối với ai cậu ấy cũng rất thân thiết, bạn bè cũng rất nhiều.

Tôi phát hiện ra mình bắt đầu để ý tới Mori là từ trước kì nghỉ hè.

Giờ nghỉ giải lao hôm đó, đột nhiên Mori đi về phía tôi, mặt mày vui vẻ nói.

- Cho bạn nè, cái này là của bạn Sorimachi đúng không?

Trên lòng bàn tay chìa ra của cậu ấy là một cái cúc áo sơ mi.

- Hả? Ồ?

Tôi vội cúi đầu nhìn xuống, cúc áo thứ ba của tôi chẳng biết đã biến mất từ lúc nào,

- A, đúng rồi, là của tôi.

Mori cười tươi.

- Hi hi, mình thấy nó rớt trong phòng học nên nghĩ chắc là của ai đó lớp mình. Tìm này giờ rớt cục cũng ra được.

- V-Vậy à? Cảm ơn cậu.

- Đúng rồi, để mình đính lại giúp bạn. Bạn cởi áo ra đi, Sorimachi.

- Cởi áo hả... được rồi, không cần đâu.

- Đừng lo, mình tự tin vào tay nghề của mình lắm, sẽ xong nhanh thôi.
Nào, nhanh lên.

Mori vui vẻ nói và giúp tôi cởi áo ra, sau đó cậu ấy lấy hộp kim chỉ ra và bắt đầu nhanh nhẹn đính cúc áo lại.

- Xong rồi! Lần này mình đính chặt lắm, không sợ nó lại rơi ra đâu.

Mori vừa cười vừa đưa áo sơ mi trả lại cho tôi, khuôn mặt cậu ấy lúc đó rất tự nhiên, rất rạng ngời... trông cực kì, cực kì... dễ thương...

Thế là tôi bắt đầu để ý cậu ấy... thỉnh thoảng lại lén nhìn cậu ấy, cuối cùng tôi phát hiện mình đã thích cậu ấy lúc nào không hay.

Tôi nghĩ cho dù người làm rơi cúc áo không phải tôi thì Mori cũng sẽ cố gắng đi tìm và vui vẻ đính lại cúc áo cho người đó. Mori là người như vậy. Thế nhưng tôi không tài nào không để tâm tới chuyện đó, xem đó như một việc đương nhiên, mà ngược lại chỉ càng thấy thích cậu ấy hơn.

Ừm, đúng vậy, quả nhiên Mori vẫn tốt hơn.

Nêu nói về bạn gái thì Mori hơn xa Kotobuki.

Mặc dù tôi rất muốn chế nhạo lũ bạn học có mắt không trông đồng thời tuyên dương sự dễ thương và ưu thế về mặt tính cách của Mori, tuy nhiên nghĩ lại làm vậy sẽ chỉ khiến số lượng tình địch của tôi tăng lên nên tôi quyết định không làm vậy.

Những điểm tốt của Mori chỉ cần một mình tôi biết là được rồi.

Tuy nhiên vấn đề lớn nhất bây giờ là Mori đang có một chút hiểu nhầm.

- Này Sorimachi, mày cũng là fan hâm mộ của Kotobuki đúng không?

- Tao để ý mày lúc nào cũng nhìn cậu ấy cả.

Hai bên mạn sườn của tôi bị cùi chỏ thúc vào cùng lúc, nhìn về mặt nhăn nhó của tụi nó mà tôi bực hết cả mình, chỉ muốn hét lên.

Không phải!!!!!!

Làm sao bây giờ. Không chỉ Mori mà ngay cả những người khác cũng đều nghĩ tôi thích Kotobuki.

Tôi cố nhịn cảm giác kích động muốn đâm cho tụi nó một trận và phủ nhận, thế nhưng đổi lại chỉ là những lời trêu chọc "Có gì mà phải ngại đâu mày~".

Khỉ thật, tôi thật sự chẳng có quan tâm chút nào tới Kotobuki cả.

Nói đúng hơn tôi còn thấy cậu ta thật phiền phức.

[Tan học]

Khi tôi mang theo cục tức trong bụng ra khỏi cửa và đi về phía cổng trường thì có ai đó vô lấy vai của tôi từ phía sau.

- Giờ bạn về nhà luôn hả, bạn Sorimachi?

Oa, Mori!

Mori nhẹ nhàng đi sóng vai với tôi, chúng tôi cứ như vậy rời khỏi trường.

Trên cổ quấn khăn quàng màu cam nhạt, hai má hồng hồng vì cái lạnh mùa đông, quả nhiên Mori thật là đáng yêu. Ánh hoàng hôn đỏ rực bao trùm lấy chúng tôi. Biết nói thế nào nhỉ, đây quả đúng là thanh xuân.

- Xin lỗi bạn vì chuyện sáng nay nhé.

- Không, thực ra...

- Cả ngày hôm nay trông bạn Sorimachi xuống tinh thần lắm, cho nên mình có hơi lo.

- Vậy nên tôi mới nói, thực ra cậu đã hiểu nhầm...

- Giờ thế cục cũng thế, mình thấy bạn nhìn về phía Nanase với ánh mắt rất đau khổ.

- Cậu nghe tôi nói hết được không, Mori?!

- Cho nên mình cũng rất đau lòng.

- Hả?

Ánh mắt của Mori trở nên ướn át, cậu ấy cúi đầu xuống.

C-Chẳng lẽ đây là cái mà người ta vẫn hay gọi là tình yêu nảy sinh từ sự thương hại sao? Hừm, kiểu này cũng không tệ. Nói đúng ra thì nếu vì nguyên do này mà cuối cùng chúng tôi trở thành người yêu thì thật là quá tốt luôn...

- N-Này Mori, cậu có đang thích ai không?

- Hả?

Mori đỏ mặt nhìn về phía tôi.

Ồ, cái này có vẻ bắt trúng mạch rồi.

Có lẽ lý do cậu ấy khuyên tôi nên từ bỏ Kotobuki là vì ghen chắng? Thật như vậy không? Tim tôi đập rộn lên với cảm giác chờ mong, tôi tiếp tục truy hỏi.

- Cứ nói chuyện của tôi hoài đâu có công bằng đúng không? Mori cũng nói cho tôi biết người cậu thích là ai đi chứ.

- Cái này...

Gò má của Mori càng đỏ ửng lên, sau khi thẹn thùng mất một lúc, cậu ấy mới thì thầm "Bạn phải giữ bí mật nha".

- Người đó học chung lớp chúng mình.

Ồ ồ.

- Là bạn Akutagawa.

Khuôn mặt ngại ngùng dễ thương ấy như một đòn trời giáng vào lòng tôi.

Akutagawa ư?!!

- Thiệt tình, bạn phải giữ bí mật cho mình nha. Trong đám con trai chỉ có duy nhất bạn Sorimachi là mình nói cho biết thôi đó. Cấm bạn nói cho người khác biết nhé.

Mori e then đập bôm bốp vào tay tôi.

Sao lại không phải ai khác mà lại là Akutagawa Kazushi chứ.

Đẹp trai, vóc người cao ráo, thành tích tốt, át chủ bài của câu lạc bộ Bắn cung, hơn nữa còn rất thành thật, được mọi người ưa thích, phải nói là hoàn mỹ, đây không phải siêu nhân thì còn là ai nữa? Nếu như nói trong lớp chúng tôi người nổi tiếng nhất với đám con trai là Kotobuki, thì Akutagawa cũng nổi tiếng không kém với đám con gái.

Lựa chọn của cậu theo trào lưu quá đấy, Mori!

À nhưng mà nếu đối tượng là Akutagawa thì Mori cũng chẳng có cơ hội nào cả, tạm thời tôi có thể yên tâm được rồi.

Mặc dù Akutagawa rất được yêu thích, nhưng cậu ta lại chẳng kết giao với ai cả. Nghe nói năm lớp 10 cậu ta từng vì một cô gái mà cãi nhau với đàn anh, gần đây cũng vì chuyện này mà khiến cho anh ta bị thương, sự kiện này đã khiến cả trường xôn xao một thời gian.

Có lẽ vì lý do này mà cậu ta mới cố ý không tiếp cận con gái. Mặc dù tôi cũng không hiểu lắm, nhưng mà người nổi tiếng chắc hẳn cũng có những nỗi phiền muộn của chính họ.

Cho nên, tóm lại là tình cảm của Mori sẽ không có kết quả gì cả.

Hơn nữa tôi nghe nói Sarashina, người mà theo lời đồn có một thời kì là bạn gái của Akutagawa, cũng là người rất nổi tiếng và xinh đẹp.

Dĩ nhiên, ý của tôi cũng không phải là Mori không xứng với Akutagawa hay hai người không hợp nhau gì cả... chỉ là, nói thế nào nhỉ... nếu nhìn một cách bình thường thì Akutagawa và Mori có vẻ không hợp nhau lắm... D-Dĩ nhiên là trong mắt tôi thì Mori đáng yêu hơn bất kì ai!

Chết tiệt, tôi đang nói cái gì vậy trời.

- V-Vậy à, Mori là fan của Akutagawa sao? Ha ha... ha ha ha ha ha ha... tình địch của cậu có vẻ nhiều đấy.

- Ủm. Nhưng mà chỉ cần mỗi ngày được ở chung lớp với người mình thích là mình đã thấy vui rồi.

- Ha ha... như vậy cũng không tệ... ha ha... ha ha ha ha...

Tôi chỉ biết cười khan.

- Cố lên, Mori.

Tại sao tôi lại ủng hộ cậu ấy chứ?

Trong ánh chiều tà đỏ rực, Mori mỉm cười vui vẻ, hai mắt lấp lánh.

- Cảm ơn bạn. Bạn Sorimachi cũng thế... mặc dù mình biết việc này rất khó khăn, nhưng mà hi vọng bạn sớm tìm được một người con gái tốt.

Gió bắc lạnh thấu xương. Tôi có thể khóc một lát được không?

"Tôi không biết phải làm sao để truyền đạt tình cảm của bản thân cho người con gái mình thích.

Có phải tôi gặp vấn đề về năng lực ngôn ngữ không?

Tôi phải làm sao mới tỏ tình được?

R. S the Bottom"

Tôi gần như là tuyệt vọng thả bức thư viết nguệch ngoạc trên vào cái hòm thư kì lạ ở sân trong.

[Ba ngày sau...]

- Người gửi lá thư này là em phải không, Sorimachi Ryouuta?

Một bà chị với hai bím tóc đen đưa đột nhiên xuất hiện ở lớp chúng tôi.

- Oa, đ-đó là!

Nhìn thấy bức thư siêu xấu hổ được viết ra trong cơn tuyệt vọng nhất thời bị chìa ra trước mũi của mình, tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Quả nhiên là em rồi.

Đối phương nở một nụ cười đắc ý.

Nếu tôi nhớ không lầm thì bà chị này là Amano, chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, hiện đang học lớp 12. Mặc dù gần như không tiếp xúc với nhau lần nào, nhưng vì hai bím tóc đen dài tới hông của chị ấy rất ấn tượng, lại còn được người khác đánh giá là rất xinh đẹp, thông minh và dịu dàng, cho tôi biết tên và mặt chị ấy.

Trên thực tế thì khi nhìn chị ấy ở khoảng cách gần thế này, tôi mới thấy eo của chị ấy rất thon, mặt cũng nhỏ. Da trắng nõn, lông mi dài trông rất đẹp, giọng nói cũng thanh thoát dễ nghe, quả thực là một mỹ nữ theo tiêu chuẩn cổ điển. Điều đáng tiếc duy nhất là chị ấy phẳng như sân bay.

- C-Cái này, rốt cuộc chị...

- Chị là Amano Tooko, chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học. Như em chứng kiến, chị là một "Cô gái văn chương".

Chị Amano ưỡn bộ ngực phẳng lì ra tuyên bố với tôi như vậy.

Tôi ngẩn người.

Cô gái văn chương?

Là cái quái gì?

Vì là câu lạc bộ Văn học nên chị ta là Cô gái văn chương?

Đầu óc tôi hỗn loạn, chỉ thấy Cô gái văn chương tiếp tục nói với vẻ tự đắc.

- Em biết chị đã phải vất vả thế nào mới tìm được người gửi từ chữ viết tắt trong thư không Nhưng vì nghĩ tới việc ở đâu đó trong ngôi trường này có một con chiên đang phiền não vì chuyện yêu đương cần tới sự trợ giúp của

chị, cho nên chị cũng chỉ đành vận dụng hết trí tưởng tượng, bỏ qua cả giờ ăn điểm tâm, nỗ lực hết mình để đi tìm.

- Người tra danh bạ là em mới đúng... Chị Tooko chỉ biết ngồi trên ghế kêu gào "Điểm tâm~ điểm tâm" rồi hối thúc người ta mà thôi.

Tôi biết khuôn mặt đang lăm lăm một cách đau khổ bên cạnh chị Tooko.

Cậu ta là Inoue, học cùng lớp với tôi. Về ngoài dịu dàng, sạch sẽ, thành tích tốt, tính tình cũng tốt, tuy nhiên có lẽ là vì quá ngoan ngoãn cho nên gần như chẳng ai chú ý tới cậu ta cả.

À đúng rồi, Inoue cũng là thành viên của câu lạc bộ Văn học thì phải.

- Làm gì có chuyện đó. Em có biết là chị đã lê đôi chân chạy khắp các lớp xác nhận với năm người "Người gửi lá thư này là em phải không?" rồi không.

Chị Amano quay sang phía Inoue nói với vẻ không phục.

- Ha ha, trước khi tới gặp em, chị đã đưa cho năm người xem lá thư này rồi sao!?

- Đúng rồi, em là người thứ sáu, cuối cùng tìm được người cần tìm.

Chị ấy lại nhìn về phía tôi và nở một nụ không chút ác ý.

Tôi xấu hổ tới mức trên đầu như có khói bốc lên, hai chân chỉ chực bỏ chạy khỏi chỗ này.

Chị ấy đã cho tận năm người khác đọc bức thư với nội dung mê sảng này sao!

Xấu hổ chết mất thôi.

- L-Làm ơn. Trả lại cho em bức thư đó. Không đúng, xin chị làm ơn hãy trả nó lại cho em! Còn nữa, xin chị quên hết những chuyện này đi. Đó chỉ là do em nhất thời lên cơn nên mới làm thế. Hiện tại em đang cực kì hối hận, xin chị hãy tha cho em.

Tôi cúi người khẩn cầu, nhưng chị Amano chỉ trả lời một cách nhẹ nhàng.

- Không có chuyện đó đâu. Toàn bộ thành viên của câu lạc bộ bọn chị sẽ nỗ lực hết mình để giúp đỡ em, người đã lấy hết dũng khí gửi đi lá thư này.

- Sorimachi, tôi không liên quan gì hết. Tất cả chuyện này đều là chủ ý của chị Tooko.

- Em đừng lo. Mặc dù ngoài miệng thì tình huống thế thôi chứ Konoha sẽ không bao giờ bỏ mặc một bạn học đang trong cơn nguy khốn đâu.

Làm ơn... xin đừng cứu tôi.

Inoue chỉ có thể nhún vai với vẻ mặt đau khổ.

Chị Amano nghiêng người về phía tôi một cách vui vẻ.

- Trước tiên em có thể nói cho chị biết cô gái mà em thích là ai không, Sorimachi?

- Hả! C-Chuyện này!

Tôi ghen hòng nhìn về phía Inoue.

Nếu như bây giờ tôi nói ra tên của Mori, bọn bạn cùng lớp nhất định sẽ lan truyền chuyện tôi thích Mori cho mọi người biết.

- Chị hiểu rồi! Cô bé này học chung lớp với em đúng không?

- Oa...

Thật nhạy cảm! Nhìn chị ta không nóng không lạnh vậy thôi mà không ngờ trực giác lại nhạy bén đến thế. Chỉ bằng việc tôi nhìn về phía Inoue mà chị ấy đã đoán ra rồi sao.

- K-Không được, không thể nói tiếp! Tuyệt đối! Có chết em cũng không nói!

Thấy tôi lắc đầu nguầy nguậy phủ nhận, Inoue nói với vẻ thương hại.

- Chị Tooko, có lẽ chúng ta nên tôn trọng ý kiến của Sorimachi, chuyện này dừng ở đây thôi.

- Em không thể yếu đuối như vậy được Sorimachi. Thứ mà em đang thiếu không phải ngôn từ, mà là nhiệt tình để truyền đạt tình cảm của mình cho đối phương. Thế nên với tư cách Cô gái văn chương, chị đề nghị em đọc quyển sách này.

Nói xong, chị Amano nhét vào tay tôi một quyển sách.

Cái quái gì đây?

Tập thơ Heine

Heine là cái gì???

Tôi nhớ hình như có ban nhạc nào đó có một thành viên lấy tên này? Hay đây là một nhân vật nào đó trong anime?

Trong lúc tôi còn đang nghi hoặc, chị Amano đột nhiên mở miệng thao thao bất tuyệt.

- Heinrich Heine là một nhà thơ nổi tiếng người Đức, sinh năm 1797 tại

Dusseldorf. Tuy nhiên, bản thân ông lại tự nhận mình sinh năm 1799. Cả cha lẫn mẹ của ông đều là những thương nhân người Do Thái.

Thời niên thiếu, Heine làm việc trong một ngân hàng do người chú của mình điều hành. Tuy nhiên, do thiếu tài năng kinh doanh, công ty mà người chú lập ra cho ông cuối cùng cũng phá sản, sau đó, nhờ vào sự trợ giúp của người chú này, ông theo học đại học.

Cuộc đời của Heine, người được xưng tụng là nhà thơ của tình ái, bị nhuốm bởi những mối tình đầy trắc trở.

Josepha, con gái của đạo phủ.

Trưởng nữ của người chú, Amalie kiêu kì và xinh đẹp.

Và em gái của Amalie, Therese.

Mathilde, cô gái bán hàng của một cửa tiệm giày tại Paris đã trở thành vợ của Heine, tuy nhiên cuộc sống của ông với người con gái ít học, chỉ biết tiêu pha hưởng thụ này là một chuỗi những đau khổ.

Và cuối cùng là Camilla, người phụ nữ bí ẩn chăm sóc Heine trong tám tháng cuối đời của ông khi ông bệnh liệt giường.

Mối tình nào trong cuộc đời Heine cũng không thể gọi là hạnh phúc, chẳng có mối quan hệ nào của ông có kết thúc viên mãn. Cho dù là Mathilde, người đã trở thành vợ của Heine, cũng không thể mang tới cho ông sự yên bình. Tuy nhiên, cho đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay, Heine vẫn không ngừng yêu, vẫn sáng tác ra những bài thơ ngọt ngào mang trong đó tình cảm đẹp đẽ được sinh ra từ tình yêu đó.

Chuyện này là sao?

Đang xảy ra chuyện gì vậy?

Đôi mắt đen nhánh của chị Tooko tỏa sáng lấp lánh.

- Ôi, thơ của Heine tựa như những chiếc bánh ngọt đầy hoa quả sấy dành cho người lớn! Nho khô! Vỏ cam! Quả vả sấy! Hồ đào! Anh đào! Mận khô! Vị ngọt đậm đà hòa quyện trong lớp vỏ mộc mạc, mang tới cho đầu lưỡi cảm giác kích thích mãnh liệt.

Chỉ một miếng nhỏ thôi cũng đủ để khiến dạ dày thỏa mãn, kèm theo đó là một hớp rượu Tây thấm đẫm vị hoa quả khô khiến cho toàn bộ cơ thể và linh hồn trở nên ấm áp.

Cả Nàng Lorelei và Mặt trời lặn đều rất lãng mạn và xinh đẹp, nhưng chị vẫn khuyến khích em trước tiên hãy đọc Trên đôi cánh của lời ca, đó đúng là một kiệt tác. Bài thơ này còn được Mendelssohn phổ nhạc đây!

Mặc kệ tôi ngây ra như phỗng, chị Amano bắt đầu ngâm xướng với vẻ say mê.

"Trên đôi cánh của lời ca,

Anh đưa em tới một miền xa ngát,

Bên sông Hằng mênh mang bờ bãi,

Anh biết nơi xinh đẹp nhất cõi đời."

"Ở nơi ấy có những bông hoa tím,

Nhìn sao đêm tình tứ, rúc rích cười;

Những bông hồng thầm thì, bí ẩn

Kể chuyện xưa thơm ngát tình đời."

(Trích Trên đôi cánh lời ca, Quang Chiến dịch)

Này... chờ đã...

Nơi này không phải là hành lang trường học sao?

Chẳng lẽ tôi đã xuyên qua một thế giới khác của những người ngâm thơ
rong lúc nào không biết?

Chị Amano cao giọng đọc thơ, Inoue đứng bên cạnh chị ấy thì lấy hai tay
che mặt với vẻ xấu hổ.

- Em thấy sao, rất tuyệt đúng không?

Ngoài ra còn có Lời tỏ tình! Chị thấy bài thơ này rất hợp với em đấy!

"Ta muốn đưa bàn tay vạm vỡ

Nhổ cây thông nào cao lớn nhất Na Uy

Đem nhúng ngay

Trong miệng núi Étna hùng hực đỏ,

Rồi, với ngòi bút khổng lồ kia, uống đầy mực lửa

Ta viết lên trên đen sẫm bầu trời:

(Ta yêu em, hỡi em Anhét!)"

(Trích Lời tỏ tình, Đào Xuân Quý dịch)

Ôi, nếu được tỏ tình theo cách cháy bỏng như vậy, chắc hẳn sẽ không có

cô gái nào có thể từ chối cả.

Vậy á hả~~~?

Nếu tôi là con gái mà đột nhiên có ai đó nói với tôi cái gì mà ngòai bút khổng lồ rừng Na Uy thì chắc hẳn tôi sẽ vắt chân lên cổ mà chạy.

Chị Amano mở mắt ra và nắm chặt lấy tay tôi bằng bàn tay trắng muốt mềm mại của mình, rồi chị ấy ngược lên nhìn tôi với vẻ mặt rạng rỡ.

- Heine không dùng những từ ngữ khó hiểu mà chỉ sử dụng những từ ngữ đơn giản bất kì ai cũng hiểu để miêu tả tình yêu của mình. Cho nên những bài thơ được sáng tác thông qua vô số kinh nghiệm thất tình của ông mới có thể khiến cho những thanh thiếu niên đang sầu khổ vì tình yêu có một sự đồng cảm mãnh liệt.

Có thể nói, Heine chính là người bạn của tất cả những người đang yêu!

Em không thấy trong Lời ca bốn mùa, Araki Toyohisa cũng đã viết như vậy sao?

Những người yêu mùa Thu là những người có một trái tim rất sâu sắc, họ là bạn của tôi, tựa như Heine, người kể lại những câu chuyện tình yêu. Heine chính là bạn của em đấy, Sorimachi!

- Em không muốn làm bạn với mấy lão nhà thơ suốt ngày thất tình đó!

Tôi vung tay muốn đưa sách trả lại, nhưng chị Amano lại càng cười tươi hơn... Nụ cười đó ấm áp lay động lòng người đến mức khiến tôi ngẩn ra.

- Trước tiên em hãy đọc từ đầu đến cuối tập thơ này, hãy thử cẩn thận lắng nghe những lời của Heine. Nhất định Heine sẽ trợ giúp cho em.

Rồi chị ấy tiếp tục thao thao bất tuyệt.

- Vậy nhé, Sorimachi! Nếu em cần giúp đỡ thì cứ tới gặp Konoha nhé. Dĩ nhiên, với tư cách "Cô gái văn chương", chị cũng sẽ vẫn dõi theo em trên con đường tình yêu này. Khi tình yêu của em có một kết thúc viên mãn, nhớ viết báo cáo để cảm ơn chị nhé!

Sau khi vẫy vẫy bàn tay trắng nõn như bướm trắng, chị Amano rời đi.

Báo cáo là sao?!

Còn nữa, tính cách của bà chị đó là như vậy à?

Là kẻ nào, kẻ nào đã dám nói với tôi chị Amano rất xinh đẹp, dịu dàng, là kiểu người ưa thích sự yên tĩnh!

Nhìn chị ta có chút nào ưa thích sự yên tĩnh không?!

- Ê Inoue, chủ nhiệm câu lạc bộ của ông kì quặc quá đấy!

Nghe tôi la lên như vậy, Inoue chỉ ủ rũ nói với vẻ u ám.

- Ủm, chuyện đó từ một năm trước tôi đã biết rất rõ rồi. Cho nên xin lỗi. Tôi không ngăn được chị Tooko đâu, ông cũng từ bỏ đi.

Thế cho nên tôi đành mang theo "Người bạn" bất đắc dĩ này về nhà.

Nói tới sách thì chỉ có lúc viết tập làm văn cho bài tập hè tôi mới lôi ra đọc. Phiền chết được.

Theo quan điểm của tôi thì đường đường là một thằng đàn ông, ai lại đi đọc một thứ ủy mị như thơ ca chứ. Vừa nghĩ tới thơ thôi là tôi đã lạnh hết cả sống lưng rồi~~~

Tôi rút quyển sách ra khỏi cặp rồi ném nó chỏng chơ trên giường.

Sau khi tắm rửa xong và quay về phòng, ánh mắt tôi bất chợt bắt gặp nó.

Dù sao chị ấy cũng hết lòng đề cử như vậy, không đọc gì cả nghe có vẻ cũng không ổn lắm.

Trong đầu nghĩ như vậy xong, tôi tiện tay lật quyển sách ra.

Chà, cứ xem như là đang đọc ca từ trên mấy bìa đĩa CD là được.

Hừm hừm...

Ồ? Thật không ngờ nó dễ đọc như vậy.

Cũng đúng, chị Amano từng nói ông tác giả chỉ sử dụng những từ ngữ mà ai cũng hiểu được.

Rồi còn cái gì bánh kem trái cây dành cho người lớn, mộc mạc, nhẹ nhàng.

Hừm...

[30 phút sau]

-... Bài Ai yêu lần đầu tiên này khá đấy chứ.

[40 phút sau]

- B-Bài Hoa hồng, hoa huệ, bồ câu, mặt trời này thật dễ thương.

[1 giờ sau]

- Lời chào tình yêu sao... mình hiểu cảm xúc này. "Mỗi khi nhìn em lòng ta thất lại, đây có phải là tình yêu" ...Hay tuyệt!

[2 giờ sau]

- Oa Heine! Tôi, thần Atlas bất hạnh đây, vậy sao ông chính là thần Atlas sao. Thì ra là vậy, thì ra là vậy, ông nhất định đã rất đau khổ. Heine! Tôi đã hiểu được cảm xúc của ông rồi. Yêu đơn phương thật là khổ. "Trái tim tôi muốn vỡ tan tành" thật muốn khóc quá đi~~~

Khi tôi đọc xong trang cuối cùng thì đã là nửa đêm rồi.

Sau khi gấp sách lại, tôi thì thầm, trong lòng tràn ngập cảm xúc kích động, lệ nóng lưng trông.

- Heine, ông chính là bạn của tôi!

Thật không thể tưởng tượng được, từ khi tôi và Heine kết tình bằng hữu, khung cảnh xung quanh tôi bỗng trở nên thật khác lạ.

Khi thấy cây cối lay động trong gió rét, trái tim tôi cũng trở nên xót xa, chứng kiến cỏ dại vươn mình khỏe mạnh bên vệ đường, cõi lòng tôi cũng không khỏi nóng rục lên.

Đó là vì... cảm xúc của tôi đã trở nên sâu sắc hơn sao?

Có thể nói tôi của ngày hôm qua và tôi của ngày hôm nay như hai người xa lạ.

Ngay cả giờ giải lao, tôi cũng hồi tưởng lại tập thơ của Heine, cùng trò chuyện với người bạn trong nội tâm.

"Bức màn đêm tỏa rộng khắp nơi

Tiếng sóng vỗ lại càng dữ dội,

Ta một mình ngồi trên bờ biển

Nhìn sóng đang nhảy múa xôn xao,

Và lòng ta như biển lớn dâng trào

Một nỗi nhớ dày vò, day dứt."

"Ta nghĩ đến em, và thấy em bay khắp

Hình ảnh em hiền dịu làm sao;

Em gọi ta ở khắp mọi nơi

Nơi nào cũng có.

Trong tiếng biển và trong tiếng gió,

Trong cả lời than thở của lòng ta."

(Trích Lời tuyên bố, Đào Xuân Quý dịch)

Phù... Lời tỏ tình đúng là một bài thơ hay.

- Thở dài cái gì đấy Sorimachi? Mà không ăn cơm à?

- Lòng tao no rồi.

- Hôm nay mà bị sao thế hả? Mẹ, mắt còn rưng rưng nữa, mùa này mà còn bị dị ứng phấn hoa hả? Hay là mà bị trúng gió rồi?

- Đúng vậy... tao đã mắc tâm bệnh mà không bác sĩ nào trị được.

Mấy thằng bạn tôi vừa nghe tới đó liền vội quay đầu đi ra chỗ khác.

Hừ... người duy nhất có thể hiểu được lòng tôi lúc này chỉ có Heine mà thôi.

- Này, Sorimachi.

Trong lúc tôi đang ngồi thần thờ một mình nhìn ra cửa sổ thì Inoue ngáp ngừng tới gần.

- Ông đừng quá để tâm tới những gì chị Tooko nói hôm qua. Chị ấy lúc nào cũng thế cả.

- Không, ông hãy nói lại với chị Amano là tôi cảm ơn chị ấy vì đã giới thiệu người bạn tri kỉ cho tôi.

- Sorimachi...

Inoue tròn xoe hai mắt.

À đúng rồi, hình như Inoue rất thân thiết với Akutagawa. Tôi thường xuyên thấy hai người ngồi thảo luận bài tập trong giờ nghỉ như những học sinh gương mẫu. Thậm chí còn có lời đồn rằng việc Akutagawa không chịu kết giao với ai là vì cậu ta đã phải lòng Inoue.

- Đây Inoue. Akutagawa có bạn gái chưa?

- S-Sao tự dưng ông lại hỏi vậy.

- Đối với tôi thì chuyện này cực kì quan trọng.

- Ủ-m... Tôi cũng không chắc lắm, nhưng mà có vẻ là cậu ấy đang để ý ai đó.

- Là ai? Có phải người đó học chung lớp chúng ta không?!

- Chắc không phải đâu. Trước kia cậu ấy có nói đã rất lâu rồi không gặp người đó, nên tôi nghĩ hẳn là người trường khác.

- Vậy sao?

Chà, mặc dù tôi biết khả năng giữa Akutagawa và Mori có gì đó là chưa tới 0,1%, nhưng khi tận tai nghe được rằng người trong mộng của Akutagawa đang học ở trường khác, lòng tôi không khỏi trở nên nhẹ nhõm.

- Tôi thành tâm cầu nguyện cho Akutagawa sớm có người yêu.
- Tại sao ông lại để tâm tới bạn gái của Akutagawa vậy, Sorimachi?
- Đó là bí mật của những người đang yêu.
- Hôm nay trông ông lạ quá.

Sau đó, Inoue cũng rời đi với vẻ khó hiểu.

Tôi lại bắt đầu trò chuyện với Heine trong nội tâm.

Ôi, tôi phải truyền đạt cảm xúc này cho Mori như thế nào đây.

"Đôi mắt xanh da trời

Em nhìn tôi triu mến,

Tôi mơ màng, xao xuyến

Không sao nói nên lời.

Đôi mắt xanh da trời

Tôi nhớ hoài năm tháng;

Tâm hồn tôi lai láng

Một biển ý nghĩ xanh."

(Trích Đôi mắt xanh da trời, Quang Chiến dịch)

- Tôi hiểu mà, Heine.

Tôi thở dài, cõi lòng chất chứa tình cảm.

Đúng lúc này, Mori đi về phía tôi với vẻ mặt rầu rĩ.

- Bạn Sorimachi, ra đây với mình một chút.

Tại sao?

Tại sao Mori lại trông có vẻ ủ dột, thần thờ như vậy?

Đã có chuyện gì với cậu vậy, Mori?

Chẳng lẽ cậu ấy đã tỏ tình với Akutagawa nhưng bị từ chối sao? Càng tốt! Như vậy hãy để tôi an ủi cậu ấy bằng bờ vai đầy nam tính của mình...

Tôi vừa suy nghĩ trong đầu như vậy, vừa đi theo sau Mori.

Mori dừng lại ở một góc hành lang vắng người, rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt rưng rưng.

Nét mặt yếu đuối buồn đó khiến lòng tôi thắt lại đầy khó chịu.

- Bạn Sorimachi... mình không chịu được nữa.

L-Làm sao?

- Nhìn bạn Sorimachi... khiến mình rất đau lòng... rất khổ sở...

Đ-Đây là, tỏ tình?

Có phải vậy không!? Mori!

Khi tôi đang định nói "Mình cũng thích cậu", Mori khẽ đặt hai tay lên vai

tôi và nói.

- Suốt ngày nhìn ra cửa sổ, tính cách cũng trở nên u sầu, miệng lúc nào cũng lẩm bẩm tự nói một mình, đến cơm cũng không muốn ăn, đó là vì cậu yêu Nanase tới mức không thể quên được đúng không?

- Hả?

Tôi tròn tròn mắt há hốc mồm.

Mori cúi đầu như muốn ngăn bản thân bật khóc, cậu ấy vừa lắc đầu vừa nói.

- Mình rất hiểu cảm xúc của bạn Sorimachi.

Không, cậu không hiểu.

- Mình biết bạn thật sự rất, rất thích Nanase.

Không phải, mình thích cậu.

- Lúc trước mình có nói không thể giúp được gì cho bạn. Nhưng cứ thế này thì bạn Sorimachi sẽ rất khổ. Bạn sẽ không bao giờ quên được Nanase.

Mình đã nói là chuyện này không liên quan gì tới Kotobuki cơ mà.

Mori ngược lên nhìn tôi, hai mắt đăm lẹ, sau đó cậu ấy nở nụ cười như muốn cổ vũ tôi.

Khuôn mặt đó thật sự rất đáng yêu, đến nỗi tôi không biết nên nói gì cả.

- Mình quyết định rồi. Mình sẽ giúp bạn Sorimachi.

- Ý... Ý cậu là sao?

Tóm lại là Mori đang hiểu nhầm là tôi thích Kotobuki, cho nên khi cậu ấy nói muốn giúp tôi, điều đó có nghĩa là...

- Nanase bây giờ vẫn còn đang độc thân... cậu ấy còn chưa phải bạn gái của ai cả. Không ai biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Có khi Nanase sẽ thích bạn Sorimachi cũng nên. Ừm, mình sẽ giúp bạn, để bạn và Nanase có thể đến được với nhau! Cứ giao cho mình!

- Này, khoan đã!

- Nào bạn Sorimachi, vui lên đi. Đây, cái này cho bạn.

Mori rút từ trong túi ra một túi bánh được gói kĩ càng và đặt lên tay tôi.

- Được rồi, hẹn gặp lại bạn sau nhé.

- Khoan đã Mori. Này, Mori Ku...

Khi tôi chuẩn bị gọi ra tên của Mori để ngăn cậu ấy lại, thì Mori, người đã quay lưng bước đi, quay phắt đầu lại, phùng mang trợn má nhìn tôi với ánh mắt đầy sát khí.

- Không được gọi tên tôi!

- X-Xin... lỗi.

Tôi vội xin lỗi, thấy thế, Mori lại nhoẻn miệng cười.

- Bye bye~

Rồi cứ thế rời đi.

Khi bóng lưng của Mori biến mất đằng sau góc rẽ, tôi quỳ xuống sàn nhà.

Tại sao? Tại sao cậu ấy lại có thể hiểu nhầm một cách tai hại như vậy.

Chính tôi còn không nhớ mình có lần nào nói là thích Kotobuki không.

Mori là một cô gái tốt.

Thân thiết, vô tư, hay để tâm tới người khác, có thể vì người khác mà nỗ lực hết mình. Thế nên tôi mới thích Mori. Tôi đã yêu tính cách đó của cậu ấy.

Tuy nhiên, chẳng lẽ Mori cũng là một người không chịu suy nghĩ trước sau, làm việc một cách vô đoán sao?

Nói tóm lại, trước hết phải nhanh chóng hóa giải hiểu lầm cái đã. Nếu không mọi chuyện sẽ ngày càng trở nên rắc rối hơn.

Sau khi quay lại lớp học, trong đầu tôi mãi suy nghĩ làm thế nào để có thể truyền đạt tình cảm của mình một cách rõ ràng cho Mori.

Đây không phải là lúc tỏ ra yếu đuối hay nhát gan, thẹn thùng nữa rồi.

Nếu như tôi không sớm nói rõ mọi chuyện, cô gái mà tôi thích sẽ bắt đầu làm mai tôi cho một cô gái khác.

Được rồi, hôm nay sau khi tan học mình sẽ đi về cùng Mori.

Sau đó mình sẽ tỏ tình!

Heine, hãy chờ xem! Tôi nhất định sẽ làm được!

Sau khi dọn dẹp lớp học xong thì cũng đến lúc tan học.

Tôi lấy hết sức bình sinh đi về phía Mori.

- Mori, mình có chuyện muốn nói với cậu. Chúng ta...

- A, bạn Sorimachi. Chúng mình đi về cùng nhau đi.

Không hiểu sao Mori lại là người mở lời trước.

- Ủ-Ủ!

Tôi trả lời với vẻ hơi căng thẳng, sau đó chúng tôi sóng vai cùng nhau ra khỏi lớp.

Mori vừa cười hì hì vừa trêu chọc vụ giáo viên nói sai trong tiết Toán hôm nay.

Khi chúng tôi bước xuống cầu thang chuẩn bị đi ra phía cổng.

- A, đợi mình chút. Mình đi gọi cậu ấy.

Nói xong, Mori đi về phía thư viện.

Hả? Gọi người?

- Bờ đợi lâu chưa, Nanase.

- Ặc!

Khi đến thư viện, tôi trông thấy Kotobuki Nanase đã sắp xếp xong xuôi đồ đạc và đang chuẩn bị ra về.

Tôi tròn tròn mắt, Kotobuki cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó trên mặt cậu ta hiện lên vẻ cảnh giác.

- Hôm nay tới phiên Nanase trực vệ sinh thư viện. Cho nên mình đã hẹn cậu ấy cùng đi về. Nanase, lúc này mình ngẫu nhiên gặp bạn Sorimachi. Ba người bọn mình đi về cùng nhau đi.

Ánh mắt của Kotobuki vẫn đầy cảnh giác.

- Mori, mình...

- Được rồi, đi thôi.

Kotobuki có vẻ hơi khó chịu, nhưng Mori đã nắm lấy tay cậu ta và bước đi.

- Nào, bạn Sorimachi cũng nhanh lên đi chứ.

Nghe cậu ấy vui vẻ gọi như vậy, tôi cũng chỉ đành bước theo sau.

Tuy nhiên bầu không khí rất xấu hổ.

Kotobuki mím môi không nói một lời nào trong suốt quãng thời gian đi ra phía cổng trường.

Tôi cũng tương tự, chỉ có thỉnh thoảng "À" "Ừm" cho có lệ với Mori, chỉ có Mori đi chính giữa chúng tôi là vẫn vô tư nói hết chuyện trên trời dưới đất.

Không biết chúng tôi mất bao lâu mới ra khỏi trường.

Bầu không khí nặng nề tới mức dù chỉ mới đi có mấy trăm mét, tôi đã cảm thấy dường như mình đã đi đã cả ngàn, cả vạn mét rồi. Đúng lúc này, Mori la lên.

- Không xong. Mình để quên đồ mất rồi! Mình quay lại lớp cái đã, bạn Sorimachi cứ đi về trước với Nanase đi nhé!

- Này Mori!

- ...!

Mori bỏ lại tôi và Kotobuki sau lưng rồi nhanh chóng biến mất.

Aaaa, trúng kế rồi!

Thiệt tình, chẳng có chút sáng tạo nào cả.

Tiếp theo tôi phải làm gì bây giờ?!

- Mo... Mori thiệt là...

- ...

- Đi thôi.

- ...

Tôi bước đi, bầu không khí còn xấu hổ hơn cả lúc trước.

Gió rét như cắt vào da thịt tôi.

Lạnh chết mất.

- Hôm nay không khí khô ráo quá nhỉ.

- ...

- Mặt trời cũng lặn sớm quá.

- ...

Này, vì cứu vãn bầu không khí tôi cũng cố gắng hết sức rồi, ít ra cậu cũng nói cái gì đi chứ hả, Kotobuki Nanase.

Đi bên cạnh tôi, Kotobuki vẫn đang mím môi, hai mắt hoàn toàn nhìn sang hướng khác, làm bộ lạnh nhạt trông phát ghét.

Tôi thừa nhận cậu ta rất xinh, tuy nhiên cái ánh mắt lạnh lùng và cặp lông mày xếch lên của cậu ta khiến tôi cực kì khó chịu.

Chẳng lẽ cậu ta đang nghĩ rằng chính tôi là người đã nhờ Mori tạo cơ hội cho chúng tôi được ở riêng với nhau sao?

Rằng tôi thích cậu ta nên mới làm vậy.

Cho nên cậu ta mới tỏ vẻ khó chịu một cách lộ liễu như vậy...

Mặt tôi đỏ bừng lên vì cảm giác nhục nhã.

Đừng có đùa!

Còn lâu tôi mới thích loại người xấu tính như cậu!

- Thiệt tình, Mori rốt cục đang làm trò gì không biết.

Có lẽ là vì tức giận, cũng vì lo lắng, ngữ điệu của tôi bất giác trở nên thô lỗ.

- Mori thoát nhìn rất đáng tin cậy, nhưng trên thực tế đúng là đồ ngốc. Chẳng có ai nhờ vả gì cũng cố xía mũi vào. Lại còn ồn ào, không chịu nghe người khác nói, cứ thích vô đoán rồi tự làm theo ý mình...

A, đáng ghét, thế nhưng tôi lại đang thích một người như vậy.

Đúng lúc tôi bắt đầu cảm thấy tức giận với bản thân thì Kotobuki vốn im lặng từ nãy đến giờ, bỗng nhiên mở miệng ngắt lời tôi.

-... Đừng có nói xấu Mori.

Tôi giật mình ngoảnh sang bên cạnh, Kotobuki vẫn đang mím môi nhìn sang hướng khác.

-... Mori rất tốt bụng... lúc nào cũng cố gắng để khiến mọi người vui vẻ... Cậu ấy... là người rất tốt.

Giọng điệu cụt lùn, không chút cảm tình.

Khóe mắt của cậu ta hơi đỏ ửng lên có lẽ là vì xấu hổ.

Ánh mắt của cậu ta vẫn không chịu nhìn về phía tôi.

Tuy nhiên.

Tôi hiểu là Kotobuki đang cố bảo vệ cho Mori, điều này khiến lòng tôi run lên.

Có lẽ từ trước đến giờ tôi vẫn đang hiểu nhầm Kotobuki.

Tôi vẫn cho rằng cậu ta là một người lạnh lùng, xem thường đám con trai, tuy nhiên có lẽ đó chỉ là nhận định phiến diện của tôi...

- Xin lỗi...

Thấy tôi xin lỗi, Kotobuki cũng hơi cúi đầu với vẻ ngượng ngùng.

- Kotobuki và Mori thân nhau lắm nhỉ.

-... Mori với ai cũng thân thiết cả.

- Đúng vậy, cậu ấy là một người tốt.

- Ủm.

Lần này, rốt cục cậu ấy cũng khẽ mỉm cười.

Trên nét mặt lạnh lùng của Kotobuki cuối cùng cũng hiện ra chút gì đó dễ thương của một cô gái.

Oa... trông cậu ta bây giờ hơi có vẻ dễ thương rồi...

- À, cậu biết Mori có anh chị em gì không?

-... Có một em trai và một em gái.

- Mori là trưởng nữ sao. Ừm, trông cậu ấy cũng giống vậy thật. Mà tên của hai đứa em cậu ấy cũng kì cục kiểu vậy à?

- Đứa em trai thì... có lẽ vậy. Em gái thì... tên cũng bình thường. Nghe bảo là Mori đã khóc lóc thuyết phục cha mẹ mình làm vậy.

- Ha ha... cũng đúng, vừa nhắc tới tên một cái là Mori lại trở nên rất đáng sợ. À mà bình thường cậu và Mori hay đi đâu chơi?

Cứ như vậy, tôi hỏi đủ mọi thứ cần biết về Mori, Kotobuki cũng cố gắng trả lời từng câu hỏi của tôi.

Khi sắc trời bắt đầu chuyển sang màu đỏ rực cũng là lúc chúng tôi tạm biệt nhau.

- Cảm ơn cậu vì đã cho tôi biết nhiều điều về Mori như vậy.

-... Không có gì.

Tôi cũng không còn cảm thấy chán ghét khi thấy Kotobuki vừa nói vừa ngoảnh mặt đi như vậy nữa. Ngược lại thì vẻ vụng về của cậu ấy lại khiến tôi có thiện cảm hơn.

Thật tốt vì Kotobuki là bạn của Mori.

- Kotobuki.

Kotobuki hơi tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy tôi duỗi tay phải ra.

- Cậu bắt tay với tôi một lần được không.
- Tại sao?
- Xem như là để bắt đầu một khởi đầu mới.
- ?

Mặc dù vẫn tỏ ra hoang mang, nhưng Kotobuki vẫn đưa tay ra và nhẹ nắm lấy tay của tôi.

Tôi cũng khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, lạnh buốt đó.

Mặc dù việc tôi thích Kotobuki hoàn toàn là do Mori hiểu nhầm, tuy nhiên...

Nói thế nào nhỉ, tôi cảm thấy thật may mắn khi hôm nay đi về cùng cậu ấy... và làm quen với Kotobuki một lần nữa...

Tôi nhanh chóng buông tay ra rồi cúi đầu nói.

- Cảm ơn cậu.

Sau đó tôi ngẩng đầu lên mỉm cười một cách ngượng ngùng.

- Hẹn gặp lại.

Hai má hơi đỏ lên, Kotobuki mở to mắt nhìn tôi rời đi.

Đột nhiên bên tai tôi vang lên tiếng khóc thút thít, tôi kinh ngạc quay đầu nhìn sang.

Ở đó, tôi nhìn thấy Mori đang núp sau một góc tường, hai bờ vai run rẩy.

- Mori, cậu ở đó từ khi nào vậy?

- Híc... mình vẫn đi sau hai bạn từ này giờ.

- Cái gì! Mà tại sao cậu lại khóc rồi hả?

Nghe tôi hỏi với vẻ lo lắng, khuôn mặt của Mori càng méo xệch đi, nước mắt chảy giàn giụa, rồi cậu ấy nghẹn ngào nói.

- B-Bởi vì, bởi vì... nhìn thấy bạn Sorimachi và Nanase đi cùng nhau... chẳng hiểu sao lòng mình lại thấy rất khó chịu... khi bạn Sorimachi nói chuyện với Nanase... mặc dù bạn đang cười, nhưng ánh mắt lại rất khổ sở... lúc hai người nắm tay cũng vậy... mặc dù cố gắng cười... nhưng thật ra bạn đang cố gắng để không khóc phải không... vì Sorimachi không thể khóc được... nên nước mắt của mình mới chảy ra...

Mori vừa nói vừa khóc, những giọt nước mắt của cậu ấy nhuộm màu đỏ rực của bầu trời.

A, thiệt tình! Sao lúc nào cậu cũng võ đoán như vậy hả Mori!

Nội tâm tôi trở nên thật khó chịu, không biết nên tức giận hay là ngạc nhiên, đến khi tôi kịp hoàn hồn thì những lời không nên nói ra đã vượt khỏi mồm tôi.

- Người tôi thích không phải là Kotobuki.

- Há?

- Người tôi thích là cậu đó, Mori.

Vẫn đang sục sục lấy tay gạt nước mắt, bỗng nhiên Mori tròn xoe mắt kinh ngạc.

- Cái... Cái gì? Bạn vừa nói cái gì cơ, bạn Sorimachi?

- Tôi nói ngay từ đầu, người mà tôi thích là cậu!

A, cuối cùng tôi cũng nói ra rồi. Không xong rồi, mặt của tôi đột nhiên trở nên nóng quá.

- B-Bạn lừa mình phải không...! Chẳng phải lúc đó bạn đã nhìn Nanase với ánh mắt đau khổ đó sao?

- Chuyện đó là hiểu lầm!

Mori vừa lùi lại phía sau, vừa há miệng không biết nói gì.

- Vậy còn cái bắt tay lúc nãy là sao?

- Chuyện đó... là do bầu không khí nó vậy.

- Cái gì chứ.

- Tự dưng muốn vậy nên bắt tay thôi, chứ biết làm sao giờ!

- Cái cách bạn nói chuyện đó nghe thật buồn nôn.

- Cậu có tư cách gì nói tôi hả, dám bỏ tôi với Kotobuki ở lại một mình... Nói tóm lại! Tôi hoàn toàn không có chút tình cảm nam nữ gì với Kotobuki cả. Người tôi thích chính là... !!!

- Oaaaaaaaaa, chờ đã!

Mori nhảy dựng ra phía sau rồi vội vàng la lên.

- Nếu vậy thì... mình nỗ lực như vậy là cái gì chứ... không đúng, tại sao chứ? Bởi vì, chuyện này...

Mori đưa lưng về phía mặt trời và liên tiếp lùi về phía sau, miệng liên tục

lặp đi lặp lại "Bởi vì" "Bởi vì".

Cuối cùng.

- Xin lỗi! Mình có việc gấp!

Mori hét to, rồi quay người chạy về phía trời chiều.

Quá đáng! Vậy mà lại bỏ chạy!

Nói vậy là cậu ấy không chấp nhận tôi sao?

Tôi phải làm sao đây?

Đuổi theo cậu ấy sao?

Hay tôi nên rút lui?

Nói cho tôi biết đi, Heine!

Tôi do dự trong vài giây.

Cuối cùng, bài thơ Lời tỏ tình của Heine vang lên trong đầu tôi như núi lửa phun trào, tôi quyết định đuổi theo.

Heine! Tôi sẽ kế thừa ý chí của ông!

Cho dù ông thất tình bao nhiêu lần đi nữa. những từ ngữ, suy nghĩ mà ông để lại cho hậu thế sẽ không trở nên vô ích!

Tôi sẽ mang theo ngòi bút khổng lồ nhúng trong miệng núi lửa và viết ra những dòng chữ lấp lánh bất diệt vào bầu trời đêm!

- Đứng lại! Mori! Khoan đã! Chờ một chút! Cậu có nghe không! Mori!
Mori!

Mori mấy lần suýt nữa thì vấp té, nhưng cậu ấy vẫn tiếp tục phóng đi như một cơn gió.

Cho nên tôi hét ra cái tên cấm kị.

- Đứng lại cho tôi, Mori Kurara!

Mori hét lên "Khôngggggggggggggggggg!!!", sau đó cậu ấy co người ngồi xổm xuống lấy hai tay bịt tai lại.

- Đứng yên, Kurara! Kurara Kurara! Kurara! Kurara! Kurara! Kurara! Kuraraaaaaaa!!!

Trong lúc tôi vừa chạy vừa không ngừng hét lên tên của cậu ấy, Mori chỉ biết run rẩy lắc đầu nguầy nguậy "Dừng lại, làm ơn dừng lại đi mà".

- Bạn thật xấu xa, bạn Sorimachi. Mình đã nói không được gọi tên của mình mà.

Vẫn ngồi xổm giữa đường, Mori ngược lên nhìn tôi với ánh mắt căm phẫn rưng rưng nước.

- Ai bảo cậu chạy trốn hả, Kurara.

- Aaaaaa, bạn lại nói nữa. Đáng ghét, mình ghét bạn!!!

- Cho dù cậu ghét tôi thì tôi vẫn thích cậu, Kurara. Mình thích cậu, thích nhất cậu, Kurara, Kurara, KURARA!!!

- Thôi ngayyyyy. Bạn mà còn gọi nữa là mình sẽ xấu hổ đến chết mất. Tại sao ba mẹ lại đặt cho mình cái tên này chứ~. Mình cũng không phải cô tiểu thư ngồi xe lăn nhà Sesemann đến từ Frankfurt, mình cũng không có bạn ở đình Apls. Còn nữa, ba còn lấy Hán tự là Hồng Lạc Lạc... cái tên này là của tên côn đồ nào vậy hả! Mình tuyệt đối sẽ không cho phép tên của mình xuất

hiện trên ti vi sau khi chết. Mình sẽ sống một cuộc đời trong sạch, không dính líu đến tội phạm~~~

Mori dường như đã đánh mất lý trí, cho nên tôi cũng ngồi xõm xuống trước mặt cậu ấy.

Khi tôi ghé mặt lại gần, Mori đột nhiên trở nên im lặng, tròn xoe mắt nhìn tôi.

- Xin lỗi... cậu gọi tôi là Heidy cũng được, nhưng mà hãy làm bạn gái của tôi đi.

- H... Heidy là con gái mà.

- Vậy thì Peter hay Sebastien gì cũng được, cậu cứ gọi cái tên nào mà cậu thích.

- Nhưng đó đều không phải là tên của bạn Sorimachi.

- Vậy cậu cứ gọi tôi là Ryouta cũng được, mặc dù cái tên này hơi bình thường một chút.

. Cho dù mình gọi tên của bạn thì bạn Sorimachi cũng chẳng hề thấy xấu hổ, chuyện này không công bằng!

- Không đúng, thằng con trai nào được người con gái mình thích gọi tên cũng đều thấy xấu hổ cả, cũng rất vui nữa.

- Ủ ư... N-Nhưng mà... nhưng mà... đúng rồi! Mình có người thương rồi!

- ... Từ này tới giờ cậu còn quên luôn chuyện đó.

- Ủ...

Xem ra là bị tôi nói trúng rồi. Mori ghen hòng, run rẩy ngược lên nhìn tôi với ánh mắt do dự. Vừa nhìn vẻ mặt đó tôi đã thấy đầu óc choáng váng.

Nếu Mori thật sự ghét tôi thì cậu ấy đã sớm chạy đi rồi. Cho nên việc cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt gợi cảm như thế này chỉ có thể có nghĩa là tôi vẫn còn một chút hi vọng...

Có lẽ những lời vừa rồi của tôi đã thoáng lay động được trái tim của Mori.

Mang theo cảm xúc đan xen giữa bất an và chờ mong, tôi nói một cách khó khăn.

- Tôi chắc chắn là tôi hợp với cậu hơn Akutagawa. Cậu lúc nào cũng chỉ biết quan tâm tới người khác. Cho nên nếu tôi là bạn trai của cậu tôi nhất định sẽ quan tâm cậu thật nhiều. Mỗi người đều nên có một người như vậy bên cạnh, cậu nghĩ xem có đúng không? Thế nên hãy bỏ Akutagawa mà theo tôi đi!

Mori vẫn còn ngược lên nhìn tôi với ánh mắt hoang mang.

- N-Nhanh nói gì đi chứ... cậu mà còn khiến tôi căng thẳng thế này là dạ dầy tôi sẽ thủng một lỗ mất.

Thấy tôi ủ rũ khẩn cầu một cách thảm hại như vậy, cuối cùng Mori cũng mở miệng nói một cách rụt rè.

- Thực ra... mình... mặc dù chỉ là tương tư đơn phương, nhưng mà đối với mình, thích bạn Akutagawa là một chuyện rất vui vẻ. Cùng mọi người ngồi tán chuyện về bạn Akutagawa hay cùng đi cổ vũ bạn Akutagawa ở lớp thể dục hay đại hội thể thao, những chuyện như vậy... đều rất vui.

A, quả nhiên vẫn là Akutagawa tốt hơn sao.

Không còn hi vọng nào cho tôi sao.

- N-Nhưng mà... trong khoảng thời gian mình hiểu nhầm bạn Sorimachi thích Nanase, mỗi khi nhìn thấy bạn Sorimachi mình lại rất đau lòng, nước mắt tự dưng chảy ra...

Trong đầu mình lúc đó khi nào cũng có hình bóng của bạn Sorimachi, cả ngày cũng chỉ biết suy nghĩ về chuyện của bạn Sorimachi.

Lúc nhìn bạn Sorimachi đi cùng với Nanase cũng thế... rất đau lòng... mình còn nghĩ nếu như bạn Sorimachi và Nanase mà thành một cặp, chắc mình sẽ hơi buồn một chút...

Khi Mori ngẩng đầu lên, khuôn mặt của cậu ấy đã đỏ rực như bị hòa tan trong ánh trời chiều.

Ngực tôi đập liên hồi như tiếng chuông nhà thờ.

Thấy tôi sững người, Mori ngượng ngùng nhìn chăm chú một lúc, cuối cùng mới khẽ cười nói.

- ... Mình có thể gọi tên của bạn Sorimachi được không?

Nếu có ai muốn biết về sau thế nào thì ở trong lớp chúng tôi vẫn gọi nhau là "Mori" và "Bạn Sorimachi" như cũ, tuy nhiên...

- Này Kurara.

- A đồ ngốc Ryouta! Ai cho cậu gọi tên mình hả!

- Không phải cậu nói lúc chỉ có hai chúng ta thì được gọi như vậy sao.

- Đang trên đường thì không được!

- Kurara, KURARA, Hồng Lạc Lạc.

- Aaa, ngừng lại, làm ơn thôi đi mà~~~

Trên đường về nhà, mỗi khi bị tôi gọi như vậy, Mori lại xấu hổ, tức giận đâm thùm thụp vào ngực tôi, có lúc lại véo tai tôi.

Còn một chuyện không quá quan trọng nữa, dạo trước khi tôi đến chơi nhà Mori, tôi bắt gặp trên tủ sách của cậu ấy tập thơ của Heine.

- Cái này mình cũng có này.

- Thiệt hả? Tập thơ này là do chị Amano bên câu lạc bộ Văn học đưa cho mình. Cậu biết chị ấy không, là cái chị có hai bím tóc, chung câu lạc bộ với bạn Inoue ấy. Đợt đó tự dưng chị ấy dúm cho mình quyển sách này rồi bảo "Chị đề nghị em đọc quyển này", làm mình hết cả hồn, nhưng mà vừa bắt đầu đọc nó, mình bỗng dưng nghiện luôn.

Còn nữa, sau khi đọc tập thơ này, mỗi khi chứng kiến vẻ mặt buồn rầu của Ryouta lúc đó, mình lại thấy thật đau lòng...

Mori ôm tập thơ trước ngực nhìn tôi rồi khẽ nói vậy, sau đó cậu ấy cười hì hì với vẻ ngượng ngùng.

Làm tốt lắm, "Cô gái văn chương"!!!

Tôi không khỏi thán phục, trong đầu hiện lên hình ảnh chị Amano nở nụ cười rạng rỡ và đôi mắt đen láy của chị ấy.

À đúng rồi, lúc đó chị ấy có nói với tôi về một báo cáo để trả ơn thì phải.

Tuy nhiên, chắc hẳn khi viết báo cáo đó, tôi chỉ có thể viết đầy những trang giấy một từ duy nhất.

Một từ xinh đẹp, đáng yêu, hạnh phúc, vui vẻ hơn cả hoa hồng, hoa huệ, bồ câu và mặt trời. Cái tên đó.

- Kurara.

- Không được!!!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Lolita~

- Bạn Inoue này, bạn là lolicon hả?

(Lolicon: những người mắc hội chứng ám ảnh tình dục đối với các bé gái)

Mùa Thu, một ngày nào đó, trong lúc tôi đang chuẩn bị sách giáo khoa cho tiết kế tiếp, bạn học Mori bỗng cẩn thận từng li từng tí tới gần tôi và hỏi như vậy.

- Bạn nói cái gì vậy hả, Mori!

Tôi ngồi yên trên ghế, tròn xoe mắt hỏi lại.

- Mình nghe người ta đồn dữ lắm.

- Há?

Rốt cuộc là ai!? Ai đã tung tin đồn tôi là một lolicon!?

- Không phải à?

Mori dè dặt hỏi với vẻ lo lắng.

- Dĩ nhiên là không phải rồi.

- Nhưng mà không phải bạn Inoue rất thích những bé gái nhỏ nhắn sao?

- Mình nói rồi, bạn lấy mấy thông tin đó từ đâu ra vậy?

- Cái này... mình nghe người ta đồn vậy...

- Đồn thế nào?

- Đồn là mặc dù bạn Inoue bề ngoài trông có vẻ đứng đắn nhưng trên thực tế lại là lolicon, chỉ có hứng thú với những bé gái tiểu học ngực sân bay, rồi còn cái gì mà trong phòng của cậu dán đầy hình chụp của các bé gái...

Tôi toát hết cả mồ hôi khi nghe những lời bịa đặt này.

Hình chụp, học sinh tiểu học, ngực sân bay cái gì, tại sao loại lời đồn không có căn cứ này lại lan truyền được chứ!

Học sinh tiểu học không phải là cùng lứa tuổi với em gái của tôi sao. Làm sao tôi có thể xem những bé gái nhỏ nhắn mặt búng ra sữa đó là đối tượng yêu đương được chứ!

- Chuyện đó là bịa đặt, hoàn toàn không phải là sự thật.

- V-Vậy sao?

Mori vừa liếc nhìn hộp bút trên tay tôi vừa nở nụ cười miễn cưỡng.

- Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đều là do bạn Inoue không có hứng thú với con gái nên bọn mình mới lo lắng liệu có phải bạn có sở thích đặc thù nào về phương diện này không... Hơn nữa, cô bé lớp dưới dạo gần đây hay đến tìm bạn cũng có cảm giác hơi loli một chút. Nếu như bạn Inoue là lolicon thì cho dù cố gắng thế nào cũng không có hi vọng. Cho nên mình mới thay Nanase...

- Thay bạn Kotobuki làm gì...?

- Không, không có gì cả.

Mori vội ngẩng đầu phát tay. Sau đó cậu ấy lại lén nhìn về phía hộp bút của tôi.

- Bạn Inoue, bạn... thật sự không phải lolicon đúng không? Bạn không có vấn đề gì với các cô gái cùng tuổi đúng không? Nếu như bạn dự định công khai chuyện mình là người đồng tính thì bạn có thể sớm nói trước cho mình biết không? Như vậy mình có thể cố gắng truyền đạt một cách uyển chuyển cho cậu ấy để giảm tối đa cú sốc mà cậu ấy phải nhận.

- Cho ai cơ?

- Cho cái người mà sẽ rất buồn nếu bạn Inoue là lolicon.

- Tại sao người đó lại buồn? Còn nữa, mình đã nói mình không phải là lolicon cơ mà.

- Ủm. Tạm thời mình sẽ tin tưởng bạn. A, không được, Nanase quay lại rồi. Vậy nhé, bạn Inoue.

- A, bạn Mori...

Tuy nhiên thì Mori đã vội vàng chạy ra chỗ Kotobuki.

- Bỏ về rồi đấy à Nanase~ Cho mình mượn bài tập Ngữ văn xem chút được không~

Và cười nói như vậy.

Có lẽ là nhận ra ánh mắt của tôi, Kotobuki mím môi quay sang tránh mắt nhìn.

Tôi vội mỉm cười với cô nàng.

Khuôn mặt của Kotobuki bỗng đỏ lên, rồi cô nàng xụ mặt ngoảnh sang hướng khác.

A~ xem ra cô nàng vẫn ghét tôi như thường lệ.

Không biết tin đồn tôi là lolicon đã tới tai của Kotobuki chưa nhỉ?

Lý do dạo gần đây ánh mắt cô nàng nhìn tôi càng lúc càng lạnh lùng là do chuyện này sao?

Phải rồi, hôm qua trong lúc dọn dẹp lớp học, cô nàng đã từng lại gần tôi như muốn nói điều gì đó.

- Sao vậy?

Khi tôi thử hỏi như vậy...

- K-Không có gì.

Cô nàng đột nhiên quay người rời đi.

Quả nhiên Kotobuki cũng cho rằng tôi là lolicon sao?

Trong lúc tôi đang ngẩn người, một bạn học khác lại gần tôi.

- Này Inoue, cho ông này.

Nói xong, đối phương đột nhiên đưa ra trước mặt tôi một tấm nhựa lót màu sắc rực rỡ có in hình một bé gái trong anime.

Tôi ngẩng đầu nhìn quanh, chẳng biết từ lúc nào tôi đã bị bao vây bởi các thành viên của hội yêu thích anime, những người mà bình thường tôi chẳng bao giờ nói chuyện cùng.

- Bộ Trường tiểu học hoàng gia Pastel này hay lắm đấy~ Đặc biệt là Kisaragi Lemon-tan.

- Đúng rồi~ Kinpatsu twintail moe!

- Tsundere youjo moe!

-... Hả?

Bọn này có đang nói tiếng Nhật không vậy?

Sao tôi nghe chẳng hiểu gì cả?

Lemon-tan chắc là bé gái với đôi mắt hình quả hạnh mặc váy ngắn, tóc cột thành hai đuôi ngựa này...

Nhìn thế nào thì trông cô bé cũng chỉ cỡ lớp 1, lớp 2 gì đó...

Mà tiểu học Pastel là cái quỷ gì chứ?

- Cảm ơn ông Yamamoto. Nhưng mà tại sao lại cho tôi cái này?

- Dĩ nhiên là để kỉ niệm tình đồng chí của chúng ta rồi.

- Đ-Đồng chí?

- Nêu như ông không thích Lemon-tan, tôi còn mang theo Ichigo-tan đây. Budou-tan, Ringo-tan, Mango-tan cũng có, đừng ngại ngần gì cả, đồng chí Inoue.

- Cái này...

Tiếp theo mấy người bọn họ lại tiếp tục nói ra một tràng những câu nói mà tôi hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.

Tôi có thể cảm nhận đám con gái trong lớp đang nhìn chúng tôi với ánh mắt kì lạ.

- Quả nhiên Inoue...

- Lời đồn là thật sao.

Khi tôi bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, Akutagawa đột nhiên lên tiếng.

- Inoue, ra đây với tôi một chút.

- Ừm. A, xin lỗi. Akutagawa mới gọi tôi.

Cảm giác như vừa được cứu rồi, tôi đi về phía Akutagawa.

- Đừng bận tâm Inoue. Ai cũng có sở thích của riêng mình.

Cậu ấy cổ vũ tôi bằng vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

Rốt cuộc thì tôi bị biến thành một gã lolicon từ khi nào vậy.

Vốn dĩ tôi vẫn có ý định sống một cuộc đời cấp 3 bình thường, không khiến ai chú ý.

Chẳng lẽ dạo này vì trong trường không phát sinh chuyện gì bất thường sao?

Trong lúc vô tình, tôi đã làm ra chuyện gì gây hiểu lầm sao?

Nhưng mà ngoại trừ việc mua lại mấy tấm ảnh chị Tooko mặc đồ bơi từ thành viên câu lạc bộ Nhiếp ảnh vào tuần trước ra, tôi chẳng nhớ ra được mình đã làm chuyện gì khác.

Đó là hình chụp lên chị Tooko vào giờ học bơi kì I, tại vì tôi cảm thấy nếu

bộ ngực phẳng như học sinh tiểu học của chị ấy mà bị phát tán ra công chúng thì sẽ rất đáng thương, hơn nữa cũng vì cảm giác sau này có thể dùng thứ này vào việc gì đó nên tôi đã mua một bộ 5 tấm hình.

Bạn Itagaki của câu lạc bộ Nhiếp ảnh còn cam đoan với tôi là sẽ không để lộ thông tin khách hàng...

Tuy nhiên, cho dù ngực của chị Tooko có lép tới đâu thì cũng không thể vì vậy mà bảo tôi là lolicon được chứ hả?

Tôi mang theo tâm trạng phiền muộn chờ tới khi tan học.

Khi tôi tới câu lạc bộ Văn học, tôi đã thấy chị Tooko đang ngồi thu chân trên ghế đọc sách ở đó rồi.

- Chào em, Konoha.

Chị ấy mỉm cười chào tôi như mọi khi.

Thấy nụ cười của chị ấy, tôi hơi bình tâm lại.

- Hôm nay chị có tiết thể dục nên giờ đói bụng quá. Em mau viết điểm tâm cho chị đi, nhanh lên~

- Được rồi được rồi, chủ đề hôm nay là gì?

Tôi lấy ra xấp giấy bản thảo và hộp bút đặt lên chiếc bàn gỗ cũ kĩ có bề mặt gồ ghề.

Chị Tooko nghiêng đầu suy nghĩ như một chú chim nhỏ.

- Ủ~m. Như vậy đi, "Cái cân", "Dùi đục" và "Cây dẻ ngựa", em viết cái gì có cảm giác mùa Thu một chút ấy. Thời gian là 50 phút. Được rồi, bắt đầu!

"Dùì ã" thì lấy ãu ra cảm giác mùa Thu chứ hả...

Chà, thôi ãược rồi. Hôm nay có lẽ tôi sẽ viết một câu chuyện ngọt ngào cho chị ấy.

Tôi mở nắp hộp bút màu bạc, lấy ra ngòi bút chì HB và bắt ãu viết lên giấy bản thảo.

Trong lúc ãó, chị Tooko vẫn ngồi xõm trên ghế, tay lật những trang sách ãặt trên ãùi.

Chị ấy vừa ãọc với ánh mắt dịu ãàng, vừa lấy tay xé trang sách thành từng mẩu nhỏ rồi bỏ vào miệng, nhấm nháp với vẻ mặt thật hạnh phúc.

Một lúc sau, chị ấy lại bắt ãu huyền thuyên bằng thanh âm trong trẻo.

- Lolita của Vladimir Nabokov có vị như món cơm hải sản Risotto nấu với phô mai Gorgonzola ấy.

Tay tôi hơi trượt một chút, ngòi bút chì suýt ãửa thì rớt khỏi tay.

Chị ấy vừa nói Lolita sao!

Sao lại trùng hợp như vậy...

Chẳng lẽ chị ấy cố tình...

Tôi lén liếc sang phía chị Tooko, tuy nhiên chỉ thấy chị ấy ãang vui vẻ xé từng mẩu sách cho vào miệng. Trông chị ấy rất hạnh phúc, không có chút phiền ãão nào cả.

- Nhà văn Nabokov sinh ra ở thành phố St. Peterburg của Nga vào năm 1899. Cha của ông là một nhà chính trị, cả gia ãình ãều xuất thân là quý tộc, nhưng vì cách mạng Nga nên họ ãã phải tị nạn tới châu Âu.

Ban đầu, Nabokov viết tiểu thuyết bằng tiếng Nga. Chỉ tới năm 1940 khi sang Mỹ, ông mới trở thành một tác giả tiếng Anh.

Ban đầu Lolita có tên là Vương quốc bên bờ biển. Tuy nhiên bản thân ông lại không hài lòng với việc sáng tác nó, ông còn tuyệt vọng đến mức muốn đem bản thảo đốt bỏ, may là nhờ có vợ của ông ngăn cản, sau đó ông mới dần dần hoàn thành nó. Cứ như vậy, rốt cục vào tháng 10 năm 1953, Lolita cũng hoàn thành.

Tuy nhiên mọi việc chưa dừng ở đó, hơn một năm trời không có nhà xuất bản nào có can đảm phát hành tác phẩm này. Mãi cho tới tháng 9 năm 1955, Lolita mới được nhà xuất bản Olympia Press ở Paris, nổi tiếng với các tiểu thuyết tính dục, phát hành.

Cho nên, ngay từ đầu thì tác phẩm này bị nhiều người tưởng là một tiểu thuyết tính dục, tuy nhiên thì nhờ có sự đề cử của nhà văn Graham Greene, nó rốt cục cũng được người ta chú ý đến. Vào năm 1958, Lolita được xuất bản ở Mỹ, và trở thành một trong những tiểu thuyết bán chạy nhất.

Chị Tooko dùng ngón tay thanh mảnh xé từng mảnh sách bỏ vào miệng rồi nheo mắt chậm rãi nhắm nháp, cuối cùng cổ họng chị ấy phát ra thanh âm nuốt xuống đáng yêu. Rồi chị ấy tiếp tục nói một cách hăng hái.

- Ủ~m, hương vị thật đậm đà! Mùi hương mãnh liệt tựa như rượu trắng kết hợp với pho mát xanh! Thế nhưng vừa vào miệng nó đã tan ra cảm giác như sữa bò, rất nhiều hương vị hòa quyện với nhau!

Lolita được viết dưới hình thức tự sự của người đàn ông trung niên Humbert Humbert. Trong tác phẩm, người đàn ông này lấy tiêu đề cho câu chuyện là Lolita, hay tự bạch của một người đàn ông da trắng góa vợ, kể một cách chi tiết về cuộc đời và những niềm vui, sầu não, sự điên cuồng kể từ khi gặp được người con gái mà ông gọi là Lolita.

Humbert sinh ra trong một gia đình giàu có ở châu Âu. Ông là một người đàn ông có giáo dục, nhưng trong lòng ông luôn khắc ghi hình bóng của mỗi tình đầu đã qua đời khi ông còn trẻ.

Vì lẽ đó, ông mới mang một cảm tình đặc biệt đối với những bé gái ở lứa tuổi đó. Ông gọi những bé gái từ 9 tới 14 tuổi mang theo vẻ mê hoặc như những yêu tinh đó là các nymphet, họ có sức hấp dẫn trí mạng đối với ông.

Mà đúng lúc này, một người quả phụ xuất hiện, mang theo con gái 12 tuổi của bà ta, Dolores Haze.

Humbert cho rằng Dolores là nymphet lý tưởng của đời mình, ông gọi cô bé bằng cái tên thân mật Lolita, và bắt đầu chìm sâu vào sự mê hoặc đầy nguy hiểm. Để có thể được ở chung với cô bé, ông kết hôn với người quả phụ, trở thành bố dượng của cô.

Chắc hẳn việc chị Tooko lựa chọn quyền Lolita này là do ngẫu nhiên.

Những lời huyền thuyên của chị ấy y hệt như thường ngày, cũng không phải là nói cho tôi nghe.

Mặc dù tôi tự an ủi bản thân như vậy, nhưng nghe cái nội dung điên rồ đó vẫn khiến tôi toát hết mồ hôi lạnh.

- Khi người quả phụ phát hiện ra dụng tâm thật sự của Humbert, hai người đã cãi nhau một trận kịch liệt, người quả phụ phỉ nhổ và nói rằng muốn ly hôn với ông. Nhưng ngay sau đó người quả phụ lại bị xe đụng chết khi lao ra khỏi nhà.

Humbert đã giấu giếm Lolita chuyện này, nói dối rằng mẹ của cô bé phải nhập viện vì một căn bệnh, rồi mang theo cô bé đi du lịch. Và ngay trên chuyến đi đó, hai người đã vượt qua lằn ranh cuối cùng!

Trong tác phẩm, Humbert nhiều lần nhấn mạnh rằng mình là một người đẹp trai, có sức hấp dẫn với những người khác phái. Ví dụ như "vẻ đẹp nam tính mang hơi thở thiếu niên, cơ thể rắn rỏi đầy quyến rũ với phong cách Celtic", hay "khuôn mặt xinh đẹp ẩn chứa nét buồn u uất", ngoài ra ông còn dùng rất nhiều cách để tự miêu tả về bản thân. Thế nên, ngay từ đầu, bằng sức hấp dẫn của mình, ông đã quyến rũ được Lolita.

Tuy nhiên, Lolita, một cô gái đang độ tuổi xuân thì, rất nhanh chóng mất đi hứng thú với Humbert. Cuối cùng cô bỏ rơi ông, trốn thoát khỏi ông ta, để ông ta phải nếm trải cảm giác ghen tuông và lo lắng đến tê tâm liệt phế.

Humbert như phát điên, trong ba năm trời, ông đi khắp đất nước tìm kiếm Lolita. Cuối cùng khi ông tìm được cô, thì Lolita đã kết hôn với một người đàn ông hơn cô nhiều tuổi, và đã mang thai với người đàn ông đó. Bị sự điên cuồng che mắt, Humbert đã ra tay sát hại người đàn ông mà ông cho là nguyên nhân dẫn đến sự mất tích của Lolita.

Chị Tooko vừa nhấm nháp những mẫu sách vừa tiếp tục kể với giọng đầy nhiệt tình.

- Tác giả Nabokov được mệnh danh là phù thủy của ngôn ngữ. Trong tác phẩm này cũng vậy, có rất nhiều cách dùng từ độc đáo và tỉ mỉ mới lạ.

Từng chữ, từng chữ đều rất ngon! Càng đọc thì mùi hương nồng đậm đặc trưng của phô mai Gorgonzola lại càng lan tỏa trong vòm miệng, xúc cảm khi cắn những hạt gạo được nấu theo kiểu al dente sẽ khiến người ta như đắm chìm trong một giấc mơ.

(Al dente: một phong cách nấu ăn của ẩm thực Ý sao cho món ăn hết trạng thái bị sống nhưng cũng không quá chín)

Sau khi đọc đến trang cuối cùng, ta hãy thử quay lại trang đầu tiên đọc

một lần nữa. Phần ngon nhất của tác phẩm chính là ở chỗ này! Tuy nhiên, người ta sẽ không thể nhận ra nó ở lần đọc đầu tiên.

Đột nhiên chị Tooko gấp sách lại cái bộp rồi nhoài người về phía tôi.

C-Có chuyện gì?

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chị Tooko hơi nhúu mày với vẻ tức giận, rồi chị ấy nói một cách nghiêm túc.

- Mặc dù câu chuyện này thoát nhìn là kể về việc cuộc đời của người trung niên Humbert dần dần bị hủy hoại sau khi gặp gỡ Lolita. Tuy nhiên chị lại cho rằng nó có lẽ đang muốn nói về những Lolita rất bình thường của ngày nay vì không may gặp phải những Humbert có sở thích đặc thù, bị quyến rũ, bị kéo xuống hố sâu, giam hãm, để rồi đánh mất cả cuộc đời.

-... Ủ-Ừm.

Tôi dừng bút lại, gật đầu phụ họa theo bản năng. Chị Tooko lại càng tiến sát về phía tôi nói với vẻ hờn dỗi.

- Sau khi người quả phụ qua đời, Humbert ngay lập tức biến Lolita thành của riêng. Tuy nhiên, hành vi đó chẳng phải rất ích kỉ sao?

Mặc dù về mặt văn học thì nó rất ngon, nhưng về mặt cá nhân chị lại không thể nào đồng cảm được với hành vi của ông ta. Nếu thật sự yêu đối phương, thì phải biết nghĩ tới họ, và có những hành động phù hợp.

Ông ta đáng lẽ phải suy xét cẩn thận về việc nếu ra tay với một bé gái chỉ mới 12 tuổi thì sẽ gây ra ảnh hưởng đến thế nào tới tinh thần và cuộc đời của cô bé từ nay về sau.

Thế nhưng, khi Humbert gặp gỡ Lolita, trong đầu của ông ta chỉ toàn

những vọng tưởng về nhục dục. Còn tệ hơn thế, sau khi có được Lolita, Humbert thậm chí còn suy nghĩ sau này khi Lolita lớn lên và không còn là một nymphet trong mộng của ông ta nữa, Humbert sẽ để cô sinh một đứa con gái và chuyển tình cảm của mình cho đứa bé đó, chuyện này thật quá hoang đường! Chẳng lẽ đối với ông ta, bất cứ một bé gái nào cũng được sao? Thứ tình cảm đó không thể gọi là yêu. Nó không thuần khiết! Là sai lầm! Lolita thật đáng thương khi bị một gã đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới hủy hoại cuộc đời.

-... N-Nửa người dưới ư... này, chị Tooko...

Hôm nay chị ấy làm sao vậy. Tôi hiếm khi thấy chị Tooko phê phán một nhân vật trong sách như thế này. Nói đúng ra thì đây là lần đầu tiên tôi thấy chị ấy như vậy.

Thấy tôi tỏ vẻ hoang mang, chị Tooko cao giọng nói tiếp.

- Việc yêu thích những cô gái nhỏ nhắn là sở thích của mỗi người, chuyện đó không ai có thể can thiệp được. Tuy nhiên, em không được phép hành động theo bản năng dục vọng của mình như Humbert đâu, Konoha. Nếu đến lúc nào đó em không thể kiềm chế được nữa thì trước tiên hãy tới nói chuyện với "Cô gái văn chương" là chị đây. Chị sẽ giới thiệu cho em những tiểu thuyết mang đậm tính triết học Plato để gột rửa linh hồn tà ác của em.

- Từ này đến giờ chị đang nói cái quái gì vậy hả!? Chẳng lẽ ngay cả chị Tooko cũng cho rằng em là một lolicon sao!

Chị Tooko nhìn quanh một cách bối rối khi nghe tôi nói vậy.

- K-Không có chuyện đó. Chị tin em mà, Konoha. Chỉ là... chị có nghe được một chút xiu lời đồn... dĩ nhiên là chị cũng không nghĩ rằng đó là sự thật. Chị chưa bao giờ cho rằng Konoha có khả năng là một lolicon. T-Thật

sự đấy.

Vậy tại sao chị lại không dám nhìn thẳng vào mắt em hả!

Chắc chắn chị ấy đã nghĩ như vậy.

Tôi dám chắc 100% chị ấy đã nghĩ như vậy.

Lần trước chị ấy còn từng nói xấu tôi với Kotobuki.

Càng nghĩ càng tức giận, tôi cầm bút viết nốt dòng cuối cùng lên bản thảo rồi đưa cho chị Tooko.

- Của chị đây, xong rồi.

Chị Tooko mỉm cười thỏa mãn, có lẽ chị ấy cho rằng mình đã xoa dịu được tâm trạng của tôi.

- Cảm ơn em.

[10 phút sau...]

Kẻ phản bội hiện đang úp mặt vào ghế khóc thút thít.

- T-Thật quá đáng... hình ảnh cô gái đang ăn kiêng mỗi ngày đều mang theo tâm trạng lo lắng xen lẫn vui mừng leo lên cân ấy thật dễ thương, hết như đang ăn hạt dẻ ngọt nóng hổi. Thế nhưng tại sao tại sao cô ấy lại nấp trong rừng cây dẻ ngựa mai phục chờ bạn trai tới rồi lấy dùi đục đâm cậu ta chứ~~~. Cứ như hạt dẻ bỗng nổ tung trong miệng~~~ chị không muốn loại kích thích này đâu~~~

Thiệt tình! Cả chị Tooko và mấy bạn học của tôi đều đang nghĩ cái gì vậy không biết!

Khi tôi về nhà mang theo tâm trạng bức tức thì thấy Maika chạy lon ton ra đón, hai mắt lấp lánh.

- Anh hai về rồi~~~. Cho anh hai nè, hình chụp purikura mới của Maika đó!

(Purikura (từ chế tiếng Anh của Print Club) là một loại chụp ảnh kỹ thuật số mà sau khi chụp, bạn có quyền chỉnh sửa và trang trí ảnh với sticker, hiệu ứng làm đẹp đến khi nào vừa lòng)

Cô em gái mới học lớp 1 này của tôi dạo gần đây rất thích chụp hình purikura. Tôi nhìn vào tấm hình nằm trên bàn tay nhỏ nhắn đang chìa ra, trong khung hình đầy những bông hoa màu xanh màu hồng, Maika đang mỉm cười rất đáng yêu.

Ồ? Hình chụp...

- Lát nữa Maika lại dán lên tập của anh hai nha.

- Tập vở!? Maika đã dán cái này lên tập của anh hả!?

- Đúng rồi!

Maika khẽ gật đầu.

- Maika còn dán lên cả hộp bút của anh hai nữa~

- Hả?

Tôi vội vàng mở cặp sách lấy ra vở bài tập Toán. Vừa lật vội mấy trang, tôi đã thấy hình chụp đủ tư thế của Maika đang được dán đầy trong đó.

Thậm chí trong những tấm hình đó còn có dòng chữ "Maika-tan" màu hồng!

Đúng rồi, lúc trước tôi đã cho vài người mượn vở để xem bài tập...

Còn nữa, khi lật mặt sau của hộp bút lên và thấy ở đó đang dán một chuỗi những tấm hình chụp của Maika, tôi chỉ muốn ôm đầu ngồi thụp xuống.

Câu đố đã có lời giải.

Vậy sao, thì ra là như vậy.

Thế nên mới có "-Tan" sao.

- Hì hì, lần sau anh hai cũng chụp cùng với Maika nha.

Maika cười tươi đầy ngây thơ.

Thiệt tình~, những bé gái dù nhỏ nhắn xinh xắn nhưng lại không biết sẽ gây ra chuyện gì. Tôi không khỏi cảm thấy thương hại Humbert.

Giờ phải làm sao để hóa giải hiểu lầm với bạn học của tôi đây...

Tôi lặng lẽ thở dài bất đắc dĩ nhìn về phía Lolita nghịch ngợm trước mặt.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Thi Sĩ Muốn Hôn Môi

Đạo gần đây, tôi có bạn gái rồi.

Tháng 12, vào giờ tan học của một ngày trời đông giá rét khi mà học kì 2 sắp kết thúc. Khi tôi đang không yên lòng đứng ở một góc hành lang, từ phía sau có ai đó ôm chầm lấy tôi.

- Về~ thôi, Ryouta~

Đây là bạn gái của tôi.

Trên cổ quần khăn quàng màu cam nhạt, miệng mở to cười vui vẻ.

Nét bình dị tràn đầy năng lượng này chính là điểm dễ thương của cậu ấy. Tôi gần như không bắt gặp cậu ấy buồn bao giờ cả, lúc nào hai mắt cũng lấp lánh đầy vui vẻ.

- Ủ, đi thôi, Mori.

- Ừm.

Bản thân cậu ấy rất ghét tên của mình, cho nên luôn bắt người khác gọi bằng họ. Ở trong lớp cậu ấy cũng gọi tôi là "Sorimachi".

Chúng tôi là bạn cùng lớp.

Không ai biết chuyện thỉnh thoảng chúng tôi lại hẹn cùng nhau về nhà như thế này.

Cũng không phải chúng tôi sợ bị mọi người biết mình đang hẹn hò gì cả. Chỉ là cái cảm giác bí mật trao đổi thông qua những dấu hiệu bằng tay, bằng ánh mắt mà chỉ hai người mới hiểu trong lớp học đầy người đó khiến chúng tôi cảm thấy có chút hưng phấn, không kiềm chế được.

Khi chỉ có hai người chúng tôi, Mori lại ngọt ngào gọi tôi là "Ryouta".

So với lúc ở trong lớp, vào lúc này trông Mori còn đáng yêu và nữ tính hơn gấp nhiều lần. Quả nhiên là trong tình yêu thì những khoảnh khắc như thế này là rất quan trọng.

Hôm nay tôi cũng vừa nhấm nháp cảm giác hạnh phúc, vừa cùng Mori sóng vai đi dưới bầu trời mùa đông quang đãng. Mori vui vẻ ngược lên nhìn tôi.

- Ryouta, hôm nay trong trận bóng rổ ở giờ thể dục cậu đã tỏa sáng thật đấy.

- Ồ, cậu đã thấy cú ném quyết định của mình à.

- Ủm, cú ném đó đẹp thật đấy~ Cả cái lúc đầu hiệp hai, cái lúc cậu rê bóng qua mấy người cũng rất tuyệt.

- Chà, dù sao thì hồi cấp 2 mình cũng mới chơi bóng rổ mà.

- Nhưng mà như vậy vẫn rất tuyệt. Ryouta hôm nay rất tỏa sáng. Nhất là cú ném 3 điểm ở những giây cuối cùng đó, cực kì hưng phấn luôn.

- Ha ha, bóng rổ mà, dưới rổ phải có bóng chứ.

Tôi lờ miệng nói ra một câu nói đùa thiếu muối.

Nếu là người khác chắc họ đã bối rối không biết làm sao rồi, nhưng Mori vẫn cười vui vẻ.

- Ryouta thiệt là, nói cái gì kì quá.

Rồi cậu ấy ôm bụng cười to.

Ngay cả tôi còn thấy xấu hổ vì nói ra câu đó, có lẽ tính cả cậu ấy, trên đời này chắc không vượt quá ba người có thể dễ dàng chấp nhận câu nói đùa vô duyên đến vậy.

Tôi rất thích tính cách vui vẻ này của Mori.

Mỗi khi nói chuyện với cậu ấy, tôi lại rất vui vẻ, nói hoài cũng không hết chủ đề. Dĩ nhiên là sức hấp dẫn của Mori cũng không chỉ dừng ở đó.

- Kurara.

Vừa nghe tôi nói ra cái tên đó...

- Không được!!!

Mori ngay lập tức hét lên, mặt đỏ tới mang tai.

Rồi cậu ấy dấm bồm bộp vào ngực tôi.

- Đáng ghét, đáng ghét, mình đã nói không được gọi tên rồi mà. Ai cho phép cậu nói ra cái tên đó ở giữa thanh thiên bạch nhật thế này chứ, Ryouta ngốc, đồ đần.

Mori mắt rưng rưng kháng nghị.

Trông cậu ấy lúc này thật quá dễ thương, cho nên tôi không nhịn được mà

tiếp tục gọi.

- Kurara, Kurara, Kurara.

- Dừng lại, không được, không được gọi nữa.

Xem ra cái tên Mori Kurara này có sức sát thương khá lớn đối với cậu ấy.

- Mình thật không tin được là lại có người đặt tên con gái như vậy! Hồi tiểu học mình toàn bị bạn học trêu chọc vì nó. Ngay cả tên em trai mình cũng rất kì lạ!

Tôi thường nghe Mori căn nhắc như vậy, tuy nhiên từ góc nhìn của tôi, tôi gần như muốn cảm ơn ba mẹ cậu ấy vì đã đặt cho Mori một cái tên mà chỉ cần gọi lên thôi cũng đủ để cậu ấy có phản ứng dễ thương đến vậy.

- Ryouta ngốc, lần tới còn dám gọi tên là mình chia tay cậu luôn đấy.

- Rồi, rồi.

- A, cậu còn cười được à!

Mori lấy ngón tay chọc vào má tôi.

Tôi càng bật cười vui vẻ khi thấy cậu ấy xụ mặt ra như vậy.

- Tha cho mình đi mà, để mình đãi cậu pizza nhé.

- Oa, thật không? Cảm ơn cậu nha!

Không bao giờ thù dai, rất nhanh vui vẻ trở lại cũng là một những điều đặc biệt của Mori.

- Thật may mắn khi có Ryouta làm bạn trai trong mùa đông thế này.

- Hả? Là vì mình đãi cậu pizza à?

- Không phải. Vì làm thế này rất ấm.

Nói rồi, Mori quàng tay vào tay tôi, và tựa vào sát người tôi một cách tự nhiên.

A, tức thật, tại sao cậu ấy lại dễ thương thế này cơ chứ.

Trước khi hẹn hò với Mori, mỗi lần nhìn thấy những cặp đôi thân mật với nhau trên đường, tôi lại thầm mĩa mai bọn họ trong lòng, thế nhưng bây giờ tôi lại xem những chuyện đó hoàn toàn là đương nhiên.

Có bạn gái thật tuyệt!

Tuy nhiên, nếu nói có gì khiến tôi bất mãn thì đó là mặc dù đã hẹn hò với nhau cả tháng rồi, chúng tôi vẫn chỉ dừng ở lại ở mức "nhắm tay"...

- Hì hì, tay của con trai cứng thật đấy.

Mori áp má vào tay tôi cười nói.

Hôm nay có lẽ tôi sẽ làm được.

- Mori này.

- Sao?

Mori ngược lên nhìn tôi.

Được rồi, là lúc này!

Tôi cúi đầu xuống.

Tuy nhiên...

- A, đúng rồi! Hôm nay có bán bánh bao sukiyaki loại mới.

Mori đột nhiên ngoảnh mặt về phía trước.

Cổ của tôi kêu rắc một cái.

- Mình thích bánh bao sukiyaki hơn pizza! Ồ, cậu sao thế Ryouta? Cổ có làm sao không?

- Không sao... hơi vẹo một chút thôi. Có lẽ do hơi cổ quá trong giờ thể dục, ha ha ha...

- Thiệt tình, gì mà như ông cụ vậy. Nào đi thôi. Không biết loại mới này có vị như thế nào nhỉ Hóng quá đi mất~

Cứ như vậy, Mori cao hứng kéo theo tôi đến cửa hàng tiện lợi.

Ha... đến lúc nào tôi mới được hôn cậu ấy không biết...

Ngày hôm sau.

Trong lúc tôi đang thờ dài trong phòng học, Itagaki của câu lạc bộ Nhiếp ảnh lặng lẽ tới gần tôi.

- Ê Sorimachi, tôi có thứ này hay lắm, ông thấy thế nào?

Ồ, áo tắm!

Tại sao lại có áo tắm vào mùa đông? Chẳng lẽ đây là hình cậu ta chụp lên trong giờ học bơi hồi hè sao? Cơ mà tay nghề của thằng này khá đấy chứ, như tấm này nhìn rõ ngực phết. Còn cả tấm này lúc cô gái xấu hổ lấy tay sửa lại lúc phần dây đeo bị lỏng...

- Nhưng mà tại sao cả năm tấm đều là hình của Kotobuki vậy!

Chẳng một bức hình nào có Mori trong đó cả. Nếu muốn bán cho tôi thì phải đem hình Mori tới chứ, thằng ngốc này.

- Bởi vì ông thích Kotobuki mà.

- Không phải!

Tôi vẫn bị hiểu nhầm chuyện này sao?

- Ấy dà, có gì mà phải giấu chứ, tôi để ý dạo gần đây ông hay nháy mắt với Kotobuki rồi còn lấy tay làm dấu các kiểu nữa. Mà tức cười cái là Kotobuki hoàn toàn chẳng để ý... à không, ý tôi là tôi rất đồng cảm với ông.

Oaa, quả nhiên là tay săn ảnh chuyên nghiệp, ngay cả mấy chuyện đó mà cậu ta cũng để ý.

Nhưng mà cậu ta nhầm người rồi! Người tôi đang liên lạc bằng ám hiệu là Mori, về phần Kotobuki thì vì cậu ta là bạn của Mori, nên lúc nào hai người cũng ngồi gần nhau thôi!

Itagaki, mày có thể quan sát hành động của người khác kĩ càng như vậy mà tại sao lại không nhận ra sự tồn tại của Mori siêu đáng yêu chứ!?

Đúng là Kotobuki rất xinh, lại có chút tsundere, cũng rất nổi tiếng với đám con trai trong lớp. Tuy nhiên, cũng phải chú ý tới Mori chứ! Nhìn cho kĩ vào! Mori không phải là để làm nền cho Kotobuki!

Itagaki khoác một tay lên vai tôi rồi nói với vẻ mặt bĩ ối.

- Mấy tấm này là hàng 5 sao thuộc seri mộng ảo mùa hè do tôi cô' tình chuẩn bị cho ông đấy. Chỗ bạn bè, tôi lấy giá hữu nghị 500 yên một tấm thôi.

- 5 tấm không phải là 2500 yên sao! Ông con buôn vừa thôi. Còn nữa, tôi không có hứng thú với Kotobuki, cho nên tôi không cần.

- Thiết tình, sao ông cứ phải tự dối lòng như vậy nhỉ, Sorimachi.

- Kệ tôi, còn nữa, đừng có gí sát mặt vào đây, tôi không có hứng thú với con trai.

Nghe vậy, Itagaki quay mặt đi.

- Ồ vậy hả?

Rồi cậu ta thì thầm như muốn cố ý nói cho tôi nghe thấy.

- Vậy có nghĩa là ông từ chối tình hữu nghị thăm~ thiết của tôi chứ gì? Cũng được thôi nếu ông không cần thì để tôi mang cho Koshinoka với Ichinose vậy.

Koshinoka?

Ichinose?

Không xong! Mấy thằng này chẳng phải thứ tốt lành gì. Nếu hai người đó có được mấy tấm hình này chắc chắn bọn nó sẽ lợi dụng chúng làm thứ gì đó!

Kotobuki là bạn thân của Mori. Mặc dù cách nói chuyện hơi vụng về, cũng không giỏi biểu lộ tình cảm, nhưng bản chất cậu ấy là người rất tốt. Tôi không thể im lặng nhìn những tấm hình của bạn thân của bạn gái mình rơi vào tay mấy con khỉ đang trong thời kì phát dục đó được!

- Ê Koshinoka, Ichinose!

- K-Khoan đã!

Tôi nắm lấy bả vai Itagaki.

Thấy vậy, hắn liền quay đầu cười tươi như hoa.

- Cảm ơn quý khách~

Xong rồi...

Tôi đã mua năm tấm hình đồ tắm của Kotobuki Nanase.

Tôi phải làm gì với thứ này đây?

A, nhưng mà dáng của Kotobuki quả thực không tệ chút nào.

Ngực bự, eo thon, chân dài. Đùi cũng rất có nét... Khoan, tôi đang nhìn chăm chú cái gì vậy!

Bạn gái của tôi là Mori! Đúng vậy, tôi vẫn nhớ như in bộ dạng của Mori khi mặc đồ tắm! Hai tay và đùi có chút mỡ, nhưng lại tạo cảm giác mềm mại, khỏe mạnh. Làn da láng bóng, trơn trượt. Ngực cũng khá ổn. Trong giờ học bơi, thỉnh thoảng tôi lại lén nhìn cậu ấy nên tôi biết rất rõ.

Tức thật, Itagaki và mấy đứa trong lớp chẳng biết gì về sức hấp dẫn của Mori cả.

Chờ tới nghỉ hè, tôi sẽ có thể đi biển với Mori. Hi vọng mùa hè tới sớm một chút.

Không biết áo tắm của Mori sẽ như thế nào nhỉ. Chắc hẳn đến lúc đó chúng tôi cũng đã hôn nhau rất nhiều lần rồi.

Lời giảng của thầy giáo Vật lý đã chuyển thành nhạc nền, trong đầu tôi tưởng tượng hình ảnh mình đuổi bắt Mori trên bờ biển cát trắng tinh.

- Đúng rồi, Chủ nhật này mình sẽ đi mua quần áo với đám Eri. Ryouta thích phong cách nào?

- Bikini, phía dưới là váy ngắn.

- Hả?

Mori nắm chặt bút chì ngược lên tròn mắt nhìn tôi.

Hồng bét, hiện tại chúng tôi đang cùng làm bài tập tại nhà của tôi sau khi tan học. Vậy mà tôi lại bị trí tưởng tượng của mình lân át.

- À, cái này, vừa nãy cậu nói chuyện mua áo tắm phải không?

Thấy tôi bối rối, Mori bật cười khúc khích.

- Đáng ghét, mới tháng 12 mà cậu đã nghĩ tới áo tắm á.

- Đ-Đúng rồi nhỉ, a ha ha...

- Đến mùa hè mình sẽ cho cậu xem thỏa thích.

- Nói trước là mình không thích kiểu một mảnh đâu nhé.

- Sao thế, áo tắm một mảnh cũng dễ thương lắm mà.

- Không, đã nói tới áo tắm thì chỉ có bikini thôi.

- Vậy à, được rồi... để mình cố gắng ăn kiêng vậy.

- Không cần thiết, Kurara như bây giờ là ổn rồi.

- T-Thật không? Mà khoan, cậu lại gọi tên mình rồi!?

Mặt cậu ấy ngay lập tức đỏ lên.

- Ryouta ngốc, đã nói không được gọi tên mà.

- Đó là đặc quyền của bạn trai.
- Nhưng mà xấu hổ lắm.
- Kurara cũng gọi mình là Ryouta khi chỉ có hai người còn gì.
- Tại vì tên của Ryouta rất bình thường, đọc lên nghe còn rất hay nữa. Mình thích tên của Ryouta nên mới gọi đấy chứ.
- Thì mình cũng thích cái tên Kurara mà, nó nghe dễ thương lắm.
- Đ-Đáng ghét, Ryouta thật là!

Hai má của Kurara càng lúc càng đỏ hơn.

Ồ, bầu không khí có vẻ tốt đấy.

Từ trước tới giờ bị lừa mấy lần rồi, nhưng hôm nay có vẻ là sẽ được!

Tôi không ngần ngại nhích người tới gần Mori.

Mori vẫn còn đang nhăn nhó cúi đầu, chưa phát hiện ra.

Bờ môi lẫn hai gò má của cậu ấy đều hơi nhô lên đầy khỏe mạnh.

Tôi ngửi thấy mùi hương dầu gội đầu thoang thoảng.

Rất tốt, cứ như thế này.

Còn một chút nữa.

Còn 3cm nữa.

Còn...

- Thiệt tình! Nói chung là không được gọi tên mình nữa!!!

Đột nhiên Mori lắc đầu nguầy nguậy, làm tôi vồ hụt, đập đầu xuống bàn.

Rầm một tiếng, cùi chỏ của tôi cũng đập lên mặt bàn.

- Ryouta, cậu không sao chứ?

- Trượt tay...

- Tại cậu gọi tên mình nên mới bị ông trời phạt đấy.

Mori bĩu môi nói.

Đáng ghét, lại trượt nữa rồi! Chỉ còn một xíu nữa là tôi có thể hôn cậu ấy rồi.

- Oa, Ryouta có xoáy nè.

Mori nắm lấy đầu tôi kêu lên.

- Ai mà chẳng có xoáy chứ!

- Nhưng mà trông đáng yêu ghê~

Mori lấy tay khều khều đầu tôi như đang vuốt ve một chú cún con.

Đáng ghét, đã thế hôm nay tôi sẽ đánh trực diện luôn! Hôm nay tôi nhất định phải làm được!

Tôi nắm lấy tay của Mori.

- !

Không cần phải quan tâm cái gì mà bầu không khí nữa.

- R-Ryouta.

- Mori.

Mặc kệ Mori kinh ngạc, tôi kéo cậu ấy lại gần.

- Đáng ghét, cậu lại gọi tên mình rồi!

Mori lắc đầu nguầy nguậy, lấy tay cản tôi lại.

- Lúc này mình có gọi cậu là Kurara đâu! Mình gọi Mori mà!

- Có! Cậu vừa gọi kia kìa!

- Khoan đã, có phải cậu đang cố ý không.

- Hả, sao cơ, cậu đang nói chuyện gì vậy.

Mori không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Mỗi lần mình muốn hôn cậu là cậu lại cố tình tránh né phải không!

- H-hả, cậu muốn hôn mình sao?

Mori chớp chớp mắt, nhìn là biết nói xạo.

- Đừng, có, giả, ngốc! Hèn gì mình cứ thấy lạ~ Từ trước đến giờ cũng vậy phải không?

- Ừ... Ryouta, thực ra...

- Kurara không muốn hôn mình phải không?

- Ừ... đừng có gọi tên mình...

- Kurara thực sự không thích mình đúng không? Mình vẫn luôn cho rằng Kurara là bạn gái của mình, và mình là bạn trai của Kurara. Nhưng mà Kurara không nghĩ vậy phải không. Có đúng không Kurara, Mori Kurara?

- Không không không, không được gọi liên tục như vậy!

Kurara run rẩy co người cuộn tròn lại, từ vành tai tới ngón tay đều đỏ bừng lên.

Cậu ấy lấy hai tay bịt tai lại, miệng liên tục thì thầm bởi vì, bởi vì...

-... Sao cậu cứ bắt nạt mình vậy. Người ta cũng coi Ryoua là bạn trai mà. Nhưng mà, nhưng mà...

Kurara đột nhiên ngừng lại.

Tôi nín thở lắng nghe.

Chẳng lẽ cậu ấy lại định nói cái gì "Quả nhiên mình vẫn thích bạn Akutagawa hơn" sao?

Không xong, nếu vậy tôi phải làm sao.

Kurara ngược mắt lên nhìn tôi, mắt rưng rưng.

- Mình muốn nụ hôn đầu diễn ra ở bờ biển vào buổi chiều tà.

- Hả?

Thấy tôi kinh ngạc, Kurara vừa run rẩy vừa nói.

- Đó là giấc mộng của mình từ khi còn học tiểu học. Nụ hôn đầu của mình sẽ là ở trên bờ biển mùa hè dập dìu sóng, ở phía xa đường chân trời là Mặt Trời đã lặn một nửa, bên tai nhẹ nhàng vang lên bài Trái cây mùa hè của

Southern, còn có cả cá heo đang bơi lội nữa...

Biển!?

Trời chiều?!

Được rồi, vẫn còn chấp nhận được.

Ngay cả Trái cây mùa hè của Southern cũng không có vấn đề gì cả.

Nhưng mà...

- Cá heo là sao hả!? Cậu vừa nói cá heo sao! Cậu tìm đâu ra cá heo đang bơi ở vùng biển gần Tokyo chứ!?

- Đã nói đó là giấc mộng của mình mà... có ai đánh thuế giấc mơ đâu.

- Nói như vậy là chúng ta không thể hôn nhau cho đến tận~~~ khi tìm được bờ biển nào đó có cá heo sao! Lại còn phải chờ tới khi cá heo chịu bơi qua nữa? Chúng ta sẽ chờ cá heo sao? Hả?

- C-Chuyện đó mình cũng biết mà. Từ trước đến giờ mình cũng chỉ gặp mỗi sứa ngoài biển... Chỉ là lui một trăm bước... không, lui một ngàn bước mà nói... thì nhạc của Southern có thể thay bằng Tube hay Ketsumeishi cũng được. Nhưng mà chỉ có bờ biển mùa hè và trời chiều là không thể thiếu được.

(Southern, Tube, Ketsumeishi đều là các ban nhạc nam của Nhật)

Không ổn, có vẻ như chúng tôi hẹn hò sai thời điểm rồi.

Nếu giờ là trước kì nghỉ hè thì đã chẳng có gì để nói. Nhưng từ giờ tới khi các bãi biển mở cửa còn nửa năm lận, chẳng lẽ tôi phải nhịn cho tới lúc đó sao!

- Bình tĩnh lại, Mori.

Tôi đặt hai tay lên vai của Mori rồi nói ra vẻ đàn ông.

- Hồi mẫu giáo mình cũng từng mơ rằng nụ hôn đầu sẽ diễn ra trên đỉnh Everest bị tuyết phủ kín, với mặt trời đang mọc sau lưng.

- Nói xạo, cậu nhất định đang nói xạo.

- Không, mình rất nghiêm túc. Lúc đó cô giáo chiếu cho bọn mình xem phim Bảy năm ở Tây Tạng và Uemura Naomi, mình đã rất xúc động. Tuy nhiên nếu là vì Mori, mình tình nguyện từ bỏ giấc mộng đó ngay bây giờ.

- Nhưng đó là giấc mộng của Ryouta mà.

- Đúng là nơi này không phải dãy Himalaya cũng không phải đỉnh Everest! Tuy nhiên chỉ cần phía trước mình là Mori thì ở đâu cũng là đỉnh núi cả! Cậu hãy thử nhắm mắt lại đi Mori, hãy thử tưởng tượng nơi này là bờ biển mùa hè, Mặt Trời đang dần lặn ở phía đường chân trời, những chú cá heo đang nhảy nhót chúc phúc cho chúng ta. Nào, hãy thử lắng tai nghe đi, cậu có thể nghe thấy Trái cây mùa hè của Southern không?

- Ừ...

Mori nhắm mắt lại với vẻ miễn cưỡng.

Ngoài cửa sổ vọng vào tiếng rao "Ai khoai lang nướng không".

- Mình chẳng thấy bờ biển nào cả! Cũng chẳng có nhạc của Southern!

Mori đẩy tay tôi ra.

- Mình về đây.

- Khoan đã Mori.

Mori thu dọn sách giáo khoa và tập vở trên bàn.

Đúng lúc này, cậu ấy lỡ tay đụng phải sách giáo khoa của tôi, khiến nó rơi xuống sàn.

- !

Mori kinh ngạc mở to mắt.

Tôi cũng khẽ la lên.

- Ặc!

Rơi trên sàn nhà là những tấm hình của Kotobuki mà tôi đã mua của Itagaki.

Tôi hoàn toàn quên mất chuyện mình đã kẹp chúng trong sách Anh văn.

Mori nhặt những tấm hình đó lên, và nhìn kĩ từng tấm với vẻ mặt nghiêm túc.

Bầu không khí trong phòng im lặng một cách ngọt ngào.

- M-Mori... chuyện này...

-... Tất cả đều là Nanase.

Cậu ấy thì thầm như vậy.

- M-M-M-Mình có thể giải thích, cái này là bị Itagaki ép nên mình mới phải mua, k-không đúng! Là vì mình được người khác nhờ nên mua thay cho người đó! Mình không có việc gì phải mua chúng cả!

- Mình hiểu rồi.
- Ồ, cậu hiểu rồi sao.
- Quả nhiên là Ryouta vẫn còn thích Nanase.
- Hả?

Khóe mắt của Mori rưng rưng.

- Mình chỉ là kẻ thay thế mà thôi.
- Này! Sao cậu lại suy luận ra như vậy rồi hả!
- Ryouta là đồ khốn nạn!

Mori ném mấy tấm hình vào mặt tôi rồi cầm lấy cặp sách và áo khoác rồi đi.

Cậu bị khủng à, tại sao ngay cả cậu cũng cho rằng "quả nhiên" là mình thích Kotobuki chứ!

[Hôm sau]

Khi tôi tới lớp, Mori đang trò chuyện vui vẻ với đám con gái.

Tôi thầm thở phào khi thấy nụ cười và giọng nói của cậu ấy như mọi khi.

Có vẻ Mori không bận tâm tới chuyện hôm qua.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy tôi, khuôn mặt cậu ấy hơi nhăn lại, lông mày rũ xuống như sắp khóc.

- B-Bồ làm sao thế, Mori?

- Ủ... mình tự dừng nhớ lại đoạn cuối trong Chú chó của Flanders.

- Sao tự dừng bồ lại nhớ tới Flanders?

Mọi người xung quanh kinh ngạc hỏi lại.

Lòng tôi quặn lại khi nghe thấy những lời đó.

T-Thực ra thì tôi cũng không cần cảm thấy tội lỗi gì cả. Chuyện Kotobuki chỉ là do Mori tự hiểu lầm như vậy, tôi chẳng...

- Này Sorimachi! Hôm qua ông có xài cái đó chưa?

Itagaki nói to.

- Ông bị điên à?

Khi tôi định bịt miệng nó lại, tôi chợt thấy một giọt nước mắt lăn trên má Mori.

Mo-Mori!

- Patrasche thật đáng thương~~~

-... Bồ đa cảm thật đấy, Mori.

- Mình biết chứ...

Cuối cùng, tôi đành lén lút di chuyển tới chỗ ngồi của mình.

Về sau, chỉ cần nhìn thấy tôi, hay thấy tôi lại gần là Mori lại rơm rớm nước mắt, cho nên tôi chẳng có cơ hội nào để giải thích với cậu ấy.

Mori chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng cậu ấy là kẻ thay thế cho Kotobuki sao...

Mori rất hay võ đoán, lại dễ hiểu nhầm. Nếu cứ tiếp tục thế này chỉ sợ hậu quả sẽ không lường được...

- Cảm ơn cậu vì mọi chuyện. Tuy nhiên, mình nghĩ tốt hơn bạn Sorimachi vẫn nên hẹn hò với người mình thích.

Có khi cậu ấy sẽ cười nói với tôi như vậy cũng nên.

Không xong, càng lúc tôi càng thấy lo lắng. Mori có khi sẽ làm vậy thật cũng nên.

Để tránh sự làm phiền của Itagaki, cũng như không chịu được vẻ mặt mếu máo của Mori, giờ nghỉ trưa tôi chỉ đành trốn ở sân trong ôm đầu suy nghĩ.

- Hắt xì!

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng ai đó hắt xì.

Chẳng lẽ lại có ai điên tới mức cố tình ra sân trong ăn cơm giữa mùa đông này sao, khi đang nghĩ như vậy thì tôi bỗng chứng kiến một cô gái với hai bím tóc dài đang loay hoay làm gì đó dưới một gốc cây.

Bên cạnh gốc cây đó là một hòm thư phía trên viết "Chúng tôi sẽ giúp tình yêu của bạn thành hiện thực". Tôi lúc trước cũng từng nhét vào đó mẫu giấy ghi những tình cảm khó nói dành cho Mori.

Đang loay hoay trước hòm thư đó là chủ nhiệm của câu lạc bộ Văn học, người tự xưng là "Cô gái văn chương".

- Ồ, Sorimachi.

Ôm trước ngực xấp bản thảo dày, chị Amano Tooko nhìn tôi mỉm cười vui vẻ.

- Chà, vì thế nên em bị Mori hiểu nhầm phải không?

Chị Amano tựa tay trên chiếc bàn gỗ cũ kĩ, nghiêng người về phía trước lắng nghe. Thiệt tình, tôi đang làm cái gì vậy.

Thảo luận chuyện tình cảm của bản thân với một người không quá thân thiết như thế này thật là mất mặt, xấu hổ muốn chết...

Nhưng mà căn phòng sách đúng là nhìn ở đâu cũng toàn sách. Những quyển sách cũ không chỉ có trên giá sách, mà còn chồng chất khắp nơi trên sàn nhà, có cảm giác chỉ cần tôi hơi bất cẩn một chút là chúng sẽ đổ sập xuống ngay.

- Ra là vậy, chị hiểu rồi, Sorimachi!

Chị Amano đột nhiên đứng dậy với vẻ mặt nghiêm túc.

- Điều mà bây giờ em cần chính là Byron!

- B-Byron...?

Vẫn ngồi tựa lưng vào ghế, tôi tròn mắt hỏi ngược lại.

Cái đó có liên quan gì tới Iron không?

- George Gordon Byron là nhà thơ người Anh, sinh ngày 22 tháng 1 năm 1788. Sinh ra trong một gia đình quý tộc cổ nhuộm màu truyền thuyết và lịch sử, ngay từ nhỏ ông đã là một người đầy cao ngạo và tự chủ.

Sau khi vào đại học Cambridge, ông hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng của bản thân, chơi bời lêu lổng, thậm chí còn vay tiền đánh bạc, gần như rất ít khi ông tới lớp.

Tuy nhiên, ông lại rất có thiên phú làm thơ, trong khi còn đi học, ông đã

cho xuất bản tập thơ đầu tay. Sau khi tốt nghiệp đại học, ông tiếp tục du lịch khắp nơi theo tiếng gọi trái tim, từ Tây Ban Nha, Địa Trung Hải, Albania đến Hy Lạp, Thổ Nhĩ Kỳ. Kết thúc hai năm dài chu du, Byron quay về nước Anh và cho ra đời tập thơ trường thiên Chuyển hành hương của Childe Harold, tác phẩm này ngay lập tức giúp ông trở thành nhà thơ được yêu thích nhất của thời đại đó! Nói theo lời của ông là "Một buổi sáng thức giấc, tôi thấy mình đã nổi tiếng".

Cái ông Byron đó và tôi thì có liên quan gì với nhau chứ? Mặc dù trong đầu tự hỏi như vậy, tôi lại không tìm ra thời điểm nào để cắt ngang chị ấy, nên lại chỉ đành im lặng lắng nghe.

Tương tự như lần trước nói về Heine, "Cô gái văn chương" tiếp tục kể chuyện với giọng bình thản.

- Tuy nhiên, ngay cả một người sống trên đỉnh vinh quang như Byron cũng gặp vấn đề trong tình yêu, sau cuộc hôn nhân thất bại, Byron phải chịu nhiều điều tiếng và áp lực nặng nề từ xã hội. Thế nên ông rời khỏi nước Anh, và bước đi trên chuyến hành hương mới. Trong chuyến đi qua Thụy Sĩ và Italy, ông lại tiếp tục cho ra đời những tác phẩm tuyệt vời. Cuối cùng, vì hỗ trợ cuộc vận động độc lập cho Hy Lạp, ông đã tổ chức quân đội, bản thân trở thành sĩ quan chỉ huy xuất hiện ở tiền tuyến! Và rồi ông nằm xuống trên mảnh đất đó vì bệnh sốt rét. Cả cuộc đời của Byron tựa như một trường thi hào hùng!

Chẳng biết từ lúc nào trong tay chị Amano cầm một tập thơ, chị ấy vừa lật những trang sách vừa nói đầy xúc động.

- Đúng vậy! Thơ của Byron tựa như món tôm hùm đỏ tươi! Phía dưới lớp vỏ ấy là thịt tôm trắng nõn trông thật ngon, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng thật lớn.

Hương vị mạnh mẽ đầy khí khái của biển cả kết hợp với rượu vang và mùi hương thảo mộc thoang thoảng sẽ khiến cho tâm trạng của em trở nên ưu nhã tới độ không nói nên lời.

Em thấy không, tập thơ này cực kì tuyệt vời đấy!

Em chưa bao giờ được ăn thứ đồ cao cấp như tôm hùm! Nó có khác gì với món tôm lăn bột chiên không? Chị Amano dường như không hề hay biết những lời móc mĩa trong nội tâm tôi, tay chị ấy lật nhanh qua những trang sách, rồi chị ấy bắt đầu đọc lên một bài thơ của Byron.

"Em đừng trách nếu anh mộng thấy em yêu anh

Đừng vội giận lây sang giấc ngủ,

Tình yêu em chỉ có ở trong mộng đẹp,

Tỉnh lại, anh trống không hai mắt đắm lệ."

"Hỡi Morpheus, nhanh khép kín tri giác ta,

Để mệt mỏi bao trùm thân ta,

Nguyện đêm nay mộng đẹp cùng đêm qua tương tự,

Tựa cõi tiên đồng dạng mất hồn."

(Trích Gửi M.S.G., Runan tạm dịch)

???

Cái gì đây? Morpheus là sao?

Trong khi tôi đang cau mày tự hỏi nội dung bài thơ, chị Amano nhích lại

gần hỏi tôi với đôi mắt lấp lánh.

- Thế nào, em có thấy nó hấp dẫn không?

-... Hả?

Nói thật là tôi còn không hiểu lắm...

- Những miếng thịt tôm trắng nõn quện trong đó súp nào có chút đắng đắng, nhưng đó lại chính là hương vị của người lớn! Trong thơ của Byron phảng phất sự bi ai và ứ sâu, con gái không ai cưỡng lại được.

- À không, em không thích mấy thứ súp nào này lắm.

- Nói tóm lại là con gái ai cũng rất yêu thích Byron!

- Chị căn cứ vào đâu mà nói vậy?

- Đó là lời của "Cô gái văn chương", chắc chắn không sai được.

Tôi kinh ngạc nhìn chị Amano ưỡn ngực tự hào nói như vậy, không biết phải nói gì cho phải. Sau đó, chị ấy dúm vào tay tôi tập thơ của Byron rồi cười nói.

- Cầm lấy đi, Sorimachi. Hãy đọc và suy ngẫm thật kĩ. Mặc dù Byron có một số điểm chưa tốt, nhưng ông ấy rất đáng để em học hỏi đây. Em hãy thử nghe theo lời khuyên của ông ấy và cố gắng lên nhé.

Em không cần lời khuyên của một người suốt ngày dụ dỗ con gái nhà người ta rồi gây chuyện khắp nơi như vậy.

Khi tôi định trả lại quyển sách mỏng trên bìa ghi Tập thơ Byron cho chị ấy thì tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa kết thúc vang lên, thế nên chị Amano mỉm cười vẫy tay tạm biệt tôi rồi nhanh chóng rời đi.

Như mọi khi, "Cô gái văn chương" này vẫn chẳng chịu nghe người ta nói gì cả...

- Oa, chẳng hiểu cái quái gì cả...

Tối hôm đó, tôi vừa đọc tập thơ của Byron vừa ôm đầu phàn nàn.

Chị Amano nói rằng trong thơ của Byron có thật thâm hùm đậm đà, hương biển mặn chát, súp nảo đắng đắng, tràn ngập sự bi ai và ưu sầu. Tuy nhiên, từ những gì tôi đọc thì đây chỉ là những lời cảm ràm vô nghĩa của một thằng cha tự kỉ. Nói cho đúng thì tôi còn chẳng hiểu ông ta đang nói gì.

"Không từ bỏ mê hoặc, tựa không cách nào bỏ qua tình yêu,

Bệnh chung của loài người chính là,

Rõ ràng nên đau đớn rên rỉ, lại vẫn cố gắng mỉm cười."

(Trích Không từ bỏ mê hoặc, tựa không cách nào bỏ qua tình yêu, Runan tạm dịch)

Aa, nhảm nhí quá đi. Đám con gái thật sự thích một người như thế này sao?

Một kẻ chỉ biết lải nhải những điều vô nghĩa như thế này có gì tốt chứ? Mà không phải vì vấn đề tình cảm với một người con gái mà ông ta phải rời khỏi nước Anh, từ đó không bao giờ còn quay lại sao. Thiệt tình, người này thật nát hết chỗ nói rồi.

Thế nên mới đọc được một đoạn tôi bắt đầu lật sách một cách qua loa, khi tới trang cuối, tay tôi dừng lại. Ở đó có hình chân dung của Byron.

- Ồ, n-người này...

Tôi bất giác nhìn chăm chăm vào tấm hình đó rồi bật thốt lên.

- Ông ta trông đẹp trai thật đấy chứ! Tóc cắt ngắn gọn gàng. Lông mày sắc sảo. Mũi cao, ánh mắt lạnh lùng. Bờ môi ưu nhã.

Người đàn ông với ngoại hình như người mẫu bình thường đứng nghiêng nghiêng trong tấm hình. Đúng là ông ta giống tôm hùm hơn là tôm lặn bột chiên. Chỉ từ tấm hình này tôi cũng có thể cảm nhận pheromone như mùi rượu thoang thoảng.

Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi! Tại sao các cô gái lại thích Byron!

Chỉ cần nhìn khuôn mặt này thôi cũng đủ để đám con gái kêu lên "Byron đại nhân" theo phản xạ có điều kiện.

Cùng một lời nói mà từ miệng của một con cóc và một gã đẹp trai thì ý nghĩa của chúng cũng hoàn toàn không giống nhau.

Với cái bản mặt này, cho dù ông ta chỉ là chậm rãi đọc công thức làm đậu hũ Tứ Xuyên thì cũng đủ làm đám con gái thần hồn điên đảo rồi.

Huống chi ông ta còn xuất thân là quý tộc, lại còn tốt nghiệp từ đại học Cambridge. Chắc, quá đỉnh à nha.

Nhìn tấm chân dung này, trong lòng tôi bắt đầu trở nên bức bối.

Cái gì mà Byron có nhiều điểm đáng để em học hỏi chứ!

Loại con em quý tộc này sẽ chẳng bao giờ hiểu được tâm trạng của một người thường như tôi!

Thật khó chịu, tức chết mất thôi!

Byron! Tôi sẽ không bao giờ cần lời khuyên của ông!

Đối với người thường thì tôm lăn bột chiên ngon hơn gấp vạn lần tôm hùm!

[Hôm sau]

Tôi tới trường mang theo tâm trạng đối địch với Byron.

Mặc dù tôi rất muốn lấy bút vẽ linh tinh lên hình chân dung của ông ta, nhưng rồi nghĩ lại làm như vậy cũng quá trẻ con đi nên cuối cùng lại thôi.

Tuy nhiên, tôi tuyệt đối sẽ không cần sự trợ giúp của Byron.

Tôi cũng không phải học sinh tiểu học, tôi có thể tự mình làm hòa với người khác. Hôm qua tôi đã trốn chạy vì những giọt nước mắt của Mori, tuy nhiên hôm nay tôi sẽ bắt chuyện một cách bình thường với cậu ấy. Sau đó tôi sẽ đề nghị cậu ấy tan học cùng nhau ra về.

Đến lúc đó, tôi chỉ cần đãi cậu ấy món bánh ngọt hạt dẻ yêu thích và giải thích những tấm hình đó thật sự chẳng có ý gì cả là mọi chuyện sẽ tốt đẹp trở lại.

Đúng thế, mọi chuyện cực kì đơn giản. Không hề có chỗ xuất hiện cho Byron.

Tôi bước vào lớp và nhìn sang chỗ ngồi của Mori. Tuy nhiên cậu ấy không có ở đó.

Hửm? Bình thường giờ này cậu ấy đến lớp rồi mà nhỉ...

Thế nên tôi nhìn xung quanh lớp, đúng lúc này tôi bắt gặp một cảnh tượng khó tin.

Mori đang đứng nói chuyện với một người mà bình thường cậu ấy không bao giờ nói chuyện cùng.

Inoue của câu lạc bộ Văn học.

Cái người bình thường rất trầm lặng, không hề nổi bật.

Mori đang chống tay trên bàn, mặt nghiêm túc nhìn Inoue và nhỏ giọng nói gì đó.

Mà Inoue thì ngồi trên ghế, mặt đỏ bừng nhìn Mori.

C-Chuyện này là sao! Nét mặt đầy suy tư đó của Mori là sao, còn nữa, tại sao Inoue lại đỏ mặt.

Đột nhiên, Mori khẽ mỉm cười.

- !

Nụ cười đó thật vui vẻ, lại còn có chút thẹn thùng. Cả người tôi như bị hóa đá.

Mori khẽ đặt ngón tay lên môi như muốn nói "Nhớ giữ bí mật nhé" rồi quay lại chỗ ngồi trong khi vẫn mỉm cười với vẻ ngượng ngùng. Sau khi ngồi xuống, nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt cậu ấy.

Inoue thì vẫn cúi gằm xuống, hai má đỏ ửng. Một lúc sau cậu ta lại lên nhìn về phía Mori, ngay lập tức mặt cậu ta lại càng đỏ hơn, rồi cậu ta lại cúi đầu xuống.

Oaaaaaaa, rốt cuộc chuyện này là sao!

Hai người này đang nói chuyện gì từ nãy đến giờ vậy!

Tại sao Inoue lại trông xấu hổ đến vậy!

A! Chẳng lẽ Mori đã quyết định muốn chia tay với tôi nên mới tỏ tình với Inoue sao?

Nhưng mà, tại sao lại là Inoue?

Mẫu người yêu thích của Mori vẫn luôn là Akutagawa. Nhưng Inoue lại hoàn toàn trái ngược.

Mặc dù đúng là hai người đó đều là những học sinh ưu tú trầm lặng. Tuy nhiên tôi vẫn cho rằng Mori yêu thích những người già dặn, có thể tạo cảm giác tin cậy hơn. Trong khi đó thì Inoue là tuýp người cần được chăm sóc chứ đừng nói gì là đáng tin cậy.

A, nhưng mà Mori rất thích xen vào việc của người khác, có khi nào cậu ấy thấy Inoue yếu đuối như vậy nên bản năng làm mẹ mới bị khơi gợi không? Còn nữa, nếu nhìn kĩ thì thấy Inoue cũng có một khuôn mặt rất được đám con gái hoan nghênh.

Không được, tôi phải bình tĩnh lại. Hiện tại tôi vẫn chưa thể khẳng định Mori và Inoue đang hẹn hò. Nói đúng hơn là không có khả năng mọi chuyện diễn ra nhanh như vậy.

Tính từ lúc Mori chạy ra khỏi phòng của tôi tới giờ chỉ mới có hai ngày. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó chẳng thể có chuyện gì xảy ra được.

Nhưng mà, cảnh tượng vừa rồi là sao?

Tôi bị bao trùm trong sự nghi ngờ, đầu óc tôi như chìm sâu xuống một vùng bùn đặc quánh.

Trong giờ học, đầu óc tôi cũng chỉ xoay quanh nụ cười vui vẻ của Mori và khuôn mặt ngượng ngùng của Inoue.

Thêm vào đó, những bài thơ của Byron mà ngày hôm qua tôi đọc cũng vang vọng trong đầu như những lời nguyện rủa.

"Bi ai làm sao, thế giới không cách nào để ta yêu say đắm,

Tổn thương, oán giận, cùng với nghi kỵ khôn cùng,

Khiến ngực ta đau đến gần như xé rách,

Bất luận ban ngày hay là đêm tối, xung quanh đều là một màu hắc ám."

(Trích Tình ca Romaika, Runan tạm dịch)

Oa~~~, cái gì đây?

Hôm qua tôi chỉ đọc lướt thôi mà, tại sao bây giờ lại có thể nhớ kỹ càng như vậy được!

"A a, cô đơn lạnh lẽo, cô đơn lạnh lẽo, cô đơn lạnh lẽo, gối đầu của ta,

Người yêu của ta, người yêu không bên cạnh,

Trong mộng cảnh cô đơn, chỉ có chiếc thuyền nhỏ cô độc tiến về phía trước,

Xa xôi, xa xôi, một mình giữa sóng cả trập trùng."

(Trích Bài ca Ấn Độ, Runan tạm dịch)

Mau dừng lại, Byron~~~

Đầu của tôi sắp nổ tung~, dạ dày quặn thắt lại~

"Hết rồi! -Lúc mơ màng ta đã thấy

Còn đâu nữa Hy Vọng ánh tương lai

Những ngày hạnh phúc thật ít ỏi thay."

(Trích Kỉ niệm, Seryoshka dịch)

Không, vẫn còn chưa kết thúc~~~

"Người con gái với lời nói dối ngọt ngào,

Còn chàng trai không ngần ngại tin tưởng?"

(Trích Hồi người con gái, Runan tạm dịch)

Khốn kiếp, đừng có nói bậy.

"Nhớ năm đó hai ta chia tay,

Cũng im lặng nước mắt cũng rơi."

(Trích Khi đôi ta chia tay, Thái Bá Tân dịch)

Tôi đã nói là chúng tôi vẫn còn chưa kết thúc cơ mà!

Mặc cho tôi ra sức chống cự, những bài thơ của Byron vẫn xâm nhập vào trong đầu. Tại sao ông lại làm thế với tôi, Byron. Rốt cục ông muốn nói gì?

... Mặc dù Byron có một số điểm chưa tốt, nhưng ông ấy rất đáng để em học hỏi đấy.

... Em hãy thử nghe theo lời khuyên của ông ấy và cố gắng lên nhé.

Giọng nói dịu dàng của "Cô gái văn chương" lại vang lên trong đầu tôi.

Một người đáng để học hỏi...

Nhưng tình huống bây giờ lại hết như ông ta đang nguyên rủa, trêu chọc tôi chứ chẳng phải đưa ra lời khuyên gì...

"Nhẹ hôn môi em, cô gái ta yêu,

Mang nỗi niềm ta truyền cho em,

Chờ đến ngày đó, món quà này,

Không hề giữ lại trả cho em."

(Trích Khi chia ly, Runan tạm dịch)

Đáng ghét! Tôi vẫn chưa được hôn Kurara! Tôi còn chưa được chạm vào bờ môi của cậu ấy! Đúng lúc này, tôi chợt nhận ra điều gì đó. Đúng vậy! Chúng tôi vẫn chưa hôn nhau! Khốn kiếp! Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, Byron!

Ông muốn tôi học cái thói mặt dày của ông, để tôi cũng trở thành một kẻ mặt dày như ông có phải không?

Cho nên ông mới im lặng để những bài thơ này nhắc nhở tôi đúng không?

- Này, Mori.

- C-Có chuyện gì không, bạn Sorimachi.

- Mình có chuyện muốn nói với cậu. Mình sẽ chờ cậu ở bể bơi sau khi tan học.

- Hả? Bể bơi ư, khoan đã...!

Tôi nói với cậu ấy như vậy trong khi dọn vệ sinh phòng học.

[30 phút sau...]

Hai chúng tôi chạm mặt ở bể bơi giữa mùa đông rét lạnh.

- Này tại sao lại là bể bơi?

Mori mặc áo khoác, cổ quấn khăn, vừa run lập cập vừa hỏi tôi.

- Còn nữa, tại sao bạn Sorimachi không mặc áo khoác?

- Đây là biểu hiện cho sự giác ngộ của mình.

Tôi nghiêm mặt nói như vậy, bên tai vang lên tiếng gió bắc gào thét.

Nhưng mà đúng là lạnh thật. Hiện tại toàn thân tôi đã nổi hết cả da gà, hơi không chú ý một chút là hàm răng sẽ va lập cập vào nhau. Không ổn, tôi phải nói xong mọi chuyện trước khi nước mũi chảy ra mới được.

... Mà vừa nãy Mori vừa thản nhiên gọi tôi là "Bạn Sorimachi". Ừ... lòng tôi đau quá.

- B-Bạn... có chuyện gì muốn nói với mình vậy? Quả nhiên là bạn muốn... chia tay với mình sao?

Mori ngược lên nhìn tôi với ánh mắt lo lắng. Ừ, lòng tôi lại đau nhói lên.

Mori gượng cười.

- Nếu bạn thích người khác thì cũng đành vậy. Mình xin lỗi vì đã không nhận ra điều đó. Đáng lẽ bạn nên nói cho mình biết sớm hơn.

A, quả nhiên là sẽ thành như thế này sao. Mori... cậu thật là...

Lòng tôi khó chịu khi cặp mắt cậu ấy nhìn tôi bắt đầu trở nên rưng rưng như muốn khóc.

Tôi cũng muốn khóc lắm rồi đây.

- Không phải chuyện chia tay, mình muốn giải thích với cậu vụ đồ bơi.

- Hả?

Mori tròn mắt nhìn tôi.

- Đồ bơi...?

Có lẽ chuyện này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của cậu ấy nên Mori chỉ biết kinh ngạc.

- Đúng thế. Gần đây mình mới phát hiện ra là bản thân rất thích đồ bơi. Sách báo tranh ảnh gì cũng toàn là đồ bơi. Việc mình thích mùa hè cũng là vì lúc đó mình có thể nhìn đồ bơi thỏa thích. So với đồ thể dục, trang phục hầu gái, bunny girl gì đó mình vẫn thích đồ bơi nhất.

Mori đột nhiên run bắn lên.

- N-Nói vậy là mấy tấm hình của Nanase đều là đồ sưu tập sao!?

- Không phải!

Tôi hét lên.

- Đúng là mình rất thích đồ bơi. Nhưng không phải bạ ai cũng được. Ngoại trừ đồ bơi của Kurara ra mình không thích bất kì ai khác cả.

- Đáng ghét, đừng gọi tên của mình... N-Nhưng mà không phải cậu còn có mấy chục quyển sách báo tranh ảnh gì sao.

- Mình chỉ có đúng ba quyển thôi, hơn nữa từ khi hẹn hò với Kurara đến giờ mình cũng chưa từng đụng tới chúng. Mình chỉ muốn nhìn thấy đồ bơi

của Kurara thôi!

- C-Cậu chơi xấu quá, đừng gọi tên mình!

Thấy Kurara đỏ mặt, hai chân run rẩy, tôi tiếp tục nói.

- Giờ học bơi cũng thế, mình chưa từng một lần nhìn Kotobuki mà chỉ toàn nhìn đồ bơi của Kurara thôi.

- Không phải nhìn mình mà là nhìn đồ bơi sao?

- Không phải, là nhìn Kurara mặc đồ bơi. Cho nên mình dám chắc là mình đã bị Mori Kurara mê hoặc rồi.

- Không được gọi tên đầy đủ của mình!!! Còn nữa, cậu đừng có dám chắc mấy chuyện như vậy!

- Nhìn đồ tắm mà nhận ra tình cảm của mình thì có gì không tốt? Nơi này chính là nơi kỉ niệm mình nhận ra tình cảm của mình dành cho Kurara! Vào lúc đó, mình đã nghĩ rằng nếu có thể hẹn hò với Kurara thì sẽ tốt biết bao!

Kurara nhất thời không biết nên nói gì.

A... tiếp tục nào, đừng dừng lại. So với thơ của Byron thì thế này chưa là gì cả. Tôi phải mặt dày hơn nữa, hãy vứt bỏ lòng tự trọng đi nào!

- Lúc trước mình cũng có nói rồi, mình thích bikini hơn áo tắm một mảnh. Bên dưới kiểu váy ngắn càng tốt. Nếu như giấc mộng của Kurara là có nụ hôn đầu ở bờ biển lúc chiều tà với nhạc của Southern và cá heo làm phong nền, thì giấc mơ của mình là được hôn Kurara đang mặc đồ bơi.

Mình không thể chờ tới mùa hè nữa! Mình muốn được nhìn thấy Kurara mặc đồ bơi, cho dù đó là mùa nào đi chăng nữa!

Thế nên...

Tôi duỗi tay phải về phía Kurara đang nín thở trừng mắt nhìn tôi và khẽ nói.

- Hãy cùng mình đi Spa Resort Hawaiians!

Ở nơi cách Tokyo khoảng hai tiếng đi tàu điện là một hồ bơi khổng lồ bao quanh bởi những cây dừa và mái vòm, nghe nói nhiệt độ nước ở đó quanh năm đều được duy trì ở 28 độ.

Có nghĩa quanh năm đều là mùa hè!

Hawaii của Nhật Bản!

Những điệu nhảy và áo aloha!

Chỉ cần là ở đó, tôi sẽ có thể tận hưởng Kurara mặc đồ tắm một năm bốn mùa. Tựa như Byron nghe theo tiếng gọi trái tim để bước lên cuộc hành trình ra biển lớn, chúng tôi cũng sẽ dong buồm đi về tân thế giới.

Những vũ công trên cổ mang theo vòng hoa nhất định sẽ chào đón chúng tôi.

Tôi như trèo lên đỉnh núi, trong đầu nghe thấy giai điệu mang âm hưởng Hawaii vang lên.

Khi hoàn hồn trở lại, tôi chứng kiến Mori đang nhìn tôi như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh.

S-Sao vậy...?

Chẳng lẽ tôi nói gì sai sao?

Mori, người từng bật cười trước một trong những câu đùa thiếu muối nhất trong lịch sử mà tôi từng phát ngôn, nay lại đang cau mày liên tục lui về phía sau...

Đột nhiên, tôi ý thức được mình vừa làm gì, mặt tôi đỏ bừng cả lên.

Oa, xấu hổ quá!!!

Mori nhìn tôi với ánh mắt xen lẫn của sự thương hại, đồng cảm và khó chịu, tôi không tài nào chịu được ánh mắt đó, cho nên rút tay lại, quay người bỏ chạy.

Tuy nhiên, có lẽ do tôi quay người mạnh quá nên khiến chân bị trật, người tôi nghiêng về một bên, tay vùng vẫy giữa không trung.

- A Ryouta!

Ùm một tiếng, cả người tôi rơi vào trong hồ bơi. Nước bắn tung tóe,

Giây tiếp theo, tiếng thét tuyệt vọng của tôi vang vọng khắp hồ bơi giữa mùa đông giá rét.

A~~~~~!

Lạnh chết mất~~~~~!!!

Tôi không muốn đi học nữa.

Tôi sẽ cuộn tròn trong chăn như một con ốc sên suốt phần đời còn lại.

Buổi chiều ngày thứ Bảy.

Tôi nằm trên giường rên rỉ, vừa sụt sịt hít nước mũi, vừa liên tục hắt xì.

Tôi thật sự không muốn nhớ lại ngày hôm qua mình đã làm như thế nào để trèo lên khỏi hồ bơi, cũng như làm thế nào để về tới nhà.

Toàn thân ướt nhẹp, khi tôi đang định bỏ chạy thì Mori nắm lấy tay tôi và nói.

- Không được, nếu cậu cứ như vậy về nhà thì mọi người sẽ nghĩ cậu bị bắt nạt ở trường mất, ngoài ra nếu cứ để vậy sẽ bị cảm đấy. Cậu mau đi thay đồ thể dục vào đi.

Cậu ấy cố gắng khuyên nhủ tôi như vậy.

Trong lúc đó thì tôi chỉ biết run như cây sậy, trong miệng không ngừng tuôn ra những từ ngữ đứt đoạn trong thơ Byron như "Hết rồi", "Hỡi Morpheus".

Mori nhất định đã chán ngấy tôi rồi. Cậu ấy chắc chắn đang nghĩ mình không thể tiếp tục hẹn hò với một người ngu ngốc như tôi nữa.

Giữa mùa đông mà lại còn cố tình gọi người ta ra bể bơi, sau đó còn liên tục nói cái gì đồ tắm, đồ tắm, đến cuối cùng thì trượt chân rơi vào bể bơi, rồi còn bị cảm lạnh, ngu hết thuốc chữa. Không có chỗ nào để mà bào chữa cả.

Khi tôi đang ảo não lăn lộn trên giường, thì chuông cửa vang lên.

Ba mẹ và em gái tôi đều có việc ra ngoài rồi.

Khi tôi định mặc kệ nó thì tiếng chuông lại vang lên.

Đáng ghét, không quan tâm.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gọi.

- Xin hỏi có ai ở nhà không ạ?

Mori!

Tôi vội vàng xốc chân lên và lao ra cửa chính.

Vừa mở cửa xong tôi liền ngồi thụp xuống, ho sặc sụa.

- Oa, Ryouta!

Mori giật mình lấy tay đỡ lấy tôi. Hôm nay cậu ấy mặc váy, trên người khoác áo choàng, cổ quấn khăn.

- Cậu không sao chứ? Bình tĩnh lại nào.

- Khụ khụ, khụ khụ... L-Lúc nãy chạy nhanh quá, hết hơi...

- Ryouta, cậu sốt cao quá. Sao không nằm nghỉ cho khỏe, người nhà cậu đâu?

- Mọi người đều ra ngoài cả rồi.

- Vậy sao, thế để mình chăm sóc cậu, mau về phòng cậu thôi.

Mori lấy hai tay đỡ lấy tôi rồi mỉm cười.

- Nào, táo bào nhuyễn của cậu đây.

Mori nhẹ nhàng đưa chiếc thìa bạc ra trước miệng của tôi.

- Như thế này sẽ dễ ăn hơn.

- Ủ-ừm...

- Mình còn thêm mật ong và nước cốt chanh vào nữa, đầy đủ dinh dưỡng. Cậu cứ ăn từ từ thôi.

- Này..

Tôi nằm trên giường nhìn Mori bận rộn chăm sóc tôi, trong lòng không khỏi bồn khoăn hỏi.

- Ngày hôm qua cậu đã rất kinh ngạc phải không?

- Ủm, đúng rồi.

Mori mỉm cười.

- Cậu nhất định đã nghĩ mình là một thằng ngốc đúng không?

- Ủm.

Cậu ấy đưa ra lời khẳng định ngay lập tức.

- Lúc Ryouta liên tục nói "Đồ tắm, đồ tắm", trông cậu cực~ kì ngốc.

Không chút lưu tình.

- Lúc cậu nghiêm mặt đề nghị đi Spa Resort Hawaiians, mình còn tưởng cậu đã ăn phải cái gì không tốt.

Hoàn toàn không chữa đường sống

- Sau đó còn trượt chân rớt xuống hồ bơi, lúc đó mình đã nghĩ cái người này thật hết thuốc chữa rồi.

Oaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Nhiệt độ toàn thân tôi dường như tăng thêm 10 độ, cõi lòng tan nát. Ai đó tới giết tôi đi, hãy để tôi được thanh thản.

- Nhưng mà, khi về tới nhà, những chuyện ở hồ bơi cứ hiện ra nhiều lần

trong đầu mình.

Đ-Đừng nhớ lại. Hãy quên hết chúng đi...

- Ryouta mặc dù rất ngốc, lại không đứng đắn, nhưng cứ nghĩ tới việc cậu nỗ lực làm mọi chuyện đó là vì mình, mình lại thấy thật cảm động.

Hả?

Mori cúi xuống nhìn tôi, nở một nụ cười ngượng ngùng.

Trái tim tôi cũng bắt đầu đập nhanh.

- Mình xin lỗi vì đã hiểu nhầm chuyện Nanase. Mình cũng rất thích Ryouta.

Mori vui vẻ nói ra những lời đó. Rồi nở một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

... Con gái ai cũng rất yêu thích Byron!

Byron...

Là một người ích kỉ, tùy hứng...

Bởi vì sự tùy hứng, ông đã gặp thất bại, bị mọi người ghét bỏ, phải lang bạt khắp nơi.

Thật sự là một người hết thuốc chữa...

Thế nhưng Byron càng hết thuốc chữa thì những cô gái lại càng không thể bỏ rơi ông.

Cho dù bị những người xung quanh chỉ trích, thì một khi đã quyết tâm

làm chuyện gì, Byron đều nhất định sẽ làm cho bằng được, chính tính cách đó của ông đã hấp dẫn những cô gái ấy.

- N-nhưng mà, cậu... đã nói chuyện rai vui vẻ với Inoue, còn làm bộ lén lút nữa chứ...

Đúng thế! Chuyện đó rốt cuộc là sao?

- Hả? Bạn Inoue?

Mori hơi sững sốt một chút, sau đó cậu ấy liền bật cười.

- À, là chuyện đó ầy hả, mình chỉ muốn xác nhận với bạn ấy một việc thôi.

- Xác nhận?

- Mình chỉ hỏi bạn ấy xem bạn ấy thực ra có phải là lolicon hay đồng tính gì không.

Chẳng trách khi được hỏi, cậu ta lại đỏ mặt.

- Tại sao cậu lại hỏi cậu ta những chuyện đó?

- Bởi vì Nanase thích Inoue. Cho nên nếu Inoue có khuynh hướng như vậy thì sẽ rất mệt.

- Ấc! Thật không?!

Kotobuki thích Inoue!?

Nhưng mà khi nói chuyện với Inoue không phải trông cậu ta lúc nào cũng rất khó chịu sao? Inoue trông có vẻ cũng rất sợ Kotobuki.

- Cậu không được bép xép chuyện này với người khác đâu nhé~

Mori nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi tôi.

Đúng là nếu chuyện này lộ ra ngoài, đám fan của Kotobuki nhất định sẽ kêu khóc ầm trời.

- Như vậy cậu và Inoue hoàn toàn...

- Người mình thích chỉ có Ryouta thôi.

Cậu ấy nở một nụ cười ngọt ngào.

- Cho... Cho nên.

Giọng của Mori bỗng trở nên nhỏ xíu.

Cậu ấy còn dời ánh mắt đi, hai má đỏ ửng.

- Ryouta vì mình mà có thể làm được chuyện xấu hổ như vậy... cho nên, để đáp lại...

Mori đặt cái muỗng xuống rồi bắt đầu lấy tay cởi cúc áo.

Cứ như vậy, từng cúc áo được cởi ra.

C-C-C-Cậu đang làm cái gì vậy, Mori!

- A, xấu hổ quá đi. Ryouta, cậu mau nhắm mắt lại.

Tôi ngay lập tức nhắm chặt hai mắt.

Tôi có thể nghe thấy tiếng vải cọ xát vào nhau, tiếng khóa kéo, tiếng quần áo rơi xuống sàn, tôi không khỏi nuốt nước miếng nhiều lần.

Ông trời ơi, chuyện gì sắp xảy ra vậy.

-... Ryouta, cậu có thể mở mắt được rồi...

- N-N-Nhưng mà, quần áo của cậu...

- Mình có mặc rồi, không sao đâu.

Cái gì chứ, vậy mà tôi cứ tưởng, mang theo tâm trạng có chút thất vọng, tôi mở mắt ra. Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt lại khiến tôi giật hết cả mình.

- !

Đúng là cậu ấy có mặc đồ.

Nhưng đó là đồ tắm!

Bộ bikini màu xanh nước biển tươi mới, bên dưới là váy ngắn!

Mặc trên mình bộ đồ tắm khiến tôi thần hồn điên đảo, Mori ngồi ngay ngắn trước mặt tôi, hai vai co lại với vẻ thẹn thùng, hai tay đặt trên đùi.

-... Ryouta đã nói là muốn mình mặc đồ tắm mà đúng không?

-... Kurara.

- Đáng ghét, không được gọi tên mình.

Cậu ấy kháng nghị, mặt đỏ tới mang tai.

Tôi nhồm người dậy, nói một cách bình thản.

- Nhưng mà tại sao cậu lại mặc tạp dề nữa?

Lại còn là loại tạp dề phương Tây. Cũng nhờ nó mà tôi chẳng thể chiêm

ngưỡng được bộ ngực đẩy đà cũng như cặp đùi mượt mà.

- B-Bởi vì... bởi vì... mình cảm thấy nếu chỉ mặc mỗi đồ tắm trong phòng bạn trai thì quả nhiên vẫn rất là xấu hổ... hơn nữa, dù sao cũng là đến chăm sóc Ryouta, cho nên mình nghĩ nên đem theo tạp dề sẽ tốt hơn...

Chà, kết hợp tạp dề với đồ tắm như thế này theo tôi thấy còn xấu hổ hơn.

- L-Lần sau sẽ không như vậy nữa.

Hừm, được rồi.

Mặc dù chỉ thấy được có một nửa, nhưng mà tôi vẫn là đã thấy được cảnh Kurara mặc đồ tắm. Lại còn xấu hổ như vậy nữa, cậu ấy chắc hẳn đã rất cố gắng.

- Mình rất vui khi thấy Kurara mặc đồ tắm vì mình.

- Thiệt tình, Ryouta lại gọi tên mình rồi.

- Lúc này ngoài chúng ta đâu còn ai nữa đâu.

- Ừm...

- Kurara.

- Ryouta.

Khuôn mặt hai chúng tôi từ từ lại gần trong bầu không khí tuyệt diệu.

-... Nơi này là phòng của mình, không phải bờ biển.

-... Ừm.

-... Cũng không có nhạc của Southern.

-... Ừm.

- Mình cũng không chuẩn bị được cá heo và trời chiều.

- Không sao cả... chỉ cần có Ryouta là đủ rồi.

Kurara khẽ nhắm mắt lại.

A, rốt cuộc khoảnh khắc này cũng đến.

Cảm ơn! Byron!

Cảm ơn! Cô gái văn chương!

Tôi có thể cảm nhận được hơi thở của Kurara sát ngay trên môi mình.

- Mẹ về rồi đây, Ryouta.

- Anh ơi, em mua thạch trái cây nè, anh ăn không?

Cửa phòng tôi mở ra, mẹ và em gái xuất hiện trước mặt tôi.

- !

- !

- !

- !

Tôi như bị đông cứng, Kurara đang mặc áo tắm tạp dề cũng đông cứng.

Còn có cả mẹ và em gái.

Ông trời, Byron, "Cô gái văn chương", ai cũng được, hãy nói cho tôi biết

tiếp theo nên làm như thế nào!

Tôi thét lên trong lòng như vậy, tay vẫn đặt trên bờ vai của Kurara, mắt mở to kinh ngạc.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Phòng Học Biết Bay~

- Bạn Inoue, nghe nói bạn và Akutagawa đang hẹn hò hả, chuyện đó có thật không?

Một ngày mùa đông nọ, khi tôi đang lau chùi hành lang thì bạn học Mori lại gần và hỏi tôi với vẻ mặt nghiêm túc.

- Cậu nói đi, chuyện đó có thật không?

Chẳng biết từ lúc nào, những bạn nữ xung quanh cũng đã vây kín lấy tôi và không ngừng đặt câu hỏi.

- Hai người là lưỡng tình tương duyệt đúng không?

- Mình nghe nói Inoue là người tỏ tình trước, có đúng không?

Bởi vì bây giờ đang dọn vệ sinh, nên trên tay ai cũng cầm cây lau sàn và giẻ lau. Trông ai cũng rất căng thẳng, cứ như thể sẽ xông lên tấn công tôi bất kì lúc nào. Đáng sợ quá.

Tôi dựa lưng vào hành lang, bờ vai run run tựa như một con chuột đáng thương bị bầy mèo dồn vào chân tường.

- Mấy bạn đang nói gì vậy? Mình và Akutagawa chỉ là bạn bè bình thường. Con trai với nhau sao có thể hẹn hò hay tỏ tình cái gì chứ?

- Nhưng mà không phải Akutagawa đã tham gia vở kịch cùng với cậu ở lễ hội Văn hóa sao?

- Đó là do chủ nhiệm câu lạc bộ bọn mình nhờ cậu ấy.

- Lúc làm lễ bế mạc mình không thấy hai người đâu cả. Các cậu đã ở chung với nhau đúng không?

- Chuyện đó chỉ là ngẫu nhiên...

Tôi ấp úng, mặt không khỏi đỏ lên khi nhớ tới chuyện lúc đó.

A, quả thật là trong gian phòng đó, tôi đã nói ra những lời tựa như "bày tỏ" tâm tình của mình với Akutagawa.

Tôi đã đề nghị chúng tôi trở thành bạn của nhau.

Nói cho cùng những từ ngữ đó cũng là một loại "tỏ tình".

Những lời nói đầy ngây thơ và xấu hổ.

Có lẽ cảm nhận được vẻ mặt của tôi có chút khác thường, Mori và những bạn nữ càng trở nên đáng sợ hơn, họ từng bước lại gần tôi.

- Vậy thì hai người có đi xem phim cùng nhau hôm Chủ nhật không?

- C-Chuyện này mọi người cũng biết sao? Ừm... bọn mình có đi xem phim.

- Sau đó hai người còn đi tới sân tập của câu lạc bộ Bóng rổ đúng không?

Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, tại sao ngay cả chuyện này họ cũng biết chứ...

- Ừm...

Khi tôi vừa gật đầu như vậy...

- Quả nhiên là thế...!

- Thì ra hai người thật sự đang hẹn hò!

- Không!!!!

Bầu không khí xung quanh tôi như nổ tung.

- K-Khoan đã! Mọi người có lẽ đang hiểu nhầm chuyện gì đó, cái gì mà "thật sự" chứ? Giữa mình và Akutagawa chẳng có gì cả! Ngày hôm đó bọn mình chỉ là đi xem phim cùng nhau rồi mình đột nhiên muốn trải nghiệm một chút sinh hoạt của câu lạc bộ Bắn cung thôi mà! Này, mấy bạn có đang nghe mình nói gì không?

Các cô gái chẳng màng tới lời thanh minh của tôi, họ túm tụm lại to nhỏ với nhau, trên mặt ai cũng hiện lên vẻ đau khổ, đột nhiên Mori quay sang nhìn tôi.

- Bạn Inoue, mình nhờ bạn một chuyện.

Cậu ấy đặt hai tay lên vai tôi và nói với vẻ lo lắng.

- Chuyện vừa rồi xin bạn đừng nói cho Nanase biết nhé.

- Hả? Kotobuki sao?

Tại sao cậu ấy lại nhắc tới Kotobuki vào lúc này?

- Có một số chuyện con gái không nên biết sẽ tốt hơn.

???

Tôi không hiểu ý cậu ấy là sao?

Hai mắt của Mori rưng rưng.

- Híc... nếu có thể, mình cũng không muốn biết chuyện này. Thế nên xin bạn đây, bạn Inoue. Hãy giữ bí mật chuyện giữa bạn và bạn Akutagawa với Nanase nhé. Hứa với mình đi.

- Này, Mori.

Những người khác cũng nhao nhao "Mình cũng không muốn biết" "Mình cũng thế" "Mỗi lần Akutagawa từ chối thẳng thừng một cô gái nào đó mình lại thấy nghi nghi, ai mà ngờ...", rồi sau đó họ cùng rời đi với vẻ thất vọng.

Rốt cục chuyện vừa nãy là sao?

Tại sao tôi và Akutagawa lại đang hẹn hò với nhau rồi?

Trong khi tôi đang đứng ngây ra trong hành lang thì Kotobuki lại gần tôi, trông ánh mắt của cô nàng rất nguy hiểm.

- !

Tôi ngay lập tức đứng thẳng người lên, Kotobuki cũng dừng lại và nhìn chằm chằm vào tôi, trông cậu ấy có vẻ căng thẳng, hai má hơi đỏ ửng.

C-Cô nàng muốn nói gì với tôi sao?

Khi tôi sắp rơi vào tâm trạng của một con chuột đáng thương thì Kotobuki dời ánh mắt đi với vẻ do dự.

Sau đó cô nàng lại nhìn về phía tôi, môi mím lại, rồi từ từ bước lại gần.

- C-Chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả...

Đột nhiên cô nàng nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

- Chuyện Inoue... và Akutagawa đang h-hẹn hò với nhau...

Nghe cô nàng ngập ngừng nói ra những lời đó với hai gò má đỏ bừng mà tôi như muốn khuyu xuống sàn. Ôi trời ơi, lại là chuyện này sao?

Mori đã nói với tôi là phải giữ bí mật chuyện này với Kotobuki, nhưng mà không phải cô nàng cũng đã biết mọi chuyện rồi sao?!

Tóm lại thì tôi sẽ tạm thời giả ngu.

- Cậu đang nói về chuyện gì cơ?

Kotobuki im lặng không nói gì cả.

Ánh mắt cô nàng dao động, như thể đang không biết nên trả lời câu hỏi của tôi như thế nào.

Tôi mỉm cười, giả vờ như không hiểu Kotobuki đang nói về chuyện gì.

Thấy thế, Kotobuki càng hoảng sợ hơn, vẻ bối rối càng hiện rõ trên khuôn mặt cô nàng.

Đúng lúc tôi cảm thấy an tâm vì đã tạm thời lừa được cô nàng, thì một giọng cao vút vang lên trong hành lang.

- Anh Konoh~a!

Một cô bé với mái tóc bông bênh đang chạy về phía tôi như một chú cún con.

Là Takeda học dưới tôi một lớp.

- Anh Konoha, em nghe chuyện rồi~! Anh và anh Akutagawa đã trao nhau lần đầu tiên trong buổi hẹn hò của hai người đúng không? Cô bạn trong câu lạc bộ nghiên cứu Manga của lớp em nói khi nhìn thấy hai người ở lễ hội Văn hóa, cậu ấy đã thấy khả nghi rồi. Cho nên trong tạp chí lần tới của câu lạc bộ, cậu ấy đã quyết định sẽ sáng tác một quyển truyện yaoi về anh Akutagawa và anh Konoha đây! Em đã đặt trước ba bản rồi!

- T-T-T-Takeda!

Tôi cảm giác như trái tim mình vừa lộn ngược từ trước ra sau.

Làm ơn, em đừng có nói về chuyện đó với ánh mắt háo hức như vậy có được không.

Lại còn lớn tiếng như vậy trong hành lang!

Hai mắt của Kotobuki đột nhiên trở nên rưng rưng, ánh mắt cô nàng xéch lên, toàn thân run run.

- Chuyện này! Không liên quan gì tới tôi cả!!! Inoue có đang hẹn hò với ai, cũng~~~ không~~~ liên quan gì tới tôi cả!

Sau khi hét lên như vậy, cô nàng quay lưng lại rồi bước nhanh về phía phòng học.

Tôi thở dài, tâm can mệt mỏi quá.

- Takeda, những lời vừa rồi của em rất dễ khiến người khác hiểu nhầm đấy.

Takeda mỉm cười nói với giọng dễ thương.

- Hì hì, em cố tình mà lị.

Thiệt là, lần trước bị đồn là lolicon đã khiến tôi khổ lắm rồi. Lần này vậy mà lại bị người ta đồn là gay, lại còn đang hẹn hò với một bạn nam khác nữa.

Không biết Akutagawa có biết chuyện này không.

Một người nghiêm túc như cậu ấy nếu nghe được lời đồn đại kinh khủng như thế này chắc hẳn sẽ còn sốc hơn cả tôi bây giờ.

Sau khi quay lại lớp, tôi thử tìm Akutagawa, nhưng không thấy cậu ấy đâu cả, có lẽ cậu ấy đã đi sinh hoạt câu lạc bộ rồi.

Không còn cách nào khác, tôi đành đi về phía câu lạc bộ Văn học.

- Chào em, Konoha. Chị đợi em từ nãy đến giờ.

Khi vừa mở cửa phòng, tôi thấy chị Tooko đứng dậy khỏi ghế và nở nụ cười dịu dàng với tôi.

Ồ?

Chị Tooko không bận tâm tới vẻ kinh ngạc của tôi, chị ấy đi lại gần, nhẹ nắm lấy tay tôi, kéo tôi tới trước chiếc bàn gỗ rồi để tôi ngồi xuống ghế.

- Nào, em ngồi xuống đi. À, đây là kẹo của một người bạn trong lớp cho chị. Konoha ăn đi. Còn đây là trà xanh sữa tươi.

-... Cảm ơn chị.

Có chuyện gì xảy ra vậy. Tại sao chị ấy lại cười mỉm liên tục như vậy, thật đáng sợ.

Tôi bỏ viên kẹo vào miệng rồi hỏi.

- Vậy chủ đề hôm nay là gì ạ?

- Để xem nào. "Bao tay", "Kính màu ghép" và "Kem rụng lông" đi. Thời gian là 50 phút. Nào, bắt đầu.

Chị ấy nhấn nút hẹn giờ trên chiếc đồng hồ màu bạc, hai bím tóc dài khẽ đong đưa.

Kem rụng lông là cái quái gì chứ...

Tuy nhiên, khi nghe thấy cách chọn đề tài kì quặc như mọi khi đó, lòng tôi bỗng cảm thấy an tâm. Tôi lấy ra xấp bản thảo rồi bắt đầu viết bằng cây bút chì HB.

Chị Tooko cũng cởi giày và leo lên ngai xồm trên chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ. Rồi chị ấy đặt một quyển sách trên đầu gối và bắt đầu đọc.

Hôm nay có vẻ là một quyển sách bìa cứng dành cho thiếu nhi.

Chị Tooko dùng đầu ngón tay trắng muốt xé ra một mẫu sách rồi bỏ nó vào miệng, từ từ nhấm nháp rồi nuốt xuống, rồi chị ấy cất cao giọng với vẻ vui sướng.

- Ừm, ngon quá đi! Phòng học biết bay của Kastner có hương vị tựa như món gà tây trong lễ Giáng sinh!

Lớp da nướng vàng rộm tỏa mùi hương thơm nồng, thịt gà quyện hương vị của thảo mộc, cần tây và hành được nhồi trong thân, chấm với nước sốt nam việt quất rồi cho vào miệng! Hương thơm lan tỏa tới tận xương đó thật ngon không lời nào tả xiết!

Vừa nhấm nháp những con chữ với vẻ mặt hạnh phúc tột đỉnh, chị Tooko vừa huyền thuyên như mọi khi.

- Erich Kastner là một nhà văn người Đức sinh ra ở Dresden vào ngày 23 tháng 3 năm 1899. Mặc dù ông cũng viết nhiều bài thơ và tiểu thuyết dành cho người lớn. Tuy nhiên thứ khiến cho tên tuổi của Kastner nổi tiếng khắp thế giới là văn học thiếu nhi. Tác phẩm Emil và các thám tử lấy bối cảnh ở Berlin, nơi chàng thiếu niên Emil và những người bạn đầy cá tính của mình cùng nhau truy lùng tung tích kẻ ác, tác phẩm này đã được dựng thành phim và rất được hoan nghênh.

Còn Anna Louise và Anton thì kể lại tình bạn giữa cô con gái duy nhất của một gia đình giàu có và Anto, người phải làm việc để giúp đỡ mẹ bị ốm. Hay Lottie và Lisa thì kể về hai chị em sinh đôi bị chia cắt từ khi còn nhỏ cố gắng giúp hóa giải tình cảm của cha mẹ đã ly hôn. Những nhân vật xuất hiện trong các tác phẩm này đều được khắc họa một cách sinh động, đó đều là các tác phẩm nổi tiếng mang trong mình những thông điệp đầy tình người.

Tác phẩm Phòng học biết bay này cũng thế, nó mang theo thông điệp nồng cháy của Kastner.

Đúng vậy, tựa như cần tây và hành thơm đậm sốt thịt!

Trong câu chuyện này, tác giả còn viết hai lời mở đầu. Trong lời mở đầu thứ nhất và lời mở đầu thứ hai, Kastner nói rằng đây là câu chuyện dành cho độc giả là các cô cậu bé.

Câu chuyện này là câu chuyện về đêm Giáng Sinh. Rằng bọn trẻ có đôi lúc sẽ trở nên rất bất hạnh, cảm thấy bị tổn thương, nhưng không thể vì vậy mà nhụt chí, phải vui vẻ lên, để không thứ gì có thể đánh bại chúng.

Chỉ có như vậy thì mới có thể biểu hiện ra lòng dũng cảm của mình.

Câu chuyện này là câu chuyện kể về những bé trai thể hiện lòng dũng cảm của mình trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày.

Gò má của chị Tooko lấp lánh sắc hoa hồng, chị ấy bắt đầu kể lại tóm tắt câu chuyện với giọng nhiệt tình.

- Câu chuyện lấy bối cảnh ở một ngôi trường tên là Gymnasium của Đức. Gymnasium là loại trường với chế độ 9 năm học. Em cứ tưởng tượng nó giống như một trường dành cho nam với chế độ liên thông thẳng từ cấp 1 tới cấp 3 của Nhật Bản cho dễ hiểu. Mà nhân vật chính của câu chuyện này là những cậu bé học lớp 10 đang sống trong kí túc xá.

Thủ lĩnh Martin, cũng là chủ tịch hội học sinh của trường, là người tràn đầy tinh thần trọng nghĩa. Jonathan tính cách điềm đạm mong muốn sau này sẽ trở thành một nhà văn. Sebastian thì là người lúc nào cũng đọc những quyển sách khó hiểu và thích trêu chọc người khác. Còn có Matias tham ăn, cơ bắp hơn người. Và Ully xuất thân quý tộc, nhưng lại nhát gan, nhỏ nhắn, dễ thương hết như một bé gái. Bọn họ muốn diễn một vở kịch có tiêu đề Phòng học biết bay trong lễ Giáng Sinh.

Trong lúc đó, họ cãi nhau với học sinh trường khác, sàu nảo, khích lệ, trợ giúp lẫn nhau, hợp lực, đồng tâm, nói ra mộng tưởng của mình.

Cậu bé yếu đuối làm ra một chuyện khiến mọi người kinh ngạc, chứng minh lòng dũng cảm của mình. Cậu bé với lòng tự trọng cao, hứa với mẹ sẽ không khóc, nhưng rồi lại không nhịn được mà bật khóc. Cậu bé cô nhi vì bị cha mẹ vứt bỏ từ năm bốn tuổi ngồi một mình trong đêm bên cửa sổ, vừa nhìn quang cảnh thị trấn vừa nghĩ tới tương lai của bản thân và những người khác, vừa vẽ lên trong đầu cảnh tượng hạnh phúc vừa thì thầm "Thế giới này làm sao có thể không xinh đẹp chứ..."

Tựa như ăn gà tây trong lễ Giáng Sinh sẽ để lại những kí ức đặc biệt, thời gian mà họ trải qua cùng nhau cũng là khoảng thời gian không gì có thể thay thế.

Họ tỏa ra ánh sáng lấp lánh, thẳng thắn, thành khẩn... có bạn bè bên cạnh, có nguyên tắc của chính mình, có thiện ý, có tương lai tươi đẹp... có người mình tôn kính và đem làm mục tiêu... mặc dù cũng có những gian khổ, khó khăn, nhưng với lòng dũng cảm của mình, họ đều quyết tâm biến nó thành hạnh phúc.

Trong câu chuyện về lễ Giáng sinh này tràn ngập những kỉ tích nho nhỏ như vậy!

Chị Tooko nuốt xuống mẫu sách bị xé ra rồi nói với vẻ say mê.

- A, đúng rồi. Những cậu bé xuất hiện trong quyển sách này đều rất tuyệt vời đấy. Matias to lớn mạnh mẽ là bạn tốt với Ully yếu đuối nhỏ bé. Khi Ully bị thương, Matias đã tới thăm cậu. Cảnh Ully cho Matias ăn sô cô la thật là đáng yêu.

Martin chăm chỉ, mang trong mình lòng tự trọng cao, và Jonathan điềm đạm cũng là một kết hợp rất ổn. Tình bạn của hai người rất cảm động. Sebastian cũng thế, mặc dù rất thích lý sự, nhưng bản chất cậu bé rất tốt.

Khi đọc câu chuyện này, chị lại thấy hâm mộ các bé trai. Chị cũng muốn trở thành một bé trai và đến học ở trường Gymnasium một năm.

Tôi vừa viết đoạn cuối vừa nói.

- Chị Tooko thì cứ mặc đồ nam vào rồi nhập học là được chứ gì. Cắt tóc một cái xong là chẳng có ai nhận ra đâu.

Nếu là bình thường chắc hẳn chị ấy đã phụng phịu la lên "Em nói vậy là ám chỉ chị không có ngực chứ gì!", nhưng hôm nay trên trán chỉ thoáng hiện gân xanh một chút rồi chị ấy lại ngay lập tức nở nụ cười tựa Bồ Tát.

- Tình bạn giữa nam sinh thật tuyệt vời. Em có thấy vậy không, Konoha?

Rồi chị ấy nhẹ nhàng hỏi tôi như vậy.

- Tình bạn trong thời kì này đều là bảo vật của cả đời người, đối với một số người mà nói, nó còn quan trọng hơn cả gia đình hay người yêu. Chính vì nó thuần khiết và khắc sâu đến vậy, cho nên dù nó có vượt quá tình cảm bạn bè đi nữa thì cũng rất dễ hiểu.

Sống lưng tôi lạnh buốt.

Chị Tooko đang nói cái quái gì vậy.

Chẳng lẽ...

- Em đừng để tâm tới những lời nói và ánh mắt kì thị của những người xung quanh. Chị sẽ luôn ủng hộ em, Konoha.

Ánh mắt kì thị ư...

- Akutagawa có vẻ cũng không có kiến thức về mặt này. Cho nên nếu em không ngại, thân là "Cô gái văn chương", chị có thể đề cử một số quyển sách làm tham khảo cho mối quan hệ của hai em. Đừng ngại gì cả, cứ đến nhờ chị là được.

"Mối quan hệ của hai em" là cái quái gì hả~~~!!!

Chẳng lẽ ngay cả chị Tooko cũng cho rằng tôi và Akutagawa đang hẹn hò sao?

Cho nên chị ấy mới mỉm cười với vẻ thấu hiểu và đưa ra những lời khuyên như vậy sao?

Trong cơn giận dữ tôi viết nốt dòng cuối cùng rồi giật phăng tờ giấy bản thảo đưa cho chị Tooko.

- Của chị đây.

- Cảm ơn em.

Chị Tooko mỉm cười nhận lấy tờ giấy một cách đoan trang (mặc dù hiện tại chị ấy vẫn đang ngồi xồm trên ghế).

[20 phút sau...]

Chị Tooko đang khóc nức nở.

- Ôi, thật quá đáng... em thật quá đáng. Một ngày mùa đông nọ, khi kính màu ghép đang bay trên trời thì lơ hút phải chiếc bao tay của một cậu bé, cậu bé hướng lên trời nói với kính màu ghép là hãy trả lại cho cậu chiếc bao tay vì nó là của mẹ đan cho cậu bé. Tới đây thì câu chuyện rất đẹp, mang màu sắc cổ tích.

Tựa như chui trong chăn ăn món kem Sorbet chanh tươi giữa mùa đông. Thế nhưng mà tại sao tại sao kính màu ghép lại yêu cầu kem rụng lông để đổi lấy bao tay chứ!!!

Còn nữa, vì cậu bé không có tiền nên đã đi ăn cắp ở cửa tiệm, để rồi bị bắt, thật quá đáng!!! Sao tự dừng câu chuyện lại tả thực như vậy chứ~~~ Kem Sorbet chanh tươi bỗng biến thành cầu gai đông đá rồi~~~ cứng quá, lại còn tanh nữa. Nhiều gai quá đi!!!!...

Chị Tooko núp sau lưng ghế len lén nhìn tôi.

- Ui... Konoha, em giận rồi hả?

- Em... chẳng việc gì phải giận cả. Em chẳng có lý do gì để tức giận cả.

- Quả nhiên là em đang tức giận~~~ Giữa em và Akutagawa có vấn đề gì à?

Tôi bỗng nhiên muốn cho chị ấy ăn thêm một quả cầu gai nữa vào mồm.

Tóm lại, trước hết tôi phải thảo luận với Akutagawa để hóa giải sự hiểu nhầm của mọi người.

Sáng hôm sau, tôi đi thẳng tới chỗ của Akutagawa.

- Chào ông, Inoue.

- Chào ông, Akutagawa. Tôi nói chuyện với ông một chút được không?

Thấy Akutagawa có vẻ khó hiểu, tôi kể cho cậu ấy nghe về lời đồn, cố gắng không để cậu ấy bị sốc quá nặng.

-... Người ta đồn rằng chúng ta đang kết giao.

- À chuyện đó hả, hôm trước Mori có hỏi tôi chuyện này rồi.

- Há?

Tôi tròn mắt kinh ngạc, Akutagawa nói tiếp, vẫn bình thản như mọi khi.

- Tôi đã trả lời là chúng ta đang kết giao.

- Tại sao!?

- Không phải chúng ta đang kết giao với tư cách bạn bè sao? Không phải à?

- Đ-Đúng là vậy, nhưng mà...

- Cậu ấy còn hỏi tôi chúng ta có nghiêm túc không, thì tôi trả lời là chúng ta kết giao rất nghiêm túc.

- Vậy... Ông còn nói gì nữa không?

Akutagawa suy nghĩ một chút rồi nói.

- Hình như cậu ấy còn hỏi tôi với ông đã đến mức độ nào thì phải?

- Ông đã trả lời thế nào?

Trong khi tôi đang đổ mồ hôi lạnh lắng nghe, thì Akutagawa trả lời, ánh mắt cậu ấy nhìn thẳng vào tôi không mang chút tạp niệm nào.

- Tôi nói hôm Chủ Nhật chúng ta đã đi xem phim cùng nhau. Sau đó Inoue nói "Muốn thử một chút", cho nên tôi đã dẫn ông tới câu lạc bộ Bắn cung để thử, chúng ta đã chơi rất vui, ra nhiều mồ hôi.

Vì đây là lần đầu tiên của Inoue, mà đích lại nhỏ nên mãi không trúng được, cuối cùng tôi phải để ông thư giãn một chút thì mới trúng được, lúc đó ông đã rất vui... đại loại vậy?

Trong đầu tôi quay mòng mòng những từ ngữ "Muốn thử một chút" "Chơi rất vui, ra nhiều mồ hôi" "Đích lại nhỏ nên mãi không trúng được"... tựa như trò tam sao thất bản, những lời đó nhanh chóng biến tướng... Tôi nhớ lại vẻ mặt đau khổ của đám Mori, còn có giọng nói vui vẻ của Takeda.

... Anh và anh Akutagawa đã trao nhau lần đầu tiên trong buổi hẹn hò của hai người đúng không?

Oaaaaaaa, thì ra là như vậy sao!

Tôi hiểu là Akutagawa không hề có ác ý khi nói như vậy... tôi rất hiểu điều đó.

Nhưng những lời đó thật sự rất dễ gây hiểu nhầm.

- Tôi chỉ nói ra sự thật tối thiểu thôi, không hiểu sao lại thành lời đồn như vậy không biết.

Akutagawa... những gì ông nói quá là tối thiểu đi.

- Chà, được rồi, ông đừng bận tâm. Dù sao tôi cũng chẳng nói dối gì cả. Nếu chúng ta không làm việc gì trái lương tâm thì cứ ngẩng cao đầu mà sống, chẳng bao lâu lời đồn sẽ tự nhiên biến mất thôi.

Với ánh mắt đầy chính trực tựa như chàng trai người Đức xuất hiện trong tiểu thuyết của Kastner, Akutagawa thẳng lưng nói ra những lời đó không chút do dự.

Tôi có nên mượn tư cách bạn bè khuyên bảo cậu ấy một chút không nhỉ... tôi thờ dãi suy tư về chuyện này thật lâu.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Nhật Ký Tình Yêu Của Nanase

Phần 1: Tâm nguyện duy nhất

Kể từ hôm nay tôi là học sinh lớp 11.

Khi nhìn bảng chia lớp và thấy tên của mình và Inoue ở chung một lớp, đầu tôi choáng váng như muốn té xỉu.

Thật sao!? Tôi thật sự ở chung lớp với Inoue sao?

Đây không phải là một giấc mơ chứ? Có khi nào người này trùng tên, trùng họ không? Đến lúc này rồi đừng có ai tới nói với tôi là không phải như vậy nhé!

Ông trời ơi, cảm ơn ngài!

Tôi nhìn chăm chăm vào tờ giấy dán trong hành lang phía trên có in cái tên Inoue Konoha phải tới cả 10 phút, đến mức Eri, người bạn học của tôi phải lo lắng hỏi.

- Bồ làm sao vậy Nanase? Sao tự dưng mặt cau có thế. Chẳng lẽ trong lớp mình có ai khiến cậu phải nhìn chăm chăm với ánh mắt đáng sợ như vậy sao?

A, thiệt tình, tại sao mỗi khi căng thẳng là ánh mắt của tôi lại trở nên đáng sợ như vậy chứ. Lại còn mím môi trông như rất chán ghét nữa, chẳng khác nào nhìn thấy kẻ địch không đội trời chung.

Quá xấu hổ, tôi nói một cách máy móc.

- K-Không có gì. Không có gì hết.

Rồi vội chui vào nhà vệ sinh.

Nhưng tôi lại không kìm nén được sự hưng phấn trong lòng, cho nên tôi vội nhắn tin cho Yuuka, bạn thân của tôi đang học ở một trường khác.

"Yuuka! Tin nóng hổi nè

Mình được xếp chung lớp với Inoue đó!

Vui quá đi! Vui quá đi! Vui quá đi~~~!!"

Yuuka cũng ngay lập tức trả lời.

"Chúc mừng bồ, Nanase!

Nhớ cười khi gặp bạn Inoue trong lớp nha!

A, lễ khai giảng bắt đầu rồi. Lát nữa mình lại nhắn tin cho bồ!"

Lòng tôi bỗng trở nên nặng trĩu khi đọc đến đây.

Cười.

Tôi biết điều đó cực~~~ kì quan trọng.

Tuy nhiên, tôi vẫn chưa từng một lần mỉm cười tự nhiên trước mặt Inoue.

Còn đối phương thì chỉ sợ là chưa từng chú ý tới nét mặt của tôi, có lẽ ngay cả sự tồn tại của tôi cũng không được cậu ấy biết đến...

Tâm trạng tôi càng trở nên u sầu khi nhớ lại những chuyện trước kia.

Lần đầu tôi gặp Inoue là vào mùa đông năm lớp 8. Khi ấy, Inoue đã giúp đỡ lúc tôi gặp khó khăn, thế nhưng vì mãi nhìn nụ cười rạng rỡ khi ấy của Inoue, tôi đã chẳng thể nói ra lời cảm ơn.

Về sau, mỗi ngày tôi đều tới thư viện để gặp Inoue, nhưng tôi chưa từng một lần bắt chuyện với cậu ấy.

Bởi vì bên người của Inoue lúc nào cũng có một cô gái, nụ cười của Inoue, ánh mắt thân thiết, lời nói vui vẻ của cậu ấy đều chỉ dành cho cô gái đó...

Tôi chỉ có thể trốn ở một bên chứng kiến mọi thứ.

Không lâu sau, Inoue không còn đến thư viện nữa, tôi đã rất tuyệt vọng, nghĩ rằng cả đời này chúng tôi sẽ không còn gặp nhau nữa.

Cho nên, khi lên cấp 3 và bắt gặp Inoue trong sân trường, tôi cứ ngỡ như mình đang mơ.

Tôi đã rất vui, đến mức không thở nổi, khóe mắt tôi nóng lên, nước mắt như chực trào ra.

Ôi, vậy là tôi lại được gặp cậu ấy.

Tôi lặp lại những lời đó vô số lần trong đầu.

Tuy nhiên, Inoue đã thay đổi.

Khi ở chung với cô gái đó ở thư viện, cậu ấy đã cười thật vui vẻ, thế nhưng vào lúc này đây khuôn mặt của Inoue lại đượm buồn, mang theo cảm giác ưu thương nhàn nhạt.

Khi nói chuyện với bạn cùng lớp cũng thế, mặc dù thoạt nhìn trông rất hòa hợp, nhưng nếu để ý kỹ, tôi có thể thấy cậu ấy thực ra không hề thấy vui

mà chỉ đang thuận miệng phụ họa theo câu chuyện của đối phương, nụ cười của cậu ấy cảm giác rất xã giao... Ngẫu nhiên trông cậu ấy còn có vẻ rất mệt mỏi.

Mỗi khi chứng kiến vẻ mặt đó của cậu ấy, lòng tôi lại thắt lại.

Tại sao Inoue lại thay đổi như vậy chứ...

Là vì cô gái kia sao... Việc Inoue trông buồn bã, đau khổ như vậy có liên hệ với cô gái kia sao...

Từ khi cô gái đó trở nên nổi tiếng đến vậy...

Có lẽ vì những suy nghĩ hỗn loạn đó mà tôi vẫn chưa từng một lần có thể bắt chuyện với Inoue cho dù cậu ấy đang ở rất gần.

Chẳng khác nào lúc đó cả!

Tôi thật vô dụng!

Mỗi tối, tôi đều gửi tin nhắn cho Yuuka "Hôm nay cũng không được rồi~, mình chỉ biết đứng ở một góc hành lang trừng mắt nhìn cậu ấy". "Mình lại trừng mắt khi đi ngang qua cậu ấy rồi", sau đó ôm gối lăn lộn trên giường, ảo não vì sự yếu đuối của bản thân.

Sở dĩ tôi tình nguyện trở thành ủy viên của thư viện là vì mang theo chút hi vọng rằng Inoue có lẽ cũng sẽ tới đây như trước kia.

Mong ước của tôi trở thành hiện thực, khi đứng sau quầy lễ tân, tôi nhiều lần bắt gặp Inoue tới thư viện. Tuy nhiên tôi lại quá vô dụng, chỉ cần chứng kiến bóng dáng của Inoue là đầu óc tôi lại hỗn loạn, cố gắng không nhìn cậu ấy, hoặc giả vờ như đang làm chuyện khác rồi lập tức rời khỏi quầy.

Tôi cũng biết là như vậy không được, cho nên tôi cố điều chỉnh tâm tình

và nhìn nghiêm túc về phía cậu ấy, tuy nhiên, làm thế chỉ khiến Inoue đang nghĩ tôi đang trừng mắt nhìn cậu ấy.

Thậm chí Inoue còn hỏi lại với vẻ khó hiểu.

- X-Xin hỏi, có phải mình đã quá hạn trả sách không?

-... Không phải.

Tôi trả lời như vậy rồi vội vàng quay người đi, cõi lòng tôi tràn ngập cảm giác hối hận, tôi chỉ muốn chết quách đi cho xong.

Hơn nữa, dường như Inoue cũng không hề nhận ra tôi, điều đó càng khiến chút dũng khí cuối cùng của tôi vỡ nát.

Cũng phải thôi.

Mặc dù chuyện ấy đối với tôi rất đặc biệt, nhưng có lẽ đối với Inoue, đó chỉ là một việc nên làm không đáng phải bận tâm.

Đúng thế, nhất định là như vậy.

Huống chi chuyện đã đến nước này tôi cũng không thể hỏi liệu cậu ấy có còn nhớ một chuyện đáng xấu hổ như vậy hay không.

Mỗi lần nghe tôi ủ rũ than vãn như vậy, Yuuka lại động viên tôi.

- Thiệt chịu không nổi bồ luôn, có thể cùng người mình thích gặp lại ở chung một trường không phải là vận mệnh sao. Bồ nhất định không được bỏ cuộc. Nhất định là do Nanase bây giờ xinh hơn hồi còn học cấp 2 nhiều nên bạn Inoue mới không nhận ra thôi.

Bồ không phải đã rất cố gắng học vẽ lông mày vì bạn Inoue sao? Nanase rất là đáng yêu, đáng người lại đẹp nữa, phải tự tin lên chứ!

Mặc dù tôi chẳng tự tin lắm vào bản thân... nhưng mà, đúng vậy, tôi muốn ít nhất Inoue cũng phải biết tên mình...

Mặc dù tôi vẫn chưa từ bỏ hi vọng, nhưng quả nhiên Inoue vẫn chẳng hề để ý tới tôi.

Cậu ấy vẫn mang theo nụ cười giả dối ấy, với ai cũng có thể trò chuyện, nhưng đối lại với ai cũng không thân thiết. Trừ một người duy nhất...

Chỉ khi ở bên người ấy, trông Inoue mới ngây thơ hơn một chút so với bình thường.

Mặc dù đó không phải là nụ cười rạng rỡ như khi ở bên cô gái đó hồi còn học cấp 2.

Nói đúng hơn thì khi ở trước mặt người ấy, cậu ấy lại nổi giận, phàn nàn, chán nản... thế nhưng tất cả những điều đó đều là những lời nói và tâm tình xuất phát từ tận trái tim của Inoue, tôi không cảm nhận được chút dối trá nào trong đó.

Tôi nghĩ chỉ có ở bên người ấy Inoue mới có thể biểu hiện ra nội tâm thật sự của mình.

Người ấy là chủ nhiệm của câu lạc bộ Văn học, khách hàng thân thiết của thư viện. Một đàn chị rất xinh đẹp với hai bím tóc dài tới eo.

Chị Amano Tooko.

Đó là tên củangười ấy.

Vóc người của chị ấy đẹp tới mức không cần phải ăn kiêng, hình tượng bên ngoài cũng rất dịu dàng, điềm đạm, không giống một tên côn đồ như tôi. Không chỉ ngoại hình mà ngay cả tính cách của chị ấy cũng rất dịu dàng,

quan tâm người khác, giọng nói của chị ấy trong suốt, dễ chịu như dòng suối nhỏ chảy róc rách, khiến tâm hồn người khác trở nên vui vẻ.

Khi tôi còn lúng túng vì mới đảm nhiệm công việc trong thư viện.

- Cuốn sách đó đặt ở giá này nè em.

Chị ấy đã nhiệt tình giúp tôi sửa sang lại chồng sách.

Chị Amano đọc rất nhiều sách, kiến thức cũng rất phong phú, thế nhưng tôi chưa bao giờ thấy chị ấy khoe khoang hay xem thường người khác.

Cho dù nhìn từ quan điểm một cô gái thì chị Amano cũng là một người tuyệt vời, đáng ngưỡng mộ.

Tôi cảm thấy chỉ có ở bên chị ấy thì Inoue mới có thể thoải mái, an tâm.

Chuyện này đối với Inoue có lẽ là chuyện tốt...

Bởi vì điều đó có nghĩa là Inoue, người đã mất đi nụ cười, lại có thể tìm được một người khiến cho bản thân an tâm.

Tuy nhiên, người đó lại không phải là tôi, việc này khiến tôi rất không cam lòng, cũng rất buồn.

Inoue thậm chí đến tên của tôi cũng không biết.

Càng thích cậu ấy tôi lại càng trở nên nhát gan, càng không dám bắt chuyện với Inoue.

Tôi chỉ biết từ xa dõi theo Inoue với tâm trạng nôn nóng, cứ như vậy, mùa Xuân qua đi mà chúng tôi vẫn chẳng có tiến triển gì, rồi mùa Hạ, mùa Thu cũng hết, rồi đến mùa Đông cũng rời đi.

Sô cô la mà tôi chuẩn bị trong một phút ngẫu hứng vào ngày 14 tháng 2 cuối cùng cũng chỉ có thể để lại ăn trong phòng.

Hôm đó Yuuka vốn đang hẹn hò với bạn trai, nhưng vì lo lắng cho tôi, cậu ấy vẫn gọi điện hỏi thăm.

Tôi ban đầu còn mạnh miệng "Bồ nghĩ gì vậy, mình không sao cả đâu", nhưng rồi giọng nói của tôi lại run rẩy, tôi không nhịn được bật khóc lên.

- Nanase. Cấm bồ ăn một mình hết chỗ sô cô la đó. Nhớ chừa lại phần của mình nhé.

Qua điện thoại, Yuuka an ủi tôi.

- Nếu như Nanase có thể cùng chung một lớp với bạn Inoue thì tốt biết mấy. Như vậy lần tới Nanase sẽ có thể quyết tâm tỏ tình với bạn ấy.

Lúc nghỉ Xuân, Yuuka cũng an ủi tôi như vậy.

- M-Mình không tỏ tình với cậu ấy được đâu~. Còn nữa, trường bọn mình đông lắm, xác suất ở chung một lớp rất thấp...

- Nhưng dù sao cũng không phải là không thể mà đúng không? Được rồi, mình quyết định kể từ hôm nay trước khi đi ngủ mình sẽ cầu nguyện để Nanase và bạn Inoue được ở chung một lớp. Nanase cũng phải cầu nguyện cùng thời gian với mình đấy. Như vậy hiệu quả sẽ được nhân đôi lên.

Và rồi, vào ngày hôm nay, điều ước của chúng tôi trở thành hiện thực.

Tôi có thể học chung lớp với Inoue trong suốt một năm trời!

Inoue sẽ có thể biết tên tôi.

Còn nữa, bởi vì chúng tôi là bạn học, cho nên dù tôi có chào cậu ấy hay

nói tạm biệt khi tan học thì cũng sẽ không có gì mất tự nhiên cả.

N-Nếu như trong lớp đổi chỗ ngồi, có thể chúng tôi sẽ ngồi cạnh nhau cũng nên... Như vậy chúng tôi có thể mượn vở bài tập của nhau, tôi có thể cố vũ cho cậu ấy trong lễ hội Thể thao, cùng chuẩn bị cho lễ hội Văn hóa tới tối muộn rồi đi về cùng nhau...

Những mộng tưởng mà từ trước tới giờ tôi vẫn cho rằng là không thể xảy ra lại trào dâng, quay cuồng trong đầu tôi.

Cho đến khi bước vào phòng học mới và ngồi xuống ghế, những lời của giáo viên đang nói cũng không lọt được vào tai tôi.

Chỗ ngồi của chúng tôi tạm thời đang theo danh sách lớp, Inoue ngồi ở vị trí thứ 2 từ dưới lên ngay trước hành lang.

Tôi thì ngồi ở vị trí cuối cùng ở dãy ngay cạnh dãy cậu ấy.

Bởi vì quá căng thẳng, tôi không dám nhìn về phía Inoue.

Có lẽ tôi cũng sẽ trải qua một năm không dám bắt chuyện với cậu ấy mất.

Không được, tôi không được phép mềm yếu. Đây là cơ hội mà ông trời đã ban cho tôi. Lần này tôi nhất định phải nói chuyện được với Inoue. Tôi nhất định sẽ để Inoue gọi tên tôi.

Bắt đầu bằng họ... Sau đó, một ngày nào đó...

- ... Ki, em Kotobuki.

- A, vâng ạ!

Tôi vội đứng dậy.

Trong lúc tôi đang ngăn người thì đã tới lượt tôi tự giới thiệu rồi.

Đáng ghét, lại thất bại nữa rồi. Thật mất mặt.

Tôi mím chặt môi, cố gắng kìm nén không để nước mắt trào ra, giả vờ như không có chuyện gì cả. Làm vậy khiến vẻ mặt tôi trông rất đáng sợ, nhưng tôi không còn cách nào khác cả.

Chỉ cần nghĩ tới việc Inoue đang nhìn về phía mình, tim tôi lại đập rộn lên, gò má nóng bừng, tôi không tài nào nở được một nụ cười thân thiện rồi tự giới thiệu bản thân.

Nhưng mà, đây là khoảnh khắc quan trọng mà tôi vẫn chờ suốt bao năm nay.

Inoue đang ở trong cùng một căn phòng với tôi.

Cậu ấy đang chờ nghe lời nói của tôi.

Tôi cố gắng đứng thẳng, rồi mở miệng ra nói với một người duy nhất trong số 34 bạn học.

Để cho người ấy biết tên của tôi.

Đồng thời, trong lòng thầm khẩn cầu rằng một ngày nào đó người ấy có thể gọi tên tôi.

Để che giấu giọng nói run rẩy của mình, tôi cố gắng nói thật nhanh.

- Mình là Kotobuki Nanase. Hi vọng được mọi người giúp đỡ!

Lịch của Nanase

Tháng 4: Được gặp tại Inoue rồi~

Tháng 5: Cậu ấy không nhớ mình...

Tháng 6: Inoue và chị Amano nắm tay nhau kìa!

Tháng 7: Đêm Thất Tịch, hi vọng mình có thể nói chuyện với Inoue.

Tháng 8: Nghỉ hè... Không biết Inoue đang làm gì ta?

Tháng 9: Đại hội thể thao, lên cổ vũ đội Inoue!

Tháng 10: Đi sát qua bên cạnh Inoue~

Tháng 11: Lễ hội Văn hóa. Inoue và chị Amano ở cùng nhau suốt trong phòng.

Tháng 12: Giáng Sinh... Hi vọng một lúc nào đó được ở cùng với Inoue.

Tháng 1: Năm nay... mình phải cố gắng không thể chỉ đứng nhìn nữa... cố gắng lên...

Tháng 2: Không đưa được sô cô la cho Inoue mất rồi.

Tháng 3: Nếu như được chung lớp với Inoue thì tốt biết mấy.

Phần 2: Nội tâm đáng ghét

"Chào Nanase~. Yuuka nè

Mình vừa đi xem phim với anh ấy. Bây giờ bọn mình đang ngồi trong nhà hàng.

Anh ấy có vẻ bị xúc động vì cảnh cuối của bộ phim, vừa chạy vào trong nhà vệ sinh rồi. Có lẽ anh ấy xấu hổ không muốn để mình thấy anh ấy khóc.

Cảm giác đáng yêu lắm luôn á

Hì hi, mình lại khoe khoang nữa rồi.

Bên Nanase thế nào rồi?

Bồ đã nói chuyện bình thường với bạn Inoue chưa?

Hoàng đạo nói hôm nay là ngày may mắn của cung Xử Nữ đấy.

Hi vọng mọi chuyện diễn ra hết như những gì bọn mình diễn tập tối qua.

Nanase nhanh thành bạn gái của bạn Inoue đi, như vậy chúng ta mới có thể hẹn hò kếp được~

Mình chờ tin tốt của bồ đấy"

"Nanase nè

Aaaaaaaa, mình lại trừng mắt nhìn Inoue rồi~~~!

Xin lỗi, xin lỗi nha, mất công Yuuka luyện tập với mình trể như vậy.

Mình vốn định hỏi hỏi cậu ấy đã làm bài tập chưa một cách tự nhiên.

Thế nhưng vừa nhìn thấy Inoue là mặt mình lại đỏ bừng lên.

Kết quả là mình lại trừng mắt nhìn cậu ấy~

Chắc cậu ấy đã nghĩ mình rất côn đồ~~~

Mãi mới được ở chung một lớp, Vậy mà đã tháng 5 rồi, mình vẫn chưa thể chào cậu ấy một câu ra hồn.

Có khi nào bọn mình sẽ như thế này mãi cho tới hết một năm không"

- Nè, mấy bồ thấy trong đám con trai lớp mình ai được nhất?

Câu hỏi đột ngột của Mori khiến tim tôi đập rộn lên.

[Sau giờ học]

Bên ngoài đột nhiên mưa to, trời tối sầm lại. Cho nên đám con gái tụ tập với nhau trong phòng chờ một lúc cho ngớt mưa, sau đó chúng tôi bắt đầu nói chuyện phiếm.

- Mình nói trước là mình chọn bạn Akutagawa. Vừa trông rất người lớn lại đáng tin cậy, ngoại hình lẫn đầu óc đều rất ổn, thật là hoàn hảo~ từ hồi còn lớp 10 lúc còn học cùng lớp mình đã là fan hâm mộ của bạn ấy rồi. Năm nay cũng được ở chung lớp, đúng là siêu may mắn luôn.

Sau khi đưa chủ đề, Mori bắt đầu nói say sưa.

Nghe vậy, Eri ở một bên cũng la lên.

- Không được, không được, mình cũng để ý Akutagawa từ lâu rồi.

- Sao cơ, Eri, bồ cũng nhắm Akutagawa sao?

- Ủ ờ... Mori cũng nhắm Akutagawa sao? Vậy hai bồ là tình địch của mình rồi.

- Khoan đã. Mình cũng thấy Akutagawa rất tốt.

- Hả~~~ Cả Miki nữa á? Vậy là ba người luôn~~~?

- Tuyệt, mình thì thích Hirosaki~ khỏi lo có tình địch~

- Ái chà chà? Ra là Suzuno thích Hirosaki sao.

- Hì hì~, bồ cũng biết mình không có sức chống cự trước mấy anh chàng hoạt bát tinh nghịch mà. Thực ra thì thứ Bảy tuần tới bọn mình dự định đi

Thủy cung xem cá heo đó~.

- Ồ~~~!

- Sao mình không biết gì cả!

Nghe mọi người nhao nhao bàn tán, tay tôi không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Trái tim dưới lớp áo đồng phục đập thành thịch.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Tôi nên trả lời mọi người như thế nào?

Người duy nhất biết chuyện tôi thích Inoue là bạn thân Yuuka đang học ở trường khác.

Mặc dù Inoue không hề chú ý tới tôi, nhưng tôi vẫn thầm tương tư cậu ấy. Không biết làm thế có khiến cậu ấy cảm thấy phiền không nhỉ...

Đúng rồi, hôm nay cũng thế...

Tôi đặt tay lên vị trí của đồng 500 yên trong túi rồi nắm chặt lấy nó.

Đó là đồng 500 yên mà Inoue đưa cho tôi vào buổi sáng hôm nay.

... Bốn-trăm-sáu-mươi yên.

...Hả?

... Tiền bồi thường quyền sách bị rách ngày hôm qua.

Tôi chìa tay ra trước mặt cậu ấy, vừa trừng mắt vừa nói như vậy. Inoue

mở to hai mắt ngạc nhiên, trông cậu ấy có vẻ bối rối.

Người làm rách quyển sách đó là chị Tooko cơ mà... rồi cậu ấy nhỏ giọng lầu bầu như vậy.

... Cậu nghĩ tôi có thể đi gặp chị Amano để đòi tiền bồi thường à? Vì thế, nói tóm lại, Inoue, cậu phải trả tiền thay cho chị ấy.

Tôi đang nói cái gì vậy không biết... hai má tôi đỏ bừng và tự hỏi trong đầu như vậy.

Vô lý cũng phải có mức độ. Nhưng chuyện đã đến nước này rồi tôi cũng không thể rút lui được.

Hơn nữa, vì hôm trước có một cô bé lớp dưới tới tìm Inoue...

Cô bé đó... Takeda Chia, dạo gần đây mỗi ngày đều tới lớp chúng tôi tìm Inoue, lúc nào cô bé cũng cao giọng gọi Inoue là "Anh Konoha", thoát nhìn cứ như là đang làm nũng...

Sau đó hai người họ còn chui ra một góc hành lang thì thầm to nhỏ chuyện gì đó... Inoue còn ngượng ngùng đưa thư cho Takeda, còn Takeda mỗi khi nhận được thư đều cười thật tươi.

Hôm nay cũng thế, khi bị đám con trai trêu chọc "Con nhà người ta mới nhập học mà đã câu được rồi, đồng chí trông thế mà sát gái phết nhỉ~", Inoue chỉ cười thản nhiên và trả lời "Giỡn hoài, làm gì có chuyện đó"...

Chứng kiến nụ cười xã giao giả tạo của cậu ấy, tôi bỗng thấy bức tức, cơn giận không thể giải thích xông lên đầu, cuối cùng tôi nhịn không được đi tới chỗ cậu ấy đòi tiền.

Bình thường ngay cả một lời chào hỏi tôi cũng không nói được, vậy mà...

... Ồm, xin lỗi... bạn Kotobuki này, bạn cho mình hỏi chút, bạn không thấy việc này rất vô lý sao?

... Hoàn toàn không.

Tôi mím môi trả lời ngay lập tức.

Không, chuyện này cực kì vô lý. Có lẽ tôi bị sao mất rồi.

Mặc dù trong lòng tự châm chọc bản thân như vậy, nhưng trên thực tế tôi vẫn mặt dạn mày dày, thanh âm cũng trở nên cực kì thô bạo.

Có lẽ bị thái độ của tôi dọa sợ, Inoue đành móc ví lấy ra một đồng 500 yên đặt lên lòng bàn tay của tôi.

Đồng 500 yên mà Inoue đã chạm tay vào...

Nhìn cậu ấy cúi đầu nói "Thành thật xin lỗi cậu vì những gì chủ nhiệm câu lạc bộ chúng tôi đã gây ra!" mà mũi tôi bỗng trở nên cay cay, suýt nữa thì bật khóc.

Nếu lúc này tôi hơi thả lỏng một chút thì cậu ấy sẽ có thể nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối vô dụng của tôi, cho nên tôi chỉ đành nắm chặt đồng 500 yên trong tay rồi mím chặt môi.

Khi Inoue ngẩng đầu và thấy tôi vẫn đứng yên một chỗ, ánh mắt của cậu trông có vẻ hơi khó hiểu.

Cứ như thể đang muốn hỏi tại sao tôi vẫn còn đứng ở đó? Chẳng lẽ tôi còn chuyện gì muốn nói sao...

A, tôi phải nói điều gì đó mới được.

... Đây... dạo gần đây có một cô bé lớp 10 rất hay đến tìm cậu có phải

không? Hai người đang hẹn hò hả?

Không phải. Điều tôi thật sự muốn nói không phải những lời này. Tôi chỉ muốn hỏi là cậu ấy có nhớ tôi không? Chỉ muốn nói chuyện bình thường với Inoue thôi. Thế nhưng bây giờ tôi lại trông như đang kiểm chuyện với cậu ấy.

... Cậu nói Takeda hả. Đâu có đâu, bọn tôi đâu có hẹn hò gì.

... Hừ, tôi có quen cô bé đó, cô bé cũng đang làm ở thư viện. Nói thế nào nhỉ, cô bé hơi vụng về, có chút ngây thơ, là loại người rất được đám lolicon yêu thích. Cậu thật sự không hẹn hò với cô bé chứ hả?

Khuôn mặt của tôi hiện tại chắc hẳn rất đáng sợ.

Inoue mỉm cười nói.

... Tôi chỉ đang tư vấn cho cô bé Takeda đó theo lời đề nghị của chị Tooko mà thôi.

Lòng tôi lại quặn thắt, tâm trạng trở nên ảo não khi nhìn thấy nụ cười giả tạo kiểu sao cũng được như muốn nhanh chóng chấm dứt câu chuyện ấy.

Inoue ngay từ đầu đã không có ý định nói chuyện nghiêm túc với tôi.

... Inoue... chuyện cậu hẹn hò với ai không liên quan gì tới tôi. Tuy nhiên, nếu hai người thật sự không có hẹn hò, vậy thì tốt nhất là cậu thôi cái trò lôi lôi kéo kéo con người ta ra hành lang đi. Cậu không thấy làm thế rất lỗ bịch và chướng mắt sao?

Sau khi lạnh lùng nói như vậy, tôi nắm chặt lấy đồng 500 yên và quay lại chỗ ngồi.

- Nào, tiếp theo đến lượt Nanase.

Tôi trở nên căng thẳng khi thấy Mori chuyển chủ đề sang phía mình.

Mọi người cũng nhìn về phía tôi đầy hào hứng.

Dù sao tôi cũng nói ra những lời khó nghe như vậy với Inoue rồi... chuyện đã đến nước này thì tôi cũng chẳng thể nào nói mình thích cậu ấy được.

- Mình...

Cổ họng tôi khát khô, giọng trở nên khàn khàn.

- Mình không thích ai cả. Nhưng mà nếu là nói ghét ai thì có một người...

Đúng vậy. Tôi không thể để mọi người biết được.

- Ồ, ai vậy?

Tôi ép bản thân nghiêm mặt và nói ra cái tên đó.

- Inoue Konoha.

Vừa nói ra, trái tim tôi liền đau đến không thở được, khóe mắt cũng nóng lên.

Mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên.

- Ơ, sao thế? Inoue cũng tử tế mà, mình thấy bạn ấy đâu phải loại người khiến người khác ghét đâu.

- Ủ, đúng rồi đó, mình cảm thấy bạn ấy cứ như không khí, chẳng ảnh hưởng gì tới ai cả mà?

- Mặc dù tính cách bạn ấy có vẻ đơn điệu, nhàm chán chẳng có gì nổi bật, nhưng mà nếu chỉ trông bề ngoài thì Inoue có một khuôn mặt rất~~~ là dễ

thương mà.

- Đúng đúng, cách nói chuyện của bạn ấy cũng rất nhẹ nhàng, lúc nào cũng khẽ cười nữa, rất thoải mái mà.

Khẽ cười? Thoải mái?

Có lẽ là như vậy. Có lẽ trong lớp chúng tôi không ai lại đi ghét một người dịu dàng, điềm đạm như Inoue.

Nhưng lần đầu tiên khi tôi gặp cậu ấy, nụ cười của Inoue rạng rỡ, vui vẻ, ấm áp, hạnh phúc hơn nhiều, đó không phải là nụ cười miễn cưỡng, đầy khổ sở như lúc này.

Nghĩ tới đây, lòng tôi lại bắt đầu dao động.

Inoue,

Nội tâm thật sự của Inoue,

Inoue mà tôi vẫn luôn dõi theo trong suốt mùa Đông đó,

Inoue ở bên cô gái ấy...

- Vì thế mình mới khó chịu. Lúc nào cậu ta cũng cố tình trưng ra cái nụ cười giả dối đó. Chẳng ai biết được trong đầu cậu ta nghĩ gì cả, cứ nghĩ tới điều đó là mình lại thấy buồn nôn.

Không được. Tại sao tôi lúc nào cũng nói ra những lời quá đáng như vậy chứ.

Nhưng tôi lại không dừng được.

Đây có lẽ là những lời thật lòng của tôi.

Sự thay đổi của Inoue khiến tôi rất không cam lòng, rất khó chịu, không có cách nào tha thứ cho cậu ấy... Dù vậy, đó cũng chỉ là những cảm xúc đơn phương của tôi, không hơn không kém.

Bởi vì việc tôi thích Inoue cũng chỉ là tình cảm đơn phương của tôi.

Đúng lúc này, cửa phòng học đột nhiên mở ra.

Hô hấp của tôi ngừng lại.

Điều tồi tệ nhất đã xảy ra.

Người đứng ở đó là Inoue.

Nhìn chúng tôi im lặng, Inoue nói với vẻ lo lắng.

- O? Mọi người vẫn còn ở đây à? Xin lỗi nếu đã quấy rầy các bạn nha.

Chúng tôi không ai dám nhìn vào mắt cậu ấy.

- Trừ tôi, tôi vẫn đang trừng mắt nhìn Inoue, hai má đỏ bừng.

Trái tim tôi đập thình thịch như muốn bay ra khỏi lồng ngực, cho dù vậy, tôi vẫn không thể dời ánh mắt khỏi Inoue.

Không cách nào chớp mắt, cũng không thể hô hấp.

Inoue nói với vẻ ngượng ngùng "Ngày mai có tiết mà mình lại để quên quyển sách~" rồi đi về phía bàn học của mình, lấy sách giáo khoa môn Văn học bỏ vào cặp rồi nhìn chúng tôi mỉm cười.

Nụ cười rất thoải mái, nhưng lại đầy giả tạo.

- Vậy thôi, tạm biệt mấy bạn nhé.

Cậu ấy đóng cửa lại.

Bóng hình của Inoue biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

- Oa, mình sợ muốn chết đi được!

- Không biết bạn Inoue có nghe được những gì bọn mình vừa nói không nhỉ?

- Chắc không có đâu, nếu không bạn ấy đã không thản nhiên bước vào như vậy~

- ...

Tôi mím môi, không nói lời nào cả

Thấy tôi như vậy, Mori vui vẻ vỗ vai tôi nói.

- Không sao đâu mà, Nanase. Bạn Inoue chắc không nghe được bồ nói gì đâu.

- Không sao cả. Mình chẳng có vấn đề gì khi người mình ghét nghe được chuyện vừa rồi.

Nếu tôi có thể chẳng cảm thấy gì thì tốt biết mấy.

- Dù sao mình cũng rất ghét Inoue.

Nếu tôi thật sự có thể ghét cậu ấy thì tốt biết mấy.

- Mình ghét cậu ta nhất trên đời.

Như vậy, tôi sẽ không phải đau khổ như thế này, trái tim tôi cũng không bị dằn vặt như thế này.

Tôi sẽ không phải căm ghét bản thân như thế này...

Đáng ghét.

Tôi căm ghét bản thân mình, hèn nhát, do dự, vô dụng, không dám nói ra những điều muốn nói.

Cả đời này có lẽ tôi sẽ không bao giờ dùng đồng 500 yên đang nằm trong túi.

Một ngày của Nanase

A, Inoue kìa.

Cậu ấy đang nói chuyện với một cô bé lớp 10! Hai người trông thật thân mật!

Cậu ấy vừa đưa thư cho cô bé! Là thư tình sao!?

Lại còn tán tỉnh với nhau trong hành lang, tức chết mất thôi.

Mình ghét Inoue.

Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!

Nhưng mà... mình vẫn thích cậu ấy.

Phần 3: Ngày mai, nhất định...

"Nanase nè

Hôm nay trong giờ sinh hoạt lớp bọn mình đã quyết định sẽ làm gian hàng cà phê manga

Chỉ cần mang truyện tranh trong nhà tới rồi xếp lên kệ sách là được~.

Đồ uống cũng theo dạng tự phục vụ, bọn mình đã chuẩn bị cốc giấy, túi trà lọc và cà phê hòa tan. Qua loa lắm luôn ấy~

Việc chuẩn bị cũng sắp xong rồi.

/PS:

Yuuka chắc bận lắm nhỉ, vừa phải làm thêm, vừa phải luyện thanh.

Mình đã thiết lập lời chúc cổ vũ cho Yuuka vào nhạc chuông điện thoại rồi đấy.

Đừng cố quá nhé."

"Cảm ơn lời chúc của Nanase nha

Mặc dù không được gặp Nanase và anh ấy khiến mình rất buồn, nhưng mình đã được thiên sứ giúp luyện thanh, cho nên sẽ không sao cả.

Mình rất tiếc vì vụ lễ hội Văn hóa.

Cơ hội tốt như vậy mà không tận dụng được.

Bồ nên tỏ tình với bạn Inoue luôn đi.

Ví dụ như sau khi kết thúc lửa trại chẳng hạn, rất là lãng mạn luôn đó~.

Ngày mai mình sẽ gọi điện cho bồ trước khi đi làm thêm."

- Nanase này, chị muốn nhờ em một việc. Em có thể tham gia vở kịch của câu lạc bộ Văn học không?

Một ngày đầu mùa Thu, chị Tooko nở một nụ cười ấm áp như ly hồng trà nóng và nói với tôi như vậy.

- Hả, sao cơ, em ấy ạ!?

Đang đứng sau quầy lễ tân trong thư viện, tôi bối rối khi nghe thấy lời đề nghị đột ngột ấy.

Chị Tooko càng cười tươi hơn.

- Đúng rồi, chị muốn diễn một vở kịch ở lễ hội Văn hóa, nhưng mà như em cũng biết thì câu lạc bộ Văn học ít người quá. Thế nên chị muốn nhờ Nanase giúp đỡ.

- Chuyện này không được đâu, em không giỏi đứng nói trước mặt người khác, nhất định em sẽ nói lắp, không thuộc kịch bản, cho dù chị Tooko nhờ đi nữa...

- Nếu Nanase tham gia, nhất định Konoha cũng sẽ rất vui đấy.

Tôi vừa định từ chối, nhưng vừa nghe chị Tooko nhắc đến tên của Inoue, hai má tôi bỗng đỏ ửng lên, lời nói không cách nào ra khỏi miệng.

Konoha sẽ thấy vui nếu tôi tham gia vở kịch của câu lạc bộ Văn học sao?

Không đâu, nhất định không có chuyện đó.

Bởi vì Inoue không muốn gặp tôi. Tôi cũng không thể trách cậu ấy được, bởi vì mọi chuyện thành như thế này cũng là do tôi mà ra cả.

Trước khi kì nghỉ hè bắt đầu, tôi phải vào viện vì bị gãy chân, lúc ấy Inoue đã mang theo một bó hoa hồng và tử đinh hương tới thăm tôi.

Thế nhưng tôi lại tỏ thái độ lạnh nhạt với cậu ấy, sau đó khi Mori và các bạn tới thăm, vì có chút chuyện không vui nên Inoue đã tức giận đi về trước.

Đột nhiên nhìn thấy quyển sách của cô gái ấy... quyển sách của Inoue

MIU, tôi cũng không thấy ngạc nhiên nếu Inoue bối rối vì chuyện đó.

Tuy nhiên, về sau Inoue lại đến thăm tôi một lần nữa.

Khác với lần trước đi cùng chị Tooko, lần này cậu ấy đến một mình, rồi ngại ngùng nói ra lời xin lỗi.

- Xin lỗi cậu vì lần trước tôi đột nhiên bỏ về.

Tôi vì không kịp chuẩn bị gì cả nên bối rối quá đâm ra nổi giận và đuổi cậu ấy ra khỏi phòng bệnh.

- Đáng ghét, tại sao Inoue lại tới đây? Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét, mẹ tôi sắp quay lại rồi, cậu đi về đi!

Khi ấy, tôi đã rất tuyệt vọng vì sự ngu ngốc của mình.

Về sau tôi gọi điện cho chị Tooko hỏi xem Inoue có đang giận tôi không, chị ấy đã khuyên tôi: "Nếu vậy Nanase thử gửi cho Konoha một tấm thiệp cảm ơn đi? Trên đó viết lời xin lỗi là được", tuy nhiên tôi lại không đủ dũng khí để gửi đi tấm thiệp đó.

Tấm thiệp in hình hoa bìm bịp phía trên viết "Tôi xin lỗi" cho đến ngày hôm nay vẫn nằm trong ngăn kéo ở nhà tôi.

Vì lý do này, từ khi học kì 2 bắt đầu, mối quan hệ giữa tôi và Inoue vẫn rất căng thẳng, ngay cả chào hỏi nhau vào buổi sáng tôi cũng không thể làm được.

Tất cả chuyện này đều là do tôi tự làm tự chịu...

Cho nên chắc hẳn Inoue sẽ không cảm thấy vui vẻ khi tôi tham gia vở kịch.

Tuy nhiên...

Trái tim tôi bỗng nhiên đập mạnh một cái...

Nếu như tôi tham gia vở kịch của câu lạc bộ Văn học, tôi sẽ có nhiều thời gian để ở bên Inoue hơn. Có khi chúng tôi sẽ lại có thể nói chuyện bình thường với nhau.

Đúng vậy, tôi sẽ có thể cười nói tự nhiên với cậu ấy, không còn phải giả bộ ngớ lơ vì xấu hổ hay trả lời cậu ấy bằng những câu nói cụt lủn nữa.

Ít... ít nhất, nếu chúng tôi... có thể trở thành bạn... của nhau.

- Vậy nhờ em nhé, Nanase.

Trước khi tôi kịp nhận ra,

- D-Dạ, em sẽ cố gắng ạ.

Tôi thấy mình đã cúi đầu đồng ý.

Tôi sẽ có thể có chung kỉ niệm với Inoue trong lễ hội Văn hóa!

Sau khi chị Tooko rời đi, cảm giác hạnh phúc dâng trào khắp người tôi như thể tôi đang ngâm mình trong bồn tắm ấm áp.

Tôi đúng là một người ích kỉ. Thế nhưng thật là hạnh phúc. Khóe miệng tôi không khỏi mỉm cười.

Không biết đó là vở kịch gì nhỉ?

Nếu là vở kịch kinh điển của Shakespeare Romeo và Juliet thì tốt biết mấy.

Tôi vừa mang sách ở quầy lễ tân chuyển vào giá sách bên trong vừa đắm chìm trong mộng đẹp.

Nội dung rất xấu hổ, đến mức ngay cả bạn thân nhất Yuuka tôi cũng không thể thổ lộ cùng.

Inoue trong trang phục Romeo và tôi trong trang phục Juliet diễn khung cảnh yêu đương.

- Đáng ghét, mình đúng là đồ ngốc, đang suy nghĩ cái gì không biết nữa.

Khi bờ môi của chúng tôi sắp chạm vào nhau, tôi hoàn hồn trở lại, vừa ôm quyển sách trước ngực, tôi vừa bối rối, hai má đỏ bừng.

Tôi đúng là không biết xấu hổ gì cả, vậy mà lại tưởng tượng ra chuyện một người ngoài như mình được làm nữ chính. Chắc hẳn tôi cùng lắm chỉ được đóng vai cô gái B trong vở kịch Bộ quần áo của hoàng đế mà thôi.

- Đồ ngốc, đồ ngốc.

Đúng lúc này, tôi cảm giác được có ai đó đang đứng ở phía sau, tôi giật mình, trái tim như suýt ngừng đập.

- Chị Kotobuki, quyển sách này để ở đây được không?

Đó là nam sinh tên Omi, học dưới tôi một lớp, hôm nay cậu bé cùng trực với tôi.

Tôi trả lời một cách lạnh nhạt.

- Đúng vậy. Trên giá có dán nhãn kia kìa.

Không biết chuyện vừa rồi có bị cậu ta nhìn thấy không nhỉ? Tôi ôm chặt quyển sách, vừa xấu hổ vừa tự nói với mình như vậy.

Khi tôi len lén nhìn sang, chỉ thấy Omi đang lặng lẽ bỏ quyển sách lên lại giá.

Mặc dù cảm giác tồn tại của cậu bé này rất yếu ớt, lại rất ít nói, nhưng mà nếu cậu ta có thể làm việc bình thường như vậy thì chắc vừa rồi cậu ấy không nghe cũng như nhìn thấy gì đâu.

Đúng thế. Cứ xem là như vậy đi.

Tôi thở dài, đồng thời phát hiện ra toàn thân đang toát hết mồ hôi lạnh, thế nên tôi vội len lút quay về quầy lễ tân.

[Vài ngày sau]

Đúng như tôi nghĩ, khi Inoue nhìn thấy tôi, cậu ấy tròn mắt kinh ngạc như nhìn thấy quỷ.

- Sao, có vấn đề gì? Tại chị Tooko nhờ nên tôi mới tham gia thôi, chẳng liên quan gì tới Inoue đâu. Với lại... tôi phải diễn kịch với Inoue á? Đây đúng là chuyện đùa mà.

A... lại nữa rồi.

Hơn nữa, ngay cả cô bé Takeda Chia đạo trước rất hay quấy lấy Inoue cũng tham gia diễn kịch với chúng tôi, cô bé ôm lấy tay Inoue, vui vẻ nói cái gì mà "Quan hệ giữa bọn em rất là tốt".

Inoue mặc dù cũng tỏ vẻ khó xử, nhưng lại vẫn mặc kệ cho Takeda ôm lấy tay mình.

Huống chi cô bé còn thân mật gọi cậu ấy là anh Konoha, đúng là không tài nào chịu được.

Tâm trạng của tôi bắt đầu trở nên khó chịu.

- Hai người định thân mật tới khi nào vậy hả?!

Cuối cùng còn hét lên như vậy.

Nếu như chị Tooko không đứng ra làm hòa, có lẽ tôi đã bỏ về vì quá xấu hổ rồi.

Sau đó chị Tooko nhẹ giọng kể cho chúng tôi nội dung vở kịch và bắt đầu phân vai.

Vở kịch mà chúng tôi sẽ diễn là Tình bạn của Mushanokouji Saneatsu, tôi đóng vai Sugiko, nhân vật mà nam chính Nojima thầm tương tư, cô gái này thầm yêu Oomiya, bạn thân của Nojima.

Đây không phải là vai nữ chính sao!? Không được!

Nữ chính phải là chị Tooko chứ...

Nhưng mà chị Tooko đã vui vẻ nói "Chị tin chắc là Nanase sẽ có thể diễn thật xuất sắc vai Sugiko. Em làm được mà, đúng không? Nanase?", và không cho phép tôi từ chối.

- ...V-Vâng.

Cho nên tôi đành gật đầu.

Chị Tooko thì cái nam trang đóng vai nam chính Nojima.

Ban đầu mọi người dự định Inoue sẽ đóng vai Nojima, còn Akutagawa sẽ đóng vai Oomiya... tuy nhiên vì Inoue nói không muốn diễn vai chính nên đành hủy bỏ phương án này.

Nói thật thì tôi đã khá thất vọng.

Khi biết mình sẽ diễn vai Sugiko, tôi đã thầm ước ao nếu Inoue đóng vai Nojima thì sẽ tốt biết mấy...

Bởi vì người mà Sugiko yêu là Oomiya, nếu Inoue vào vai Oomiya, có lẽ tôi sẽ nhịn không được mà để tình cảm của mình lẩn át, dẫn đến không thể diễn kịch được.

Nhất định trong mắt tôi sẽ chỉ toàn là Inoue chứ không hề có Oomiya.

Trong khi đó, nếu cậu ấy diễn vai Nojima, tôi chỉ cần giả vờ chán ghét cậu ấy như bình thường là được.

Không chỉ như vậy, nếu Inoue diễn vai Nojima, mặc dù chỉ là diễn kịch đi chăng nữa, thì cậu ấy cũng sẽ mang lòng yêu tôi, người đóng vai Sugiko.

Vừa thử tưởng tượng điều đó trong đầu, trái tim tôi đã như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng sự thật lại không được như vậy.

Mặc dù Inoue chỉ đóng vai Hayakawa xuất hiện vài lần trong vở kịch, nhưng mà dù sao người này cũng là tình địch của Nojima, cho nên hẳn là Hayakawa cũng thích Sugiko? Tuy nhiên khác với Nojima, vai diễn này không có cảnh nào thổ lộ tình cảm như kiểu "Tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em".

Còn nữa, khi nghe chị Tooko giải thích nội dung vở kịch, tôi từng cho rằng Nojima là một người hết thuốc chữa, động một cái là lại nổi giận, lại thích theo đuổi người mình thích, lại còn hay võ đoán. Nhưng mà nghĩ lại thì không phải bây giờ tôi cũng tương tự vậy hay sao.

A, thật là mất mặt.

Buổi tối, khi nghe tôi nói ra chuyện này qua điện thoại, Yuuka bật cười bảo "Tình yêu không phải đều là như vậy sao?".

- Mất mặt thì có sao chứ. Ai là người có thể cố gắng làm hết những điều bản thân muốn thì sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Vả lại mình cũng chưa từng nghĩ rằng việc Nanase yêu bạn Inoue có gì phải mất mặt cả. Nanase đáng yêu nhất trên đời!

Tôi được cậu ấy động viên như vậy.

Yuuka thật người lớn. Tôi thầm ước ao bản thân có thể suy nghĩ được như Yuuka. Nếu tôi có thể giống như Yuuka thì sẽ tốt biết mấy...

Ngày hôm sau, tôi bị các bạn học vây quanh và đồng loạt chỉ trích.

- Nanase, mình nghe nói bồ sẽ diễn cảnh yêu đương với Akutagawa trong vở kịch của câu lạc bộ Văn học có đúng không!?

- Chơi xấu!

- Nanase sướng thật đấy. Được đóng vai người yêu của Akutagawa.

Mấy người này nghe tin từ đâu ra vậy? Chẳng lẽ là Takeda sao? Trông cô bé cũng không phải dạng có thể giữ mồm giữ miệng.

Tôi đỏ mặt phản bác.

- Không phải là vai người yêu, cũng không có cảnh yêu đương nào cả! Còn nữa, chuyện và kịch là vì nể mặt chị Tooko nên mình mới đồng ý. Thật sự chỉ có vậy thôi, đối phương có là ai đi nữa cũng chẳng liên quan gì tới mình cả, mấy bồ đừng có mà suy diễn linh tinh.

Đám Mori ngẩn ra khi nghe tôi nói vậy, sau đó trên khuôn mặt của họ hiện lên vẻ dụi dàu tới mức buồn nôn.

- À, đúng rồi. Bọn mình không cần phải lo lắng nếu đó là Nanase.
- Ủm, bởi vì Nanase đã có...
- Đúng rồi, nếu là Nanase thì chẳng có vấn đề gì cả.
- Cố gắng lên Nanase. Mình ủng hộ bồ. Hi vọng mọi chuyện tiến triển tốt đẹp.

Nói xong cậu ấy còn vỗ vai tôi bồm bộp.

Tại sao nếu là tôi thì không sao cả? Tiến triển tốt đẹp là đang nói chuyện vở kịch sao? Mặc dù tôi có rất nhiều điều nghi ngờ, nhưng mà mọi người ai cũng ra vẻ mập mờ nên cuối cùng lại không hỏi được.

A~ nhưng mà ít nhất tôi phải tìm cách nói chuyện với Inoue mà không cau có mặt mày mới được~~~

Trong giờ lên lớp, tôi cứ lo nghĩ suốt về chuyện này.

Trong trường hợp xấu nhất, tôi cũng không muốn Takeda dính vào Inoue. Đúng vậy, nếu là chị Tooko thì...

Vừa nghĩ như thế, trái tim tôi liền thắt lại.

Khi tôi nhận ra cơn đau, lòng tôi càng trở nên khó chịu hơn.

Quả nhiên cho dù đối phương là chị Tooko, tôi cũng không muốn thấy Inoue hẹn hò với người con gái khác...

Nhưng chỉ khi ở bên chị Tooko, Inoue mới không còn ngần ngại, mới tỏ ra thẳng thắn, thân thiết, chị Tooko cũng mỉm cười tiếp nhận mọi thứ.

Chị Tooko vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, eo rất thon, chân cũng rất nhỏ, tôi không tài nào so với chị ấy được.

Hơn nữa mối quan hệ giữa hai người còn thân mật một cách quá đáng, lúc trước tôi còn thấy hai người nắm tay nhau, có lẽ hai người đang hẹn hò với nhau rồi, chỉ là không cho tôi biết mà thôi...!

Lòng tôi lạnh ngắt với ý nghĩ đó.

Không được! Tôi phải làm thế nào đây!

- Ồ? Nanase, em bị thiếu ngủ à?

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, vừa chạm mặt tôi trong hành lang, chị Tooko liền hỏi với vẻ lo lắng.

-... Em có chút tâm sự... nên không ngủ được.

- Nếu em có chuyện gì khó nghĩ thì cứ tìm chị nói chuyện nhé.

- Cái này...

Trong lúc tôi đang tỏ vẻ khó xử, chị Tooko nhẹ nắm tay tôi và đưa tôi đến một góc hành lang vắng người.

- Nào, có chuyện gì vậy, cứ nói cho chị biết đi.

- Chị Tooko, chị có bạn trai chưa ạ?

- Hả!?

Chị Tooko kinh ngạc, mắt mở to. Tôi vội vàng nói tiếp.

- Người như chị Tooko chắc chắn không thể nào không có bạn trai được.

Đám con trai nhất định sẽ không bỏ cơ hội này.

- Em... em nói cũng đúng, một "Cô gái văn chương" như chị làm sao mà không có bạn trai được chứ. Hì hì.

- Quả nhiên là chị có bạn trai sao...!

Tôi bỗng trở nên căng thẳng.

- Bạn trai chị là người như thế nào ạ?

Vẫn ưỡn ngực ra vẻ tự hào, chị Tooko hơi dời ánh mắt sang chỗ khác và nói.

- Người đó rất hợp với khăn quàng cổ màu trắng...

Khăn quàng cổ màu trắng? Nó trông có vẻ rất hợp với Inoue.

- Cảm giác rất thuần khiết, tính tình vui vẻ...

Inoue có một cảm giác thuần khiết, hoàn toàn khác với những nam sinh khác. Ngày xưa cậu ấy cũng rất vui vẻ. Càng lúc càng phù hợp.

Quả nhiên hai người đang hẹn hò sao?

- N-N-Người đó có phải là người trong trường chúng ta không?

- Cái này, người đó hiện đang ở Hokkaido.

- Hokkaido!?

Ánh mắt của chị Tooko càng lúc càng rời ra xa hơn, hai má có chút đỏ ửng lên.

- Đúng thế. Người đó đang đi săn gấu ở Hokkaido. Thế nên bọn chị hiếm

khi gặp nhau... Nhưng mà tuần trước người đó vừa gửi cho chị mấy con cá hồi muối, hương vị rất ngon.

Cuối cùng, chị ấy nở một nụ cười ngượng ngùng

Bạn trai hiện đang đi săn gấu ư...

Nhưng mà đúng là thỉnh thoảng tôi có xem trên tin tức chuyện gấu chạy ra đường quốc lộ gây mất trật tự an ninh nên người ta phải tổ chức đi săn trên núi, cho nên chuyện này cũng không phải là không thể.

Nếu như bạn trai của chị Tooko là một người săn gấu thì nhất định người đó không phải là Inoue. Nói cách khác, chị Tooko và Inoue không phải đang hẹn hò với nhau. Như vậy chỉ cần chị Tooko và anh bạn trai kia tiếp tục yêu xa như vậy là được, ừm, đúng vậy.

Mừng quá~!

Chị Tooko có bạn trai rồi!

Mừng quá~! Mừng quá đi thôi~~~!

- Cảm ơn chị. Em sẽ cố gắng cho vở kịch của chúng ta.

- A, Nanase.

Tôi cúi đầu chào chị Tooko rồi nhanh chóng quay về phòng học, cõi lòng lâng lâng.

Yuuka, mình cũng sẽ cố gắng!

Tuần tiếp theo, tôi mang theo bánh quy nướng ở nhà lên buổi tập kịch rồi do dự đưa cho Inoue.

Một ngày của Nanase

Mình đã quyết định sẽ nướng

Không biết Inoue có thích không nhỉ~

Hay mình làm hình trái tim ta?

Viết lên trên đó chữ "mình thích cậu".

Lỡ cậu ấy không thích đồ ngọt thì sao!

Phải làm thêm một ít bánh quy chanh mới được, rồi cả bánh quy gừng nữa.

Xong rồi~!

Hi vọng Inoue sẽ thích.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Nhà Thơ Bị Vấy Bẩn

Tôi có vẻ bị đang bị bạn gái bỏ rơi.

- Gần đây Nanase trông có vẻ không vui. Buổi trưa cũng chỉ ăn được có nửa cái bánh mì. Lúc mọi người tám chuyện về phim truyền hình cậu ấy cũng ngồi ngẩn ngơ, trông như sắp khóc.

- ...

- Từ cuối học kì hai tới giờ trông cậu ấy đã có vẻ kì kì rồi. Lại còn một mình ra ngoài lúc nửa đêm, đến nỗi khiến người nhà lo lắng gọi điện cho bọn mình.

- ...

- Hồi đầu tháng Một cậu ấy còn bị té từ cầu thang bệnh viện rồi phải nhập viện luôn.

- ...

- Khi vết thương của cậu ấy lành lại và đi học bình thường thì lần này tới phiên bạn Inoue không lên lớp. Nghe đồn là bạn ấy phải chăm sóc cho một cô bé họ hàng còn học tiểu học. Khi nghe thấy lời đồn đó, trông Nanase rất u ám.

- ...

- Cứ tưởng sau khi bạn Inoue quay lại thì cậu ấy sẽ vui vẻ lên một chút, nhưng gần đây Nanase lại như đang gặp vấn đề gì đó. A, bức mình quá! Nanase chẳng chịu nói gì cho mình cả.

-... Đây.

- Mặc dù tự tiện đi hỏi có vẻ không hay lắm. Nhưng mà Nanase là tuýp người thích giữ mọi thứ trong lòng, nếu không chủ động đi hỏi thì cậu ấy sẽ không bao giờ nói ra cả.

- Kuriko.

Khi tôi vừa nói ra mấy từ trên, Mori, người từ nãy đến giờ vẫn mặc kệ tiếng xe chạy sượt qua bên người, tiếng còi xe vang inh ỏi sau lưng, và cả tiếng của bạn trai là tôi, bỗng lấy hai tay bịt chặt tai lại rồi ngồi thụp xuống giữa vỉa hè thét lên "Khôngggggggggg!!!"

- Đáng ghét, đáng ghét, Ryouuta thật quá đáng.

Nhìn Mori hai mắt nhắm lẹ, tôi tiếp tục nói với giọng điệu đầy mỉa mai.

- Mình làm gì quá đáng hả Kuriko. Đó không phải tên của cậu sao Kuriko. Hôm trước mẹ mình còn hỏi liệu có phải Kuriko sinh vào mùa Thu không đấy, có đúng thế không Kuriko. Đây, cậu quên lúc đó mình cũng ở bên cạnh cậu à, Kuriko?

Mori lắc đầu nguây nguậy trong khi vẫn ngồi xõm trên đường.

- Tên của mình không phải là Kuriko!

- Vậy thì Kuririn nhé.

- Không phảiiiii!

Mori đứng dậy, khóe mắt rưng rưng.

Chiếc khăn quàng màu cam tung bay trong gió.

- Đ-Đúng là hôm đó, mình đã tự xưng tên với người nhà của Ryouta mình tên là... Kuriko.

Mặc dù cậu ấy cố trừng mắt nhìn tôi với vẻ dữ tợn, hai má cậu ấy vẫn hơi nhuốm vẻ ngượng ngùng.

[Tháng 12 năm ngoái...]

Vì có một thằng ngốc nào đó rảnh rỗi không có việc gì lại đi nhảy xuống hồ bơi vào giữa mùa Đông để rồi bị cảm lạnh nên Mori tới nhà tôi để thăm bệnh, khi ấy cậu ấy còn mặc bộ đồ tắm phía trên là tạp dề trắng trông rất bạo, và đã chạm mặt với người nhà (bao gồm mẹ và em gái) tôi.

Mẹ và em gái tôi khi đó đều trông cứ như bị hóa đá, mất đi tư duy ngôn ngữ.

Cũng không thể trách họ được. Dù sao thì ai vừa về nhà mà phát hiện một cô gái mặc áo tắm đeo tạp dề trong phòng của đứa con trai (anh trai) đang bị ốm chắc cũng sẽ có phản ứng như vậy cả.

Lúc đó cả tôi và Mori đều mặt mày tái mét không biết phải làm sao. Dù sao chúng tôi cũng chưa có kinh nghiệm đối phó với một hoàn cảnh đáng xấu hổ như thế này bao giờ. Sau một khoảng lặng dài, cuối cùng mẹ tôi cũng mở miệng hỏi với giọng kích động.

- Ryo-Ryouta, cô gái này là ai?

- A... cái này, đây... đây là bạn gái của con. Vì con bị cảm nên cậu ấy tới thăm bệnh, sau đó...

- C-C-C-Cháu chào bác. Cháu là Mori Ku...

Mori vội vàng ngồi nghiêm chỉnh (vẫn đang mặc áo tắm tạp dề), thẳng lưng (vẫn đang mặc áo tắm tạp dề), và cúi đầu chào mẹ tôi (vẫn đang mặc áo tắm tạp dề) một cách e dè, nhưng được một nửa thì giọng cậu ấy lại tắc lại.

- Ku...

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây trôi qua. Khuôn mặt cậu ấy đỏ bừng như gấc chín, hai vai co rúm lại vì xấu hổ, cuối cùng cậu ấy nói với giọng lí nhí.

- Ku... Kuriko ạ.

Có lẽ cậu ấy cũng rất hối hận vì nói ra khỏi miệng những lời đó. Từ đó về sau tôi không còn thấy cậu ấy ngẩng đầu lên nữa.

- Cháu là Mori Kuriko hả. Nhưng mà tại sao cháu lại mặc áo tắm vậy Kuriko?

Nghe mẹ tôi hỏi vậy.

- Cháu cứ nói thật đi. Có phải thằng Ryouta nhà bác đã làm chuyện gì không?

- Cái này... dạ... vâng ạ.

Mori cũng chỉ biết ậm ừ mấy lời vô nghĩa như vậy.

Tôi đứng một bên mà cũng có cảm giác như thể cơn sốt của mình vừa tăng thêm 10 độ.

Sau khi Mori ra về như đang chạy trốn, tôi nằm trong chăn mơ mơ màng màng nghe mẹ và em gái tôi xía xới với giọng lạnh lùng.

- Ryouta, mới học sinh cấp 3 thì hẹn hò cho ra dáng người bình thường chút nhé.

-... Anh hai là đồ biến thái.

Từ đó về sau, tôi bị đối xử như một thứ gì đó bẩn thỉu ngay trong nhà của mình. Ngay cả ba tôi có vẻ đã nghe mẹ tôi kể lại hay sao mà cũng nhìn tôi với ánh mắt rất kì lạ. Còn em gái đang học cấp hai thì ghét tôi ra mặt, đến mức không chịu để đồ của tôi và của nó được giặt chung.

- Bởi vì, bởi vì... người ta còn chưa chuẩn bị tinh thần gặp mặt gia đình của Ryouta trong bộ dạng đó... Trong tình huống đó làm sao mà mình nói ra tên thật được chứ. Có khi sẽ bị người nhà cậu cho rằng mình đang dùng tên giả để trêu đùa họ. Hơn nữa chuyện này cũng hơn một tháng rồi! Sao bây giờ cậu còn nhắc lại làm gì chứ!

Mori trách cứ ngược lại tôi, hai má đỏ bừng.

- Ồ vậy à, thế nhưng đối với mình nó vẫn đang ở thì hiện tại tiếp diễn đây. Ở nhà mình vẫn đang bị em gái gọi là đồ biến thái thích cosplay kia kìa.

- Ừ...

Mori nhất thời không biết nói gì, có vẻ cậu ấy cảm thấy bản thân cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này.

- Nhưng mà... khi đó, không phải Ryouta cũng rất vui vẻ sao...

Lần này tới lượt tôi cứng họng.

- Đúng rồi, mọi chuyện đều là do ban đầu Ryouta cứ nặng xị cái gì đồ tắm, đồ tắm.

- Thì mình thích đồ tắm thật mà! So với mấy kẻ thích sưu tập quần thể dục

hay trang phục y tá thì sở thích này hoàn toàn bình thường mà! Hơn nữa, ai bảo Kurara nói là nếu không được mặc đồ tắm thì sẽ không cho mình hôn còn gì!

- Aaaaaaaa, đồ dần đồ dần đồ dần, cậu vừa nói Kurara phải không!!! Và mình có khi nào nói câu vừa rồi hả, mình chỉ nói là mình muốn nụ hôn đầu của mình diễn ra ở bãi biển chiều tà thôi. Đó là tâm nguyện cực kì bình thường của một thiếu nữ ngây thơ trong sáng.

- Gọi Kurara là Kurara thì có gì sai hả. Thiếu nữ Kurara. Lại còn tự giới thiệu mình là Kuriko nữa chứ.

- Cả Kurara và Kuriko đều không được~~~ Ryouta, dạo gần đây cậu hay bắt nạt mình lắm biết không~

- C-Cái gì, có mà Kurara bắt nạt mình thì có.

- Đáng ghét, cậu lại nói nữa. Cái gì hả, mình bắt nạt Ryouta khi nào. Chỉ có Ryouta suốt ngày kêu "Kuriko, Kuriko" không phải sao.

- Kuriko không phải cũng suốt ngày "Nanase, Nanase" sao, toàn nói về chuyện của Kotobuki. Riêng hôm nay mình cũng đã nghe "Nanase" cả trăm lần rồi.

Không xong, cuộc đối thoại của chúng tôi bắt đầu ra ngoài tầm kiểm soát rồi.

Mori bình thường không phải người ngoan cố không chịu tiếp thu ý kiến người khác. Một khi làm gì sai cậu ấy sẽ nghiêm túc thừa nhận và nói xin lỗi.

Tuy nhiên, hôm nay cậu ấy lại tỏ ra rất cứng đầu.

- Ryouta chẳng hiểu gì cả. Kể chuyện bạn bè mình thì có gì sai chứ?

- C-Có mà Kurara mới là người chẳng hiểu gì cả. Cậu nên tự kiểm điểm lại bản thân đi.

- Mình chẳng làm gì sai cả.

- Cậu không quan tâm đến mình.

- Gì chứ, cậu cũng đâu còn là trẻ con nữa.

Tôi biết đã đến lúc nên dừng chủ đề này tại đây, tuy nhiên miệng của tôi vẫn tiếp tục nói.

- Đáng ghét, nói như vậy là cậu xem trọng Kotobuki hơn mình phải không! Lần tới mà cậu còn nói ra một từ "Nanase" nào nữa là mình sẽ gọi cậu là Kurara 10 lần cho xem! Kuririn Kuriko Mori Kurara!

- Aaaaa! Cậu thật quá đáng! Quá đángggg!!! Ryouta là đồ đàn!!!

Dường như tôi đã hoàn toàn chọc giận cậu ấy, Mori đập bồm bộp vào ngực tôi rồi quay người chạy đi.

Tôi dõi theo bóng hình cậu ấy dần rời xa với tâm trạng khổ sở.

- Đáng ghét, tuần sau là lễ Tình nhân rồi, cậu ta chắc không quên mình luôn đâu nhỉ.

Đúng vậy, đây là lễ Tình nhân đầu tiên kể từ khi chúng tôi bắt đầu hẹn hò.

Đã hơn một tháng trôi qua kể từ khi tôi suýt nữa thì được hôn Mori đang mặc áo tắm tạp dề nhưng lại bị mẹ và em gái xen ngang.

Không có chuyện một nam sinh khỏe mạnh như tôi mà lại chịu ngoan ngoãn chờ cho tới mùa hè được.

Mặc dù những tia nắng ngày hè rất phù hợp cho các cặp đôi, tuy nhiên nói vậy không có nghĩa tôi được phép bỏ qua mùa đông.

Trước tiên phải nói đến lễ Giáng Sinh! Đêm Noel với những bông tuyết rơi lả tả! Đôi môi hai người khẽ chạm vào nhau dưới ánh đèn nê ông, cảnh tượng đó thật tuyệt vời làm sao!

Tôi vốn đã lên kế hoạch rất kỹ. Với lòng nhiệt tình còn hơn chuẩn bị cho kì thi, tôi lục tung mọi tạp chí và mạng Internet để lựa chọn lịch trình hoàn mĩ cho các cặp tình nhân, với mục đích là có một đêm Noel hoàn mĩ.

Tuy nhiên, những điểm đến trong lịch trình của tôi lại đầy ắp những cặp tình nhân người lớn, họ thản nhiên tình tứ, cười đùa với nhau, không coi ánh mắt người khác ra gì cả! Cả tôi và Mori đều bị cảnh tượng đó làm cho phát khiếp, không biết nên làm sao.

Chúng tôi chỉ biết cúi đầu khó xử, ngay cả cảnh nói chuyện lãng mạn dưới bóng đèn nê ông còn không có chứ đừng đề cập tới nộ hôn nào cả.

-... Trời bắt đầu lạnh rồi, chúng mình về thôi.

-... Ừm.

Sau đó, chúng tôi nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

Cho dù vậy, tôi cũng định khi chia tay sẽ tìm cách nào đó để hôn cậu ấy... nhưng kết quả là khi đang đưa Mori về nhà, tôi lại đâm phải một bãi phân chó.

- Oa! Cái quái gì thế này!

- Aaaa, Ryouta, đừng nhảy lung tung, phân chó văng hết ra bây giờ!

Kế hoạch nộ hôn đầu lãng mạn của tôi đã hoàn toàn bị phá sản. Cho dù

vậy, tôi vẫn không bỏ cuộc.

Đối với người Nhật mà nói thì Tết còn quan trọng hơn cả Giáng Sinh!
Mục tiêu mới: Nụ hôn ngày Tết!

Tôi háo hức chờ mong tới ngày xuất hành đầu năm. Tuy nhiên bị kịch lại tái diễn.

Trong chuyên tàu điện chật ních người...

- Ryoutaaaa~~~

- Moriiii~

Chúng tôi bị chia cắt tựa như một cặp tình nhân trong bộ phim truyền hình đầy bi kịch, điện thoại không liên lạc được, bàn tay mà tôi nắm chặt vì cứ nghĩ là của Mori hóa ra lại là của người khác, đã thế còn bị người xung quanh nhìn với ánh mắt khinh bỉ như đang nhìn một kẻ quấy rối tình dục, ngay cả ví đựng tiền mừng tuổi cũng bị móc mất, mới đầu năm mà tôi đã muốn khóc rồi.

- Vui lên nào Ryouta. Mình đãi cậu bánh mochi sốt tương nhé. A đúng rồi, chúng mình đi xin quẻ đi, mình trả tiền.

Trông tôi chẳng khác nào một gã trai bao ăn bám, khi tôi rút quẻ thì trên đó lại viết một chữ "Hung" to đùng.

- Ahaha, quẻ này có nghĩa là phải chú ý không để mất đồ. Không sai chút nào cả.

Lời an ủi (đây là lời an ủi sao?) của Mori đủ càng khiến tôi ủ rũ hơn. Chờ người ta đánh mất đồ rồi mới nhắc nhở, ông trời ơi, ông làm ăn gì lẽ mề quá vậy!

Đương nhiên, tôi cũng không còn tâm trạng đâu mà hôn với hít.

Chẳng lẽ suốt cả năm nay tôi sẽ bị Hung tinh ám sao?

Không không, không được yếu đuối như vậy! Tôi vẫn còn cơ hội.

Đúng thế! Nói đến ngày lễ dành cho các cặp tình nhân thì chỉ có thể là lễ Tình nhân!

Mặc dù liên tục thất bại ở cả Giáng Sinh và năm mới, nhưng tôi vẫn còn lễ Tình nhân để rửa hận!

Ngày lễ Tình nhân nhất định sẽ là ngày kỉ niệm nộ hôn đầu của chúng tôi!

Tôi cố vực dậy tâm trạng ủ rũ để chuẩn bị cho một lễ Tình nhân có một không hai...

Nhưng khi học kì mới bắt đầu, Mori lại bỏ mặc tôi và chỉ toàn nhắc tới chuyện của Kotobuki.

Đúng là trong khi Inoue nghỉ học để chăm sóc người nhà thì Kotobuki trông như mất ngủ. Vốn dĩ cậu ấy đã không phải người vui vẻ hoạt bát gì cho cam rồi, thế nên lúc đó trông cậu ấy còn kinh khủng hơn, hai mắt thâm quầng, cả ngày không nói năng gì.

Tôi nhớ lúc đó vì cậu ấy thường xuyên đứng ở một góc lớp thì thầm to nhỏ gì đó với Akutagawa nên lại khiến fan của cả hai người đứng ngồi không yên.

Hai người đó không biết có đang hẹn hò với nhau không nhỉ? Dạo trước hội lễ hội Văn hóa, Kotobuki còn suýt nữa thì đóng vai người yêu của Akutagawa.

Tôi thường xuyên nghe được lời đồn như vậy.

Còn có cả lời đồn rằng Kotobuki đang mang bầu đứa con của Akutagawa, khi nghe được lời đồn ngu ngốc này, Mori đã rất tức giận, cậu ấy chạy đi tìm người đã loan tin đồn đó rồi tung cước vào bàn tọa của cậu ta.

- A, xin lỗi, mình lỡ chân.

Theo thông tin tôi nghe được từ Mori thì người mà Kotobuki thích là Inoue, cho nên có lẽ lúc đó Kotobuki đang lo lắng về chuyện của cậu ấy. Nhưng nếu thế thì Kotobuki cứ đến thẳng bệnh viện thăm Inoue là được, sao phải làm vậy cho khổ nhĩ.

Sau khi Inoue quay lại trường, Kotobuki trông cũng khá hơn nhiều. Nhưng đó chỉ là cảm nhận của tôi, Mori thì lại không cho là vậy.

Thực ra thì từ trước đến giờ cậu ấy vẫn kể chuyện Kotobuki khi đi với tôi, nhưng dạo này tần suất của việc đó tăng đột biến.

Tôi cũng cho rằng cái việc cậu ấy dù có người yêu nhưng vẫn không quên bạn bè là một điểm tốt. Trên thực tế thì vì cậu ấy hết lòng quan tâm chăm sóc người khác như vậy nên tôi mới thích cậu ấy.

- Tuy nhiên, chuyện gì cũng phải có giới hạn chứ!!! Giữa tôi và Kotobuki, ai mới là người cậu ấy quan tâm hơn !!!

Đứng giữa vĩa hè nhuộm màu trời chiều, tôi gào lên như vậy.

Sau đó tôi lại cảm thấy chán nản vì hành động trẻ con đó.

- Thiệt tình, chẳng lẽ chúng tôi cũng không thể có nụ hôn đầu vào lễ Tình nhân sao?

[Hôm sau]

Khi tôi bước vào lớp và chạm mặt Mori, cậu ấy ngay lập tức xụ mặt

xuống và quay sang chỗ khác.

Hành động này của cậu ấy khiến tôi thấy lo lắng.

Trước kia dù tức giận thế nào thì sau một đêm cậu ấy đều vui vẻ trở lại, rồi lén đến gần tôi khẽ nói "Chào buổi sáng, Ryoua". Rồi cậu ấy còn khẽ nắm lấy ngón tay tôi nở nụ cười rạng rỡ nữa.

Chẳng lẽ combo Kurara + Kuriko khiến cậu ấy tức giận đến vậy sao? Hay là bởi vì tôi đã gọi cậu ấy là Kuririn?

Tôi lo lắng đến mức toát hết cả mồ hôi hột, tuy nhiên, với sĩ diện một thằng đàn ông, tôi không được phép cho cậu ấy thấy vẻ mặt thảm hại của mình.

H-Hừm! Nếu cậu ấy đã như vậy thì tôi cũng sẽ không xuống nước trước. Dù sao thì chuyện này đều do lỗi của cậu ấy trước.

Thế nên tôi cũng ngồi xuống chỗ của mình với vẻ mặt cau có.

Cho dù vậy, tôi vẫn không nhịn được lén nhìn về phía Mori.

Kết quả là tôi thấy cậu ấy đang nói chuyện vui vẻ với Kotobuki. Kotobuki mặc dù rất ít biểu lộ cảm xúc khi nói chuyện với con trai, nhưng khi nói chuyện với Mori, trông cậu ấy rất thoải mái.

Đáng ghét, chẳng hiểu sao tôi lại thấy bức tức!

Đi chỗ khác chơi đi, Kotobuki! Cũng vì cậu mà tôi mới rơi vào hoàn cảnh này.

Trong lúc tôi đang không cam lòng nhìn chăm chăm vào hai người đó thì Itagaki của câu lạc bộ Nhiếp ảnh lại đến tìm tôi. Thằng này chính là người đã bán cho tôi mấy tấm hình Kotobuki mặc đồ bơi.

- Gì chứ, làm gì mà lại nhìn Kotobuki rồi, Sorimachi. Xem ra ông thật sự rất thích Kotobuki nhỉ.

- Đồ điên! Ai thích Kotobuki hả!

Trong cơn bực tức, tôi vô thức cao giọng, khiến mọi ánh mắt trong lớp đổ dồn về phía này, cho nên tôi vội cúi đầu.

Itagaki lại tiếp tục cười nham nhở.

- Ông đúng là chẳng thành thật gì cả.

Tôi nắm chặt tay, cố nhịn không dấm một phát vào bản mặt cậu ta.

Sau đó, tôi lại lén nhìn về phía Mori, khi ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau, cậu ấy lại ngoảnh mặt đi.

A, đáng ghét! Hết chịu nổi rồi.

- Mình sẽ mặc kệ Mori cho đến khi cậu ấy xin lỗi trước. Sô cô la cũng sẽ không nhận luôn.

Giờ nghỉ trưa. Tôi vừa để những cơn gió bắc rét lạnh của tháng Hai thổi qua người vừa tự nói một mình như vậy ở sân trong.

Nhưng mà đúng là lạnh thật đấy.

Đáng lẽ tôi nên mặc thêm áo khoác trước khi ra đây.

Tôi rốt cuộc đang làm gì một mình ở nơi này vậy.

C-Cũng không phải là do tôi vì không muốn bản thân vì nhịn không được nên xuống nước bắt chuyện với Mori nên mới trốn một mình ra đây đâu nhé!

Đương nhiên, tôi cũng chẳng ngại thơ đến mức mà hi vọng Mori sẽ đuổi theo tôi.

Đáng ghét, trước khi rời khỏi lớp, tôi còn cố tình la lên "Hôm nay thời tiết đẹp nên mình sẽ ăn trưa ở sân trong", thế nhưng Mori lại chẳng quan tâm và tiếp tục nói chuyện với Kotobuki.

Gió thổi vù vù, tôi vừa run lập cập vừa chui vào một góc sân trong ngồi, khi tôi vừa cắn một miếng bánh mì nhân đậu đỏ thì một thanh âm trong trẻo vang lên.

- Sorimachi?

Tôi ngẩng đầu thì thấy "Cô gái văn chương" với khăn quàng cổ màu trắng, trên người mặc áo khoác dài đang đứng ở đó cúi xuống nhìn tôi, trước ngực chị ấy ôm một quyển sách mỏng.

- Chị Amano.

- Em đang làm gì ở đây vậy? Tập chịu lạnh à?

- Em chỉ đang ăn trưa thôi.

- Một mình giữa thời tiết thế này?

- T-Tự dưng em muốn vậy thôi. Còn chị Amano thì sao, chị đang làm gì ở đây vậy?

Chắc chị ấy không phải đang đi tản bộ đâu nhỉ, dù sao giờ vẫn chưa phải là mùa hoa nở.

Chị Amano hơi dờn ánh mắt đi, rồi chị ấy trả lời với vẻ mặt hơi khó xử.

-... Chị cũng tự dưng muốn ăn cơm ở ngoài. Hôm nay trời lạnh nên chị cứ

nghĩ sẽ không có ai ở đây cả...

- Chị đâu có mang cơm theo đâu?

-... À, em nói đúng.

Chị ấy lăm băm như vậy rồi khẽ mỉm cười.

Hừm? Chị ấy làm sao vậy? Trông không được vui cho lắm.

Trái ngược với vẻ ngoài là một "Cô gái văn chương" cổ điển, chị Amano bình thường rất vui vẻ, đến mức khiến người khác cảm thấy phiền. Thế nhưng hôm nay trông chị ấy có vẻ hơi buồn. Trái tim tôi hơi lỡ mất một nhịp trước ánh mắt u uất của chị ấy.

Cái người này nếu cứ im lặng không nói gì thì đúng là một mỹ nhân theo tiêu chuẩn truyền thống. Tựa như một bông hoa trắng thuần khiết khiến người ta không khỏi sinh ra cảm giác muốn bảo vệ...

-... Cái này, nếu chị không chê thì lấy của em đi.

Chị Amano hơi ngạc nhiên khi thấy cái bánh mì salad macaroni trên tay tôi, sau đó chị ấy vui vẻ nhận lấy nó.

- Cảm ơn em. Chị ngồi ăn cùng em được không?

- Đ-Được.

Chị Amano yên lặng ngồi xuống bên cạnh tôi, hai tay ôm đầu gối.

Rồi chị ấy xé túi đựng bánh mì ra và từ từ cắn từng mẫu nhỏ trông rất thanh nhã.

Hai người chúng tôi tạm thời im lặng ăn đồ ăn của mình.

Những cơn gió lạnh thổi qua trước mặt chúng tôi.

Vừa ăn bánh mì, chị Amano vừa hỏi.

- Sorimachi, em lại cãi nhau với Mori à?

- S-Sao chị biết?

- Hồi nãy chị thoáng nghe được em nói sẽ không nhận sô cô la gì đó.

Oaaaaa...

Hai má tôi hơi đỏ lên vì xấu hổ.

- Nói chị nghe xem đã có chuyện gì xảy ra vậy?

- Cũng không phải chuyện gì lớn cả. Chỉ là Mori...

Tôi nhìn không chớp mắt về khoảng không phía trước rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện đã diễn ra gần đây.

Chị Amano im lặng lắng nghe tôi kể chuyện, thỉnh thoảng gật gù tỏ vẻ đã hiểu, cuối cùng khi tôi kể xong, chị ấy khẽ thở dài.

- Sorimachi, chuyện này cũng có một phần lỗi là của em đấy.

- Hả??? Ý chị là sao! Nhìn thế nào thì đây đều là lỗi của Mori cả!

"Cô gái văn chương" lắc đầu và nói một cách nghiêm túc.

- Không phải, tranh cãi giữa những người yêu nhau đều có trách nhiệm của cả hai bên. Sorimachi, em hãy bình tĩnh lại và tự hỏi lòng mình xem. Nếu như em không biết tự kiểm điểm, em sẽ mất đi người yêu của mình, tựa như Chuuya vậy.

Nghe chị ấy nói ra điềm không may với vẻ mặt u ám như vậy, tôi ngơ ngác hỏi lại.

- Chuuya là ai?

Lúc này chị Amano cũng ăn xong bánh mì, sau khi cẩn thận gấp lại vỏ bao, chị ấy cầm quyển sách đang để bên cạnh đặt lên trên đầu gối rồi nhẹ lật ra trang bìa.

- Nakahara Chuuya là một nhà thơ Nhật Bản, sinh ra ở tỉnh Yamaguchi vào ngày 29 tháng 4 năm 1907.

Cha của ông là bác sĩ, thân là trưởng nam trong gia đình, Chuuya đã được nuôi dưỡng một cách cẩn thận. Năm Chuuya tám tuổi, em trai ông qua đời vì bệnh hiểm nghèo. Ông đã sáng tác một bài thơ dành tặng em trai, người đời sau cho rằng đó là lúc sự nghiệp sáng tác thơ của ông bắt đầu. Thơ của Chuuya ngay từ đầu đã mang trong mình một sự cô độc xót xa...

Chị Amano kể về Chuuya với một giọng buồn man mác. Rồi chị ấy khẽ nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy như đang cảm động.

- Ôi, thơ của Chuuya tựa như món chả tôm hấp. Nhân bên trong là vị ngọt của tôm và xúc cảm mềm mại của củ mài bào nhuyễn hòa quyện với nhau, cùng với đó là nước dùng lạnh buốt lướt qua đầu lưỡi mang đến cho độc giả cảm giác bi thương khó quên. Ví dụ như bài thơ Giờ này, khắc này...

Thanh âm của chị Amano vang lên trong khoảng sân trong rét lạnh.

"Giờ này khắc này, lư hương thoảng hương hoa,

Không biết nơi nào,

Bông hoa hé nụ và tiếng nước,

Người người vội về nhà.

Hỡi em Yasuko, giờ này, khắc này,

Phủ xuống cùng đêm yên tĩnh,

Bầu trời xa, cánh chim bay,

Để lòng ta một nỗi u sầu."

(Trích Giờ này khắc này, Runan tạm dịch)

Mặc dù tôi không hiểu lắm, nhưng có vẻ cái ông Chuuya này đang rất đau khổ... trong khi tôi đang thầm nghĩ như vậy thì "Cô gái văn chương" đang ngồi bên cạnh lại tiếp tục chìm đắm trong thế giới của chị ấy và kể chuyện như mọi khi.

- Bài thơ này mang theo nỗi u sầu thầm lặng... Yasuko trong bài thơ là người yêu của Chuuya, hai người bắt đầu sống chung từ năm Chuuya mười bảy còn Yasuko hai mươi tuổi, sau đó họ cùng lên Tokyo khi Chuuya mười tám.

Tuy nhiên, sau khi lên Tokyo được tám tháng, sau khi tạo lập được danh tiếng trong giới phê bình thì thông qua một người quen của Chuuya, Yasuko đã bỏ rơi Chuuya để đi theo Kobayashi Hideono, một nhà phê bình văn học.

Khi ấy, trong trái tim Chuuya chắc hẳn tràn ngập nỗi căm phẫn, căm phẫn và hoài tưởng trộn lẫn cùng nhau.

Thế nên ông đã đem nỗi căm phẫn của tuổi thanh xuân đó vào thơ. Mùa thu mù, Hỡi em gái, Michiko, Bức tự họa đêm lạnh, Tiều tụy, Nỗi đau hoen ố... chúng tựa như gừng tươi, khế cần một miếng sẽ cảm nhận được vị cay nồng xót xa. Khi ăn kèm với món chả thấm dấm nước dùng sẽ tạo ra một

hương vị đậm đà mang trong đó cảm giác bí ẩn nhàn nhạt...

Chị Amano lại tiếp tục đọc một bài thơ khác.

"Đêm, linh hồn xinh đẹp khóc nước nở,

... Người con gái đến độ đương thì...

Đêm, linh hồn xinh đẹp khóc nước nở,

... Em thì thầm... giá mình được chết đi."

(Trích Hồi em gái, Runan tạm dịch)

Ôi mẹ ơi, sao càng lúc càng u ám thế này. Lòng tôi cũng tự dưng thấy đau đau rồi.

- Bài thơ vừa rồi là Hồi em gái. Nghe nói đó là bài thơ ông sáng tác để bày tỏ tình cảm thương nhớ Yasuko. Mặc dù trên thực tế thì Yasuko lớn hơn Chuuya tới ba tuổi. Bài thơ này vẫn còn đoạn sau nữa, em nhớ đọc nhé. Những bài thơ khác cũng thế... chị nghĩ chúng đều rất hữu dụng với Sorimachi lúc này.

Tại sao? Chị ấy căn cứ vào đâu mà nói vậy chứ?

Chẳng lẽ chị ấy muốn nói tôi cũng sẽ bị Mori vứt bỏ như Chuuya sao? Rằng Mori sẽ phản bội tôi để chạy theo người khác ư?

Tôi cầm lấy tập thơ, trong đầu phủ định ý nghĩ trên.

- Giờ nghỉ trưa cũng sắp hết rồi. Cảm ơn em vì bánh mì nhé. Nó rất ngon, có vị tựa như Krabat và Cối xay phù thủy của Otfried Preußler, phần nhân hơi chua chua được bao trong lớp bột bánh mềm mại.

Chị Amano nhẹ nhàng đứng dậy và lấy tay chỉnh lại mép váy.

- Chị Amano, chị đang gặp chuyện gì à?

- Sao cơ?

- Em thấy chị hơi xuống tinh thần.

Chị Amano tròn mắt nhìn tôi.

A, có lẽ tôi vừa hỏi chuyện không nên hỏi. Chắc chị ấy đang cảm thấy bối rối vì câu hỏi của tôi...

Tuy nhiên, chị Amano lại ngay lập tức nhoẻn miệng cười.

- Một người rất gần gũi với chị... dạo này có bạn gái rồi. Cô gái ấy là một người tốt, cả hai đều là mối tình đầu của nhau... vì việc này nên có lẽ chị bị ảnh hưởng một chút cũng nên...

Vẫn nở nụ cười.

Chị ấy khẽ nói như vậy.

- Thôi, hẹn gặp lại em sau nhé.

Sau đó chị ấy rời đi.

Người gần gũi với chị ấy ư? Là ai nhỉ?

Mà tại sao chị ấy lại xuống tinh thần vì người đó có bạn gái chứ? Thật chẳng hiểu nổi.

Chà, bình thường nhìn chị ấy thoải mái như vậy, nhưng mà dù sao năm nay chị ấy cũng sắp thi rồi. Có lẽ chị ấy cũng có nhiều điều phải lo nghĩ. Tôi

mang theo tập thơ Nakahara Chuuya của chị Amano rồi quay lại lớp.

Đêm hôm đó, tôi nằm trong chăn lật ra từng trang của tập thơ.

Nói thế nào nhỉ? Không chỉ là tình yêu tay ba, mà người yêu của mình còn chạy theo người đàn ông khác? Hừm, đây là Chuuya sao? Bản mặt trông như đàn bà thế này, chắc hẳn ông ta là một người rất nhu nhược ẻo lả.

Tôi vừa nhìn vào tấm hình đen trắng cũ kĩ vừa thầm nghĩ như vậy. Sau đó tôi bắt đầu đọc tiếp.

Ngay lập tức, tâm trạng tôi đột ngột trở nên cựcccccccccc kì u ám. C-Cái gì thế này, có cảm giác thứ gì ươn ướt đang quấy lầy người tôi.

Cảm giác đó thật kì lạ, tựa như tôi đang chìm sâu trong miếng chả mềm mại, thật khó thở.

Ôi~~~, những câu thơ của ông ta đánh thẳng vào lòng tôi!

Độc tố dần lan ra, ăn mòn trái tim tôi!

Đặc biệt là bài thơ Mùa thu mùa này... thật là lợi hại.

"Gió dựng và sóng thét gào

Đưa tay tôi vẫy trước vô tận

Lúc ấy tôi nhìn thấy một đóa hoa nhỏ màu đỏ

Nhưng rồi cũng sẽ rã nát màu phai

Gió dựng và sóng thét gào

Đưa tay tôi vẫy trước vô tận."

Đoạn mở đầu thoát nhìn cũng tỏa ra bầu không khí đầy u ám và âm ứốt, tuy nhiên...

"Con người chỉ biết dựa vào mình thôi

Còn lại hãy phó mặc tất cả

Hãy để yên mọi chuyện như chúng là...

Nường tựa vào mình, nương tựa mình, nương tựa mình, nương tựa mình

Chỉ như thế mới khiến con người không phạm lỗi"

Khi tôi bắt đầu lo lắng liệu Chuuya có đang tuyệt vọng hay không...

"Thánh mẫu Maria của tôi ời

Tôi đã ho mửa máu

Người không nhận lấy ân tình tôi

Nên giờ đây tôi ngập ngụa trong vũng lầy tuyệt vọng"

Đoạn này Chuuya còn ho ra máu nữa, tôi không khỏi run lên.

"Ít ra khi tôi chết

Người con gái đó sẽ mở lòng với tôi chẳng

Khi ấy đừng đắp mặt bằng phấn trắng

Khi ấy đừng trang điểm bằng phấn trắng"

Tôi quần quai, mắt không rời khỏi những trang sách, đã đến nước này rồi thì hãy dừng lại đi, Chuuyaaa!

"Chỉ lặng lẽ mở lòng ra thôi

Hãy để chiều xạ vào đôi mắt tôi

Đừng nghĩ gì cho tôi cả

Xin đừng nghĩ điều gì cho tôi

Chỉ xin em kìm những giọt nước mắt lã chã

Và hãy thở ấm áp mà thôi

Nhưng nếu như nước mắt có rơi

Xin hãy cúi mặt trên người tôi

Và hãy giết tôi đi cũng được

Nếu em làm như thế

Trên con đường khúc khuỷu chốn hoàng tuyền

Tôi sẽ rất hân hoan."

(Trích Mùa thu mùa, Hoàng Long dịch)

Ôiiiiii, Chuyaaaaa!

Hết rồi... kết thúc rồi sao?

Bài thơ này thật đáng sợ, toàn thân tôi ớn lạnh mồ hôi rồi.

Tôi vừa nghĩ như vậy vừa lật sang trang tiếp theo, kết quả là tôi liền bị Nỗi đau hoen ố làm cho u sầu hơn nữa, những âm thanh vô nghĩa trong Gánh xiếc quanh quẩn không dứt trong đầu...

N-Nếu như tôi bị Mori bỏ rơi... tôi cũng sẽ giống như ông ta sao?

Tôi cũng sẽ ngồi một mình trong căn phòng trống, ôm đầu gối và lắng nghe những thanh âm vô nghĩa đó sao?

Tôi rùng mình trước viễn cảnh u ám đó.

Không được! Mình không thể chìm đắm trong bóng tối của Chuuya được!

Không được! Không được!!!

Tôi sẽ không bao giờ phát ra những thanh âm vô nghĩa đó!!!

Tôi thở hổn hển đóng tập thơ lại.

- Hừm, ông đúng là một đối thủ rất mạnh, Nakahara Chuuya. Tuy nhiên, tôi sẽ không thất bại. Đúng vậy, ngày mai tôi sẽ thẳng thắn nói cho Mori biết. Bạn trai của cậu ấy là tôi! Phải coi trọng tôi hơn Kotobuki!

Tôi đưa ra lời tuyên bố đó với tập thơ đang toả ra bầu không khí u ám trên tay.

[Sáng hôm sau]

Tôi vừa bước đi trên con đường nắng ráo vừa luyện tập "Bạn trai của cậu là mình! Phải coi trọng mình hơn Kotobuki!". Thì có ai đó gọi tên tôi từ sau lưng.

- Ryoutaa~~~~~!

Khi quay đầu lại, tôi thấy Mori mặc áo khoác ngắn màu xanh thẫm, cổ quần chiếc khăn quàng màu cam đang vui vẻ chạy trong những tia nắng ban mai rạng rỡ về phía tôi.

Tôi gần như quên hô hấp, hai mắt mở to, trái tim đập liên hồi khi trông thấy gò má hồng hồng đáng yêu của cậu ấy.

Không được, không được, tôi không thể tỏ ra cao hứng được. Với tư cách bạn trai của Mori, tôi phải nói rõ ràng cho cậu ấy... Aaaaa, nhưng mà cậu ấy đáng yêu quá đi.

Mori tươi cười ôm chầm lấy tôi.

Cơ thể mềm mại của cậu ấy áp sát vào người tôi, tôi có thể ngửi thấy mùi hương ngọt ngào.

- M-M-M-Mori!

Hai tay của Mori ôm chầm lấy tôi rồi siết chặt, tôi xấu hổ đến nỗi đầu như đang tỏa ra hơi nước.

Chuyện này là sao? Tại sao đột nhiên cậu ấy lại cao hứng đến vậy?

Qua lớp áo khoác, Mori cọ má một cách hạnh phúc lên ngực tôi rồi nói.

- Cậu biết không, Nanase nói cậu ấy bắt đầu hẹn hò với bạn Inoue rồi.

Tôi thoáng cảm thấy xuống tinh thần khi nghe tới chủ đề Kotobuki, tuy nhiên ngay sau đó tôi lại la lên.

- Với Inoue! Cậu đùa à!

Tôi biết Kotobuki rất thích Inoue. Tuy nhiên Inoue lại hay rất câu nệ khi nói chuyện với Kotobuki, với tính cách của Kotobuki thì sẽ không có chuyện cậu ấy tỏ tình trước, cho nên tôi thật sự không có cách nào tưởng tượng hai người họ sẽ hẹn hò với nhau.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy!

Mori nhỏ giọng nói với vẻ cảm động.

- Thật tốt quá... cuối cùng thì Inoue cũng nhận ra tấm chân tình của Nanase...

Vẫn áp má vào ngực tôi, Mori nở nụ cười hạnh phúc và nói như vậy.

Giọng điệu và biểu cảm của cậu ấy thật đáng yêu. Thật là, quả nhiên là tôi vẫn rất thích Mori.

Mori lại ôm chặt lấy lưng của tôi hơn.

- Ryouta, mình xin lỗi vì dạo gần đây đã không để ý tới cậu. Vào lễ Tình nhân mình sẽ đền bù cho cậu thật nhiều.

Thế giới xung quanh tôi bỗng nhuộm thành một màu hồng.

Mori vẫn nhớ tới ngày lễ Tình nhân của chúng tôi!

- T-Thật không, Kurara?

- Đã nói là đừng gọi tên người ta rồi mà.

Mori đỏ mặt phụng phịu nói, nhưng như vậy chỉ càng khiến tôi cảm thấy ấm áp.

Ha ha ha, tôi không cần tới Chuuya nữa rồi.

[Lễ Tình nhân]

Tôi ngồi trong phòng của Mori, nơi tôi đã đến rất nhiều lần, nhưng khác với mọi hôm, hôm nay trong lòng tôi tràn ngập cảm giác chờ mong và kích động.

Cuối cùng. Cuối cùng tôi cũng được hôn Mori rồi.

Trái tim tôi đập thình thịch với ý nghĩ đó, toàn thân tôi nóng ran.

Aa, để có được ngày hôm nay thật không dễ dàng. Tuy nhiên thì thời khắc thắng lợi cuối cùng cũng đến. Không, tôi không được phép chủ quan. Tôi phải chú ý để không phá hỏng bầu không khí. Dù sao thì đối với con gái, khoảnh khắc này cũng là kỉ niệm cả đời khó quên. Tôi nhất định phải dành cho Mori một nụ hôn tuyệt vời tới mức khiến cậu ấy cảm động muốn ngất đi.

Cuối cùng Mori cũng quay lại, trên tay cậu ấy là một cái khay với hai ly cà phê, trên người mang theo tạp dề màu trắng.

- Để cậu phải đợi lâu rồi, Ryouta.

- C-Cái tạp dề đó có phải là cái cậu đã mặc hôm tới thăm bệnh mình không?

Nghe tôi buột miệng hỏi vậy, hai má của Mori hơi đỏ lên.

- Đáng ghét. Người ta hôm nay không mặc đồ tắm đâu đấy.

Mori hơi vén mép tạp dề lên để tôi nhìn thấy chiếc váy ngắn màu trắng bên dưới. Phía trên thì là chiếc áo len màu xanh bạc hà.

- M-Mình biết mà.

Má tôi cũng đỏ lên.

Vẫn còn ngượng ngùng, Mori đặt hai ly cà phê lên bàn rồi quay lưng lại.

- Cậu chờ một chút nhé.

Sau đó cậu ấy lục lọi trong tủ một lúc rồi lấy ra một cái hộp nhỏ và đặt nó

trước mặt tôi. Trên chiếc hộp đó buộc một cái nơ màu hồng và đỏ.

- Hi hi, đây là quà tặng lễ Tình nhân của mình dành cho Ryouta đấy.

Hả? Toàn bộ cái này đều là của tôi sao? Hơi nhiều thì phải?

- Ryouta thử mở ra xem đi.

Mori mỉm cười lắc tay tôi thúc giục, thế nên tôi cầm lấy một đầu nơ và tháo nó ra.

Khi vừa mở hộp, tôi nhìn thấy một viên sô cô la hình cái lon.

- Đây, tại sao lại là hình cái lon?

Bình thường không phải đều là hình trái tim sao?

- Nó có ý nghĩa riêng cả. Nào nào tiếp tục lấy ra đi.

- Được rồi. Ồ... dưa hấu?

Tiếp theo là thuyền buồm.

Tiếp theo là một hòn đảo với cây dừa,

Sau đó là...

- Cỏ?

- Không phải, là sóng đó.

Tôi lại cứ tưởng nó là cái thứ hình zig zag màu xanh lá cây dùng trang trí trên mấy hộp sushi chứ... vậy ra đây là sóng biển à...

- Vậy còn cái hình bán nguyệt này thì sao?

Mori cầm lấy miếng sô cô la nửa hình tròn đó và mỉm cười ngọt ngào.

- Đây là trời chiều.

Tim tôi nhảy dựng lên.

Sóng biển!

Còn có trời chiều!

Chẳng lẽ Mori... không được, bình tĩnh lại, có sóng biển, có dừa hấu và vỏ lon, lại còn cả thuyền buồm nữa, đây không phải là biển cả sao... không nó chính xác là biển cả.

Mori then thung nhìn chăm chú vào tôi, rồi đặt trời chiều ra trước sóng biển.

Cuối cùng là một con cá heo màu ca cao.

Xuất hiện rồi! Cá heo!

Tai tôi bỗng nóng bừng lên.

Trên bàn bây giờ là cảnh tượng bờ biển với mặt trời đang dần lặn xuống.

Mori nhìn tôi, hai má cậu ấy cũng đỏ bừng lên như bị nhuộm bởi ánh nắng chiều.

Tôi cũng không có cách nào để bình tĩnh. Tim tôi đập thình thịch không dứt.

... Mình muốn nụ hôn đầu diễn ra ở bờ biển vào buổi chiều tà.

Thời gian như dừng lại, tôi không tài nào cử động cơ thể mình.

Mori khẽ mỉm cười với vẻ ngượng ngùng.

- Hì hì, ngày hôm nay, căn phòng này chính là bờ biển vào buổi chiều tà.

Tôi ngay lập tức nhận ra ánh mắt ngọt ngào của cậu ấy đang ngược lên nhìn tôi như muốn truyền đạt một điều gì đó.

C-C-Chuyện này có nghĩa là Mori cũng đang chờ đợi nụ hôn đầu của chúng tôi sao.

Cậu ấy đang ra hiệu cho tôi vào lúc này có thể hôn cậu ấy sao?

Đúng không? Đúng không hả, Mori?

Người bạn gái đáng yêu của tôi đang mời gọi tôi.

- Ryouta.

Tôi không thờ được.

Khi tôi vô ý thức đưa mặt lại gần, Mori khẽ nhắm mắt lại, hai hàng mi run run.

Cảm giác chờ mong và căng thẳng trong tôi đạt tới đỉnh điểm.

Tới đi!

Ngày hôm nay, tôi sẽ làm được!

Ông có nhìn thấy không Chuuya! Tôi không giống ông!

Tôi không cần những thanh âm vô nghĩa đó! Tôi sẽ hôn Mori!

Tôi sẽ là người chiến thắng~~~!

Tôi có thể ngửi thấy mùi hương sô cô la trên bờ môi của Mori. Môi của tôi chuẩn bị chạm vào bờ môi mềm mại màu hồng nhạt ấy... ôi, cuối cùng thì giờ khắc này cũng đến...

- Chị hai ơi, Satsuki tè dầm rồi.

Hả? Satsuki? Tè dầm?

Những từ ngữ không chút ăn nhập gì với bờ biển lãng mạn này khiến động tác của tôi dừng lại.

Mori cũng vội mở mắt ra.

Hai chúng tôi cùng quay đầu nhìn ra cửa, ở đó có một thằng nhóc mặc đồng phục cấp 2 và một bé gái mặc đồ nhà trẻ đang đứng.

Là em trai và em gái của Mori!

Vừa chứng kiến tại trận cảnh chị gái mình sắp hôn môi nhưng em trai của Mori vẫn tỏ ra rất bình thản, còn cô em gái đứng bên cạnh thì đang khóc nức nở, chiếc váy màu hồng ướt nhẹp.

- Lou! Satsuki!

Mori vội đứng lên và đi về phía mấy đứa em.

Lou? Thằng nhóc này là người nước ngoài sao. Nickname của nó không phải là Ooshiba chứ? Chà, dù sao tên của cô chị cũng là Kurara. Mà sao Lou lại là em trai rồi?

Đúng lúc này, Lou thản nhiên nói.

-... Em định thay đồ cho Satsuki nhưng mà nó cứ vùng vằng không chịu.

- Oa, vì anh Lou là con trai mà!

- Ủ, ừ, chị biết rồi Satsuki. Không sao đâu. Để chị thay đồ cho em. Xin lỗi nhé Ryouta. Mình ra đây một chút.

-... Ủ-ừm.

Tôi gạt đầu một cách máy móc.

Đột nhiên cô em gái đang khóc nức nở bỗng nhìn chăm chăm vào sô cô la trên bàn.

- Chị hai, Satsuki muốn bạn cá heo.

- Không được, hôm qua chị cho Satsuki bạn gấu với bạn thỏ rồi mà.

- Satsuki thích bạn cá heo hơn. Cá heo, cá heo.

Satsuki phụng phịu lắc đầu nguầy nguậy rồi lấy chân dẫm lên sàn.

- Vậy để lát nữa chị cũng làm cho Satsuki một bạn cá heo nha.

- Không muốn, Satsuki chỉ cần bạn cá heo đó thôi!

- Thiệt tình, cái đó không cho Satsuki được đâu.

Mori liếc nhìn tôi với vẻ khó xử.

Tôi gào thét trong lòng, hai mắt ngập tràn tơ máu.

Không được! Con cá heo đó là của tôi!

Đó là con cá heo mà Mori làm cho tôi! Đó không chỉ là một con cá heo có vị sô cô la! Đó là sợi dây liên kết bờ môi chúng tôi với nhau! Là biểu trưng tình yêu của chúng tôi! Tôi sẽ không trao nó cho bất kì ai cả, cho dù đối

phương có là em vợ tương lai đi chẳng nữa!

Chính là như vậy!

Tôi sẽ dùng tính mạng mình để bảo vệ con cá heo ca cao này!

Cho dù chỉ sờ vào một chút thôi thì tôi cũng sẽ cạo nát đầu rồi chứ đừng nói là lấy nó khỏi tay tôi!

Tôi dồn sức vào toàn thân, mặt hầm hầm chuẩn bị hét lên "Muốn qua đây thì phải bước qua xác của anh đã".

Cho dù là một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, thì chỉ cần nhìn ánh mắt của tôi...

Tuy nhiên, đúng lúc này tôi lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của em trai Mori, mặt tôi liền đỏ bừng lên.

Mình phải ra dáng người lớn mới được.

Đối phương dù sao cũng chỉ là một bé gái còn học mẫu giáo. Ngay cả Mori cũng đang nhìn về phía tôi với vẻ mặt hi vọng.

- A... được rồi, cho em đấy.

Tôi bỏ con cá heo vào hộp rồi đưa cho cô bé.

Ôi, sứ giả tình yêu của chúng tôi.

- Híc, cảm ơn anh.

Satsuki vừa khóc vừa nói cảm ơn. Thôi được rồi, dù sao đây cũng là em vợ tương lai của tôi, lúc này đối xử rộng lượng một chút cũng được vậy.

-... Cho em thuyền buồm nữa.

Con nhóc này... mười năm sau nhất định nó sẽ trở thành một yêu tinh đào mỏ đám con trai cho mà xem.

Tôi cầm lấy thuyền buồm đưa cho con bé.

- Xin lỗi cậu nhé, Ryouuta.

- Không sao cả, mình chỉ cần tấm lòng của Mori là được rồi.

Tôi cố nhịn cảm giác trống rỗng trong lòng và mỉm cười nói một câu ra dáng đàn ông như vậy.

- Chị hai~~~ váy ướt khó chịu quá~~~

Tiếng khóc của cô em gái yêu tinh lại cắt ngang chúng tôi một lần nữa.

Vừa nãy đến giờ không phải em chỉ quan tâm tới cá heo và thuyền buồm thôi sao? Sao giờ lại nhớ tới váy ướt rồi hả!

- Chịu khó một chút nữa nha, Satsuki.

Mori dịu dàng cầm tay em gái đang khóc rồi khỏi phòng. Em trai cậu ấy cũng khẽ cúi đầu chào tôi rồi biến mất sau cánh cửa, bỏ lại tôi một mình trong phòng.

Trong lúc chờ đợi, tôi có thể nghe thấy tiếng khóc của em gái và tiếng Mori an ủi, rồi tiếng cửa gỗ đóng mở.

A~~~ lại nữa sao. Lần này tôi cũng không thể hôn cậu ấy sao.

Đây là lời nguyện của Chuuya sao?

Trong đầu tôi vang lên những câu thơ của Chuuya.

"Trong nỗi đau hoen ố

Hôm nay tuyết lại rơi

Trong nỗi đau hoen ố

Hôm nay gió vẫn thổi."

(Trích Niềm đau hoen ố, Runan tạm dịch)

Oaaaaa, tôi sẽ không trở thành đồng chí của ông đâu, Chuuyaaaaaa!!!

Rốt cuộc thì ngày hôm nay tôi và Mori vẫn không thể có nụ hôn đầu.

- Mình thật sự xin lỗi, Ryouta.

Khi đứng trước nhà tôi, trông Mori cũng rất xuống tinh thần.

- Ha... ha ha ha, cậu đừng để ý mà. Sô cô la ngon lắm.

Nụ cười của tôi cũng đầy miễn cưỡng.

- À mà tên đầy đủ của em trai cậu là gì thế, Mori Lou?

Thế nên tôi vội tìm chủ đề khác để nói.

- Không, cái này... mình không thể nói được.

Mori đột nhiên ngoảnh mặt đi khẽ nói một cách u buồn.

- Bởi vì nếu mình nói ra tên thật, Lou sẽ rất đáng thương. Ba mẹ mình đều là fan của người kia, nên mới lấy tên của một tên trộm đặt cho em ấy... Hán tự cũng rất khó đọc, ở trường Lou thường xuyên bị bạn bè trêu chọc nên tính

cách mới trở nên trầm tính như vậy.

T-Trộm ư... tên thật của nó rốt cuộc là gì vậy!

- Chỉ có Satsuki là do mình ngăn cản từ đầu nên mới đặt tên bình thường. Ban đầu ba mẹ đã định đặt tên cho con bé là Naushika kìa. Thật không thể tin được.

Mori Naushika sao... đúng là nghe mà muốn giật mình.

- Bản thân mình đã phải chịu rất nhiều đau khổ vì cái tên này rồi, đến nỗi khiến mình phải tự hỏi ba mẹ có phải ba mẹ ruột của mình không mà lại đặt cho mình cái tên như thế này.

- V-Vậy à...

Nghe Mori nói với giọng đầy bi thương như vậy khiến tôi tự cảm thấy xấu hổ vì lại đi thất vọng chỉ vì không được hôn môi.

- Tên của cậu cũng đâu đến nỗi nào đâu. Thực ra mình còn rất thích tên của cậu.

Mori mỉm cười.

- Cảm ơn cậu Ryouta. Nhưng mà mình vẫn không cho phép cậu gọi tên mình.

- Mình biết rồi mà. Vậy thôi, hẹn gặp cậu sau nhé.

- Khoan đã, Ryouta.

Khi tôi quay đầu lại, có thứ gì đó mềm mềm như kẹo dẻo chạm vào má phải của tôi.

Mềm mại, ngọt ngào, khiến tôi cảm thấy rất thoải mái.

Ồ, ồ?

Khi nhận ra đó là bờ môi của Mori, tôi mở to hai mắt kinh ngạc.

Sau khi khẽ hôn lên má tôi, Mori mỉm cười ngượng ngùng lùi lại đằng sau.

- Hi hi, đây là luyện tập cho lần tới.

Sau khi khẽ nói như vậy, hai má Mori đỏ lên rồi cậu ấy chạy vội vào nhà.

Để lại tôi với khuôn mặt nóng bừng.

Oaaaa, gyaaaa, chuyện vừa rồi là sao!!!

Kurara!!! Tôi yêu em !!!

Tôi đứng giữa đường, lòng chỉ muốn hét lên thật to như vậy.

Nói về mặt kết quả thì lẽ Tình nhân đầu tiên của chúng tôi cũng không đến nỗi quá tệ.

- Này, đã có tập dượt rồi, vậy khi nào mới là chính thức đây.

- Thiệt tình, Ryoua hư quá.

- Kurara cũng thế chứ gì, thực ra cậu rất muốn hôn mình phải không?

- Đ-Đáng ghét, đồ đần, đừng có gọi tên mình.

Những câu đối thoại như trên lặp lại rất nhiều lần vài ngày sau đó.

Tôi đã không bị rơi vào bóng tối của Chuuya, tình trạng của chúng tôi bây

giờ phải nói là tuyệt hảo.

Tuy nhiên.

- Thật quá đáng! Không thể tha thứ được!

[Chiều Chủ nhật]

Vừa gặp tôi ở nhà hàng, Mori đã lấy tay đập thùm thụp xuống bàn, hai mắt quắc lên, mũi thở phì phò vì tức giận.

- N-Này, Mori.

Chuyện gì thế này? Tôi đã làm gì sai sao?

Tôi đâu có trễ giờ hẹn đâu nhỉ? Cũng không có gọi cậu ấy là Kuririn?

Mori lại đập tay xuống bàn.

- Mình hết chịu nổi rồi, đang hẹn hò với nhau mà lại còn làm ra chuyện khốn nạn như vậy! Thật quá đáng!

C-Chẳng lẽ cậu ấy muốn chia tay tôi sao!?

- X-Xin lỗi. Mặc dù mình không biết mình đã làm gì sai, nhưng mà cho mình xin lỗi. Mình thành~~~ thật xin lỗi cậu.

- Cậu xin lỗi cái gì vậy? Chẳng lẽ Ryouta cũng đứng về phía bạn Inoue sao?

Hả? Inoue?

Tôi vội ngẩng đầu lên thở phào nhẹ nhõm.

- Inoue chọc giận cậu à?

- Đúng thế!

Lông mày của Mori lại càng quắc lên cao hơn.

- Ồm... Inoue không phải đang hẹn hò với Kotobuki sao? Nghe cậu ấy nói thì vào lễ Tình nhân, Kotobuki còn gọi Inoue tới nhà cậu ấy để ăn bánh sô cô la nữa.

Lúc đó Mori còn rất vui vẻ nói cho tôi biết chuyện này.

- Là sô cô la dung nham đấy!

Sô cô la dung nham thì sao?

Tôi còn chưa kịp hỏi lại Mori đã tiếp tục nói tiếp.

- Vì bạn Inoue mà Nanase đã tốn biết bao công sức làm bánh sô cô la dung nham! Hôm sau khi mình hỏi bánh thế nào thì bạn Inoue đã trả lời "Bánh ngon lắm", khiến Nanase ở bên cạnh vui vẻ đến đỏ bừng hai má. Bầu không khí giữa hai người cực kì, cực kì tốt đẹp! Mình cũng thầm thở phào vì cuối cùng hai người cũng trở thành một cặp rồi! Nanase còn cho mình xem chiếc khăn quàng cổ mà bạn Inoue tặng cậu ấy nữa, còn vui vẻ nói "Mình sẽ trân trọng nó suốt đời".

Sau đó, vào giờ nghỉ trưa, Nanase đã hẹn với bạn Inoue sẽ cùng ăn trưa với nhau. Thế nhưng chẳng hiểu vì sao mà bạn Inoue lại về sớm mà không nói lý do!

- C-Có thể là cậu ấy cảm thấy trong người khó chịu chẳng hạn...

Tôi khẽ nói như vậy trước khi thế như vũ bão của Mori. Nhưng Mori ngay lập tức bĩu môi, cho dù như vậy thì trông cậu ấy cũng vẫn rất đáng yêu...

- Nhưng đó là ngày hôm sau ngày lễ Tình nhân, ngày mà hai người vừa

xác nhận tình cảm của mình, vậy mà bạn ấy hủy cuộc hẹn vào phút cuối với bạn gái sao? Nếu là Ryoua, cho dù bị tiêu chảy, cậu cũng sẽ cùng ăn cơm trưa với mình đúng không?

Cái này hơi nghiêm trọng một chút. Với tình huống như vậy thì bình thường tôi sẽ đi toa lét, mặc kệ sự đời. Tuy nhiên, tôi lại không tài nào nói ra những lời đó khi thấy Mori đang nổi cơn tam bành, hai mắt chẳng đầy tơ máu.

- C-Có lẽ vậy...

- Thấy chưa! Chỉ cần nghĩ tới bạn gái là ai cũng sẽ làm như vậy cả! Thế mà bạn Inoue lại thản nhiên đi về. Nanase khi ấy đã rất lo lắng, còn nhiều lần gửi tin nhắn nhưng bạn Inoue không thèm để ý. Ngày hôm sau bạn ấy cũng không đến trường, đến nỗi Nanase phải tới nhà gặp bạn ấy!

Đúng là dạo trước có một đợt Inoue nghỉ không đến lớp. Khi ấy Kotobuki trông rất đáng sợ, vẻ mặt u ám như thể sau lưng có ma hiện hồn, khiến Mori phải khuyên bảo mãi mới thôi.

Dù sao thì Mori cũng là bạn nên việc cậu ấy đứng về phía Kotobuki cũng là bình thường, nhưng đứng từ quan điểm của một thằng con trai thì nếu bị bạn gái liên tục gửi tin nhắn rồi đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà như vậy, tôi sẽ cảm thấy rất áp lực.

- Nanase trước kia còn nướng bánh quy cho bạn Inoue, tấm thiệp cảm ơn vì bạn Inoue đến thăm bệnh mà cậu ấy không gửi đi được đến giờ vẫn được Nanase cất kỹ, rồi còn những đồng tiền lẻ nhận được từ bạn Inoue cậu ấy cũng không xài mà đem ép nhựa rồi giữ từ đó đến giờ!

Cái gì! Đem ép nhựa mấy đồng tiền lẻ để bảo quản ư!?

Tôi khá là hết hồn. Cực kì hết hồn. Hồn bay tới tận Nam Cực rồi.

Nếu tôi là Inoue, cái ngày tôi nhìn thấy những thứ mà Kotobuki đã sưu tầm, có lẽ tôi sẽ run sợ trước chấp niệm cũng như oán niệm của cậu ấy.

Mặc dù đây cũng có thể coi là một tình yêu sâu đậm, nhưng mà nó nặng quá, quá nặng nề.

Tựa như thế giới của Chuuya.

Kotobuki, thật ra thì cậu có họ hàng gì với Chuuya phải không? Cả hai người đều thuộc gia tộc Nakahara ư ả sao? Không chỉ hành động ảm ả, mà cả thơ cũng rất nặng nề.

"Cô gái văn chương" từng nói "... Chị nghĩ chúng đều rất hữu dụng với Sorimachi lúc này" khi đưa cho tôi tập thơ của Chuuya, chẳng lẽ ý chị ấy là tôi nên đọc nó để chuẩn bị đối đầu với kẻ thù sao?

"Ngã về sau, cất tiếng hát vang

Trái tim tàn lụi khô kiệt

Trên người chẳng kín tơ nhện."

(Trích Tiều Tụy, Runan tạm dịch)

Trong đầu tôi hiện lên cảnh Kotobuki ngồi một mình trong căn phòng ảm, hai tay cẩn thận ép những đồng xu vào tấm nhựa, trái tim tôi như bị bóp nát. Ừ... đừng làm vậy,

Tuy nhiên, Mori, người rất coi trọng tình bạn, lại hoàn toàn đứng về phía Kotobuki.

- Nanase cho dù lúc là giờ nghỉ hay lúc đang trong giờ học đều để ý tới bạn Inoue, sau khi về nhà cũng chỉ nghĩ về bạn Inoue! Trên đời này sẽ không có người thứ hai nghĩ về bạn Inoue nhiều như Nanase. Thêm vào đó cậu ấy

còn rất xinh đẹp, đáng người cũng rất tuyệt, nữ công gia chánh lại giỏi, tính cách tốt, hoàn toàn không có chút khuyết điểm nào cả!

- Ha ha... chà...

Con trai nếu bị chú ý quá sẽ cảm thấy rất áp lực, hơn nữa nếu bạn gái quá hoàn mĩ thì cũng sẽ rất mệt mỏi... đương nhiên, nếu tôi nói những lời này ra khỏi miệng, nhất định Mori sẽ mắng, thậm chí là đánh cho tôi một trận.

Còn nữa, Mori nói tính cách của Kotobuki tốt ư... bản thân tôi thì lại chẳng thấy vậy. Nếu như cậu ấy không phải bạn của Mori, có lẽ tôi đã cho rằng Kotobuki chỉ là một cô gái lạnh lùng, kiêu kì. Nhất định là Inoue đã bị vẻ ngoài của Kotobuki hấp dẫn, nhưng sau đó lại quá mệt mỏi vì tính cách nhàm chán của cậu ấy nên mới nảy sinh ý định chia tay, hừm, cũng có lý đấy chứ. Nhưng mà tôi lại không thể nói ra những suy luận này cho Mori biết được!!!

- Bạn Inoue nhất định cũng là vì biết rằng Nanase là người hay xấu hổ, lại vụng về, nhưng lại rất dịu dàng và tốt bụng nên mới đồng ý hẹn hò với Nanase!

- Đ-Đúng rồi...

- Thế nhưng bạn ấy lại chỉ toàn làm những chuyện khiến Nanase buồn, quá đáng nhất là hôm qua còn cho Nanase leo cây để đi gặp một cô gái khác.

Không phải là Kotobuki cũng có vấn đề gì nên người ta mới làm vậy sao, khi tôi đang nghĩ như vậy trong khi nghe cho có lệ thì tôi chợt mở to hai mắt nói.

- Cái gì! Inoue trông mặt ngây ngô thế mà cũng bắt cá hai tay sao!

Lại còn cho bạn gái leo cây nữa! Inoue mà cũng biết làm mấy chuyện này

sao?

Mori gật đầu thật mạnh.

- Đúng thế! Hôm nay khi Nanase nhận được tin nhắn, cậu ấy đã rất buồn, và đã kể cho mình nghe mọi chuyện. Nanase còn bảo là có lẽ bạn Inoue thích người kia hơn cậu ấy, nên giờ cậu ấy không biết phải làm sao cả, Nanase thật đáng thương.

Hai mắt của Mori bắt đầu rưng rưng.

Đáng giận! Inoue không chỉ khiến Kotobuki mà ngay cả Mori cũng rơi nước mắt, không thể tha thứ được.

- Bắt cá hai tay đúng là chuyện không thể tha thứ được.

- Đúng không! Nanase rất dịu dàng cho nên chỉ biết một mình chịu đựng chứ không trách cứ bạn Inoue, nhưng mình thì không thể nhịn được nữa.

- Inoue đúng là đồ tồi.

- Cậu cũng thấy vậy sao? Ryouta?

Mori nhìn tôi với ánh mắt chờ mong.

- Đúng thế! Đương nhiên là vậy! Đàn ông phải có thành ý tối thiểu mới được. Không thể có chuyện để bạn gái leo cây rồi chạy tới chỗ người con gái khác! Cậu ta đúng là đồ rác rưởi!

- Chính xác!

Mori nắm chặt tay thành nắm đấm.

- Cho nên mình quyết định sẽ dạy cho bạn Inoue một bài học!

- Hả!?

Tôi ngẩn ra trước lời tuyên bố đột ngột của Mori, nhưng cậu ấy thì vẫn nói tiếp với vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

- Mình sẽ thay Nanase dạy dỗ bạn Inoue! Sẽ báo thù cho Nanase!

- Này, khoan, đừng làm vậy!

Tôi vội ngăn cậu ấy lại, nhưng Mori đã trừng mắt nhìn tôi.

- Tại sao! Không phải Ryouta cũng đồng tình với mình sao?!

Thiệt là, ánh mắt quắc lên này của cậu ấy thật đáng yêu.

- Cái này, Inoue đúng là đồ tồi, nhưng việc dạy cho cậu ấy một bài học lại hơi quá đáng, không phải sao? Dù sao chúng ta cũng chỉ là người ngoài.

- Nanase không phải người ngoài, cậu ấy là bạn của mình.

- Chà, đúng là như vậy, nhưng mà...

Mori lại trông như sắp khóc.

- Hơn nữa, Nanase lại không thể làm gì bạn Inoue. Cậu ấy chỉ biết chịu đựng, tự làm tổn thương bản thân... chuyện đó thật không công bằng!

Aaaa, đừng khóc mà, cậu sẽ khiến mình cũng đau lòng theo mất.

Mori thật sự đang rất tức giận vì chuyện của Kotobuki.

Dù sao thì cậu ấy từ trước đến giờ vẫn đang cố vũ chuyện tình yêu của hai người họ.

Khi Kotobuki và Inoue bắt đầu hẹn hò với nhau, cậu ấy còn ôm chặt lấy

tôi, trông cậu ấy lúc đó rất vui vẻ.

Cho nên khi biết Inoue bắt cá hai tay và khiến Kotobuki bị tổn thương, cậu ấy mới tức giận như vậy.

Đó là một trong những điểm của Mori mà tôi thích. Cho dù là tính vô đoán cũng như hấp tấp của cậu ấy đôi khi hơi đáng sợ một chút, nhưng đồng thời tôi cũng thấy nó thật đáng yêu.

Cho dù Mori có khuyết điểm như thế nào, thì chỉ cần cậu ấy vẫn là chính mình là được.

Tuy nhiên! Tôi không muốn chứng kiến bạn gái của mình dạy cho bạn trai của người khác một bài học. Không bao giờ!

- Mình hiểu cậu muốn nói gì, nhưng mà đừng làm vậy. Làm ơn, mình xin cậu đấy. Đó không phải là chuyện mà một cô gái nên làm.

- Nhưng mà!

Thấy Mori tỏ ra bất mãn, tôi nặng nề nói.

- Mình sẽ thay cậu dạy cho Inoue một bài học.

Khỉ thật, tại sao tôi lại hứa với Mori làm chuyện ngu ngốc này chứ. Đây chẳng lẽ cũng là lời nguyện của Chuuya sao?

Ngày hôm sau, tôi toát mồ hôi hột đứng ở trường.

Tôi vốn lạc quan cho rằng sau một đêm cơn giận của Mori sẽ nguôi đi, thế nhưng vừa chạm mặt, cậu ấy đã chạy lại phía tôi.

- Ryouta, cố gắng lên! Phải dạy cho bạn Inoue một bài học thích đáng nhé!

Rồi cậu ấy vừa vỗ lưng tôi vừa cười nói như vậy.

Chẳng lẽ tôi phải làm vậy thật sao~~~, thật muốn rút lui quá.

Dừng lại thôi, Mori.

Nhưng Mori lại đang ngược lên nhìn tôi với ánh mắt đầy chờ mong và tin tưởng.

Tôi không có cách nào phản bội ánh mắt đó.

- Ủ... ừm, cứ giao cho mình.

Cho nên tôi đành nói vậy và vội quay lại chỗ ngồi.

Aaa, mình đúng là đồ ngốc.

Tôi lặng lẽ nhìn quanh phòng học. Kotobuki đang ngồi căn môi ở chỗ cậu ấy. Trông cậu ấy vẫn u ám như mọi khi. Nhưng mà để ý kĩ sẽ thấy mắt cậu ấy hơi đỏ. Oa... có lẽ không nên nhìn vẫn tốt hơn.

Tôi vội dời tầm nhìn sang chỗ Inoue.

Inoue đang nói chuyện với Akutagawa. Sắc mặt cậu ấy hốc hác, tái xanh. Cảm giác rất không có tinh thần.

Cả Kotobuki và Inoue đều tràn ngập hơi thở của Chuuya. Thật đáng sợ. Tôi không muốn lại gần bất cứ ai trong số hai người cả, sẽ bị lây bệnh. Aaa, tôi phải làm sao bây giờ.

Mặc dù nói dạy cho Inoue "một bài học" nghe rất đơn giản, tôi chỉ cần gọi cậu ấy tới nhà thể dục...

"Mày tại sao lại làm như vậy với Kotobuki hả. Đồ bắt cá hai tay!"

Nói như vậy xong rồi đâm cho cậu ấy hai, ba phát là được.

Inoue thấp hơn tôi, nhìn cũng yếu đuối không có sức phản kháng. Tính cách cũng ôn hòa, cho nên cậu ấy có lẽ không am hiểu chuyện đánh nhau, nên sẽ chỉ im lặng để cho tôi đánh.

Nhưng mà! Đánh một người yếu hơn mình, lại còn không phản kháng chẳng phải là đang bắt nạt người ta sao?

Đó là hành động của một người đàn ông sao?

Hơn nữa, lý do còn là để trả thù vì cậu ta đã bỏ rơi bạn gái là bạn thân của bạn gái mình.

Không có chút độ lượng nào cả!!! Thật không chịu nổi!

Trong khi tôi còn đang băn khoăn thì đã tới giờ dọn vệ sinh lớp trước khi ra về.

Nếu tôi không làm gì cả thì Inoue sẽ ra về mất.

- Ryouta, nhờ cậu nhé, đừng quên lời hứa của bọn mình đấy.

Mori cầm cây lau nhà lại gần tôi rồi thì thầm như vậy.

Ừ... mặc dù khóe miệng cậu ấy đang cười nhưng mắt lại không cười. Mori thật đáng sợ.

Nếu bây giờ tôi nói với cậu ấy tôi không muốn làm chuyện này Mori chắc hẳn sẽ mắng tôi là đồ nhu nhược, uống công cậu ấy đã tin tưởng tôi.

Không đúng, chuyện đáng sợ hơn vẫn là cậu ấy sẽ nói "Ryouta chẳng được tích sự gì cả, mình sẽ tự dạy cho bạn Inoue một bài học!".

Chỉ có chuyện đó là tôi không bao giờ muốn nhìn thấy. Tôi không muốn chứng kiến một Mori bị vấy bẩn. Tôi muốn cậu ấy tiếp tục là người bạn gái trong mộng của tôi.

Cho nên với tư cách là bạn trai cậu ấy, tôi phải thay Mori làm việc dơ bẩn đó!

Tôi phải dạy cho Inoue một bài học, để cậu ta nằm gục trên đất khóc lóc cầu xin tha thứ!

Sau khi vệ sinh phòng học xong, xác nhận Inoue đã tiến vào sảnh âm nhạc tại sân trong của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, tôi vội chạy về phía nhà bếp.

Ở đó, tôi cầm lấy một chai dầu trộn salad rồi lại chạy ra tủ đựng giày của lớp tôi.

Được rồi, giày của Inoue vẫn còn ở đây.

Tôi đổ dầu ra khăn giấy rồi bôi nó vào đế giày của cậu ấy. Sau khi xác nhận nó đã rất trơn, tôi bỏ nó vào lại trong tủ.

Ha ha, lát nữa chỉ cần Inoue đi đôi giày này, cậu ta sẽ ngã lăn quay ra đất, tôi chỉ cần dùng điện thoại chụp lại cảnh tượng đó là được. Khi tôi vừa lau mồ hôi rồi tự khen bản thân như vậy xong, một cảm giác xấu hổ dâng lên trong lòng tôi.

... Mình rốt cuộc đang làm cái gì vậy.

Đây là cái mà tôi gọi là dạy cho Inoue "một bài học" để cậu ấy khóc lóc xin lỗi sao? Chẳng khác nào một trò chơi khăm của đám học sinh tiểu học cả.

Vừa nấp trong một góc, tôi vừa nghĩ chờ tới khi Inoue khóc thì có khi tôi đã khóc trước rồi.

Thật là, bắt nạt người khác thật không tốt chút nào cả.

Mình phải đợi cậu ấy tới khi nào nhỉ.

Cuối cùng thì Inoue cũng quay lại mang theo vẻ mặt như đưa đám.

Cậu ấy chậm rãi lấy giày từ trong tủ ra rồi mang vào.

Tôi nắm chặt di động nín thở chuẩn bị.

Đáng ghét, tim tôi sao tự dưng đập mạnh thế này. Mặc dù Inoue trông rất đáng thương, nhưng mọi chuyện sắp kết thúc rồi.

Đúng thế, dù sao đây cũng là lỗi của Inoue vì đã bắt cá hai tay và khiến Kotobuki đau lòng. Cậu ấy chỉ cần ngã một cái là được.

Tôi tự nói với mình như vậy để làm giảm cảm giác tội lỗi trong lòng.

Inoue cúi đầu bước đi với vẻ mặt tiều tụy.

Tiến lên nào, dầu salad!

Tôi nắm chặt điện thoại với vẻ kích động.

Đúng lúc này, đế giày của Inoue trượt một cái, Inoue ngã lăn quay ra sàn.

Màn hình điện thoại của tôi cũng nháy lên.

Được rồi! Thành công rồi!

Nhìn xem! Kurara! Mình đã trả thù thay cho Kotobuki rồi! Còn chụp hình lại nữa!

Tuy nhiên, cảm giác hưng phấn của tôi ngay lập tức bị một gáo nước lạnh dập tắt.

Ặc! C-Cậu ấy đang khóc...?

Inoue cúi đầu, những giọt nước mắt rơi lã chã.

Tựa như cậu ấy đang rất tuyệt vọng, hai bả vai run lẩy bẩy, nước mắt rơi lã chã không dứt. Từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống sàn.

Bộ dạng đó thật yếu đuối, khiến tôi không biết phải làm sao.

Oaaaa, tại sao cậu lại khóc chứ! Inoue! Cậu đâu còn là trẻ con nữa đâu, mới ngã một cái mà đã khóc là sao! Hay là cậu ấy bị đụng vào đâu đó khi ngã? Làm ơn mà, đừng khóc!

Cậu khóc thế kia khiến tôi trông chẳng khác nào người xấu cả. Hơn nữa, khi vừa thấy cậu ấy khóc, cảm giác tội lỗi lại tuôn trào khắp toàn thân tôi.

Inoue cắn môi, bờ vai run rẩy, trông như rất đau...

Không, cậu ấy là đồ bắt cá hai tay! Cả tôi và Mori đều bị làm phiền vì chuyện đó. Cho nên cho dù cậu ấy bị sao đi nữa thì cũng chẳng có gì để mà thương hại cả... Aa, nhưng mà, trông cậu ấy rất đau đớn... vừa nghĩ như vậy, lòng tôi lại quặn lên.

Thơ của Chuuya lại vang lên trong đầu tôi, khiến nỗi buồn trong tôi càng nặng hơn.

"Niềm đau hoen ố

Biết chờ mong gì, biết đợi chờ chi

Niềm đau hoen ố

Mộng cái chết trong cơn mệt mỏi."

Tôi không biết giữa Inoue và Kotobuki đã xảy ra chuyện gì. Tại sao Inoue lại không tới buổi hẹn với Kotobuki mà lại chạy tới chỗ của cô gái khác.

Tuy nhiên, có lẽ không chỉ Kotobuki là người bị tổn thương.

Inoue cũng rất đau khổ.

Tôi nhớ lại cảnh Kotobuki cúi đầu với vẻ mặt u ám trong phòng học.

Và Mori, người cảm thấy Kotobuki thật đáng thương vì đã làm mọi thứ cho Inoue như vậy.

Và cả Inoue đang khóc nức nở vừa từ từ đứng dậy.

Tất cả những cảm xúc đó dồn nén lồng ngực tôi, khiến tôi không thở được.

Không ai muốn bị vấy bẩn.

Ai cũng muốn ngẩng cao đầu mà sống một cách vui vẻ.

Cho dù vậy, không phải mọi thứ đều là một đường thẳng, sẽ có lúc cho dù biết điều này là không được phép... cho dù không muốn làm vậy, nhưng lại không thể không làm.

Tựa như nhà thơ bị người con gái mình yêu vứt bỏ, ông ta cảm thấy đau đớn, bi thảm, tiếc nuối, khổ sở, để rồi cõi lòng dần dần bị vấy bẩn.

Nhưng đó là lỗi của người con gái kia ư? Hay vấn đề là của người đàn ông bị vứt bỏ? Hay cả hai đều mang trong mình những nỗi niềm khó nói?

Nếu không phải người trong cuộc thì sẽ không ai biết được.

Cho nên, chuyện giữa Inoue và Kotobuki có lẽ không chỉ đơn giản là ai

đúng, ai sai.

Inoue cũng có nỗi khổ tâm riêng của cậu ấy. Có lẽ không phải chỉ Kotobuki là người bị hại.

- Xin lỗi... Inoue.

Mang trong mình cảm giác hối hận, tôi nhìn Inoue dần rời đi trong cô đơn lạc lõng như một đứa trẻ lạc mẹ, và khẽ nói ra lời xin lỗi.

Tôi lặp lại nhiều lần trong lòng lời xin lỗi đó.

Xin lỗi, xin lỗi cậu, Inoue.

Trong lúc đó, những câu thơ của Chuuya lại quanh quẩn trong đầu tôi.

"Trong niềm đau hoen ố

Cơn đau và sợ hãi

Trong niềm đau hoen ố

Bất lực nhìn mặt trời lặn..."

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Điểm Tâm Của "Cô Gái Văn Chương" ~Chiếc Thìa Bạc~

- Này, bạn Inoue, bạn là "mama's boy" hả?

Giờ nghỉ trưa một ngày đầu tháng 12 nọ, Mori vừa cúi xuống nhìn hộp cơm của tôi vừa hỏi như vậy.

- Này... bạn đừng có nói kiểu đó được không! Sẽ trở thành lời đồn đấy!

Hôm trước tôi còn bị hiểu nhầm là đang hẹn hò với bạn trai, trước đó nữa thì bị khinh bỉ là đồ lolicon đêm nào cũng xem ảnh của bé gái.

Nếu bây giờ tôi còn bị dán thêm cái nhãn "mama's boy" nữa thì... Vừa là đồng tính, vừa là lolicon, lại còn là "mama's boy", loại biến thái gì đây.

- Mình không phải là "mama's boy".

Đương nhiên, tôi cũng không phải đồng tính, cũng không lén chụp hình những bé gái.

- Nhưng mà hộp cơm của bạn trông như vườn hoa thế kia.

Tôi ghen hòng khi nghe Mori nói như vậy.

Trên bàn học của tôi là hộp cơm in hình bé thỏ trắng đáng yêu. Bên trong là đồ ăn với nhiều màu sắc như cơm nấu hình bông hoa và ngôi sao, còn có thịt viên và trứng cắt gắp với nhau thành mặt động vật, rồi còn xúc xích hình

bạch tuộc, miếng táo cắt hình con thỏ. Rồi còn có cả một lá cờ hình trái tim màu đỏ nữa.

- Đáng yêu quá. Mình có thể cảm nhận được tình yêu của mẹ bạn Inoue dành cho bạn. Mẹ của bạn Inoue nhất định rất yêu thương bạn.

Nghe Mori nói với vẻ thán phục như vậy, các bạn gái khác cũng chạy tới nhìn vào hộp cơm của tôi.

- Oa, trông như một khu vườn trong truyện cổ tích ấy.

- Cái nĩa cũng là hình thỏ con nữa.

- Tình thương thật dạt dào.

Những lời này khiến mặt tôi đỏ lên.

- K-Không phải! Đây là hộp cơm của em gái mình, mẹ mình đưa nhầm cho mình thôi!

Trường tiểu học của Maika mỗi tuần đều có một ngày để học sinh mang cơm hộp theo. Cứ đến ngày này là mẹ tôi lại rất hào hứng chuẩn bị đủ loại cơm nắm hình thù đáng yêu, rồi còn cắm cờ lên bánh hamburger nữa.

Dĩ nhiên, chỉ có phần của Maika là như vậy, còn hộp cơm của tôi lúc nào cũng rất bình thường.

Có lẽ sáng nay mẹ tôi hơi vui quá, khi tôi chuẩn bị ra khỏi nhà thì nghe tiếng mẹ vội vàng hấp tấp "Ôi chết, tối giờ rồi sao".

- Cu anh ơi, hộp cơm của con này.

Khi mẹ tươi cười đưa hộp cơm bọc trong tấm vải màu xanh da trời cho tôi...

O? Hình như nó nhẹ hơn mọi khi... tôi đã hơi cảm thấy kì quặc rồi... nhưng mà vì sắp tới giờ đi học nên tôi cứ kệ như vậy và tới trường.

- Thực ra thì đây là hộp cơm của em gái mình, bình thường hộp cơm của mình không giống vậy. Tôi nói đúng không, Akutagawa?

Tôi kêu gọi sự làm chứng từ Akutagawa (người hôm trước bị đồn là bạn trai của tôi!) đang ngồi ăn hộp cơm do cậu ấy tự chuẩn bị ở bên kia bàn.

Akutagawa trả lời với giọng bình thản.

- Ừ đúng vậy. Mặc dù bình thường hộp cơm của cậu ấy cũng rất đẹp, nhưng mình chưa thấy có cảm cơ bao giờ cả.

Mori và đám bạn của cậu ấy trông rất vui vẻ, có lẽ là vì có thể nói chuyện với Akutagawa. Dù sao thì Akutagawa cũng rất được lòng đám con gái.

- Hừm, vậy sao. Nhưng mà mẹ bạn Inoue ngày nào cũng làm cơm hộp cho bạn đúng không?

Tôi cảm giác trong câu hỏi của cậu ấy có ẩn ý gì khác.

- Người ta nói con trai thường có khuynh hướng tìm người yêu giống mẹ mình. Các "mama's boy" thì lại càng như vậy.

Mình đã nói mình không phải là "mama's boy" rồi cơ mà.

- Được rồi, sau đây là một bảng khảo sát dành cho bạn Inoue. Mẹ của bạn Inoue thuộc tuýp người như thế nào? Dễ thương? Hay là xinh đẹp?

Đột nhiên bị khảo sát như vậy khiến tôi kinh ngạc không biết nói gì.

- Hả, t-tại sao lại điều tra mình?

- Đây là bảng khảo sát để xem mức độ "mama's boy" của bạn Inoue tới đâu.

- Hả???

Mori lại thúc giục nên tôi đành trả lời.

- C-Chắc là dễ thương?

- Vậy hình thể thì sao, thon thả hay đầy đặn?

- Nếu phải chọn giữa hai loại thì là thon thả.

- Ngực nhỏ hay lớn?

- Cái này cũng phải trả lời sao!? Là bình thường.

- Bạn tắm chung với mẹ tới năm bao nhiêu tuổi?

- C-Cái này cũng hỏi sao!? Chắc là tới hết mẫu giáo... thì phải.

- Đối với bạn Inoue món ăn nào của mẹ khiến bạn nhớ nhất?

- Ủm... món gratin súp lơ và cá hồi... này, bạn đang ghi chú cái gì vậy!

Mori vừa vui vẻ nói "Không sao đâu, bạn đừng bận tâm", sau đó cậu ấy còn hỏi tôi rất nhiều điều khác như màu sắc ưa thích của mẹ tôi, rồi cách dạy dỗ, v.v...

- Cảm ơn bạn nha. Đây sẽ là những tư liệu tham khảo rất quý giá.

Sau khi nói như vậy xong, Mori rời đi. Các bạn gái khác cũng ồn ào rời đi theo cậu ấy.

Tham khảo ư? Ý cậu ấy là sao?

Tôi bần khoản nhìn theo Mori thì thấy cậu ấy đang nói chuyện gì đó với Kotobuki.

Sau đó Kotobuki đột nhiên đỏ mặt, trông cô nàng như đang bực tức chuyện gì đó. Sau đó Kotobuki lại căn nhắc gì đó với Mori, nhưng Mori chỉ cười cười cho qua.

Đúng lúc này, Kotobuki nhìn về phía tôi.

Khi bốn mắt chúng tôi chạm vào nhau, cô nàng giật mình vội vàng ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Nhưng sau đó cô nàng lại lén nhìn về phía tôi rồi lại ngoảnh mặt đi, một lúc sau, như thể vừa quyết tâm làm gì đó, Kotobuki đi về phía tôi.

Vẫn ngồi trên ghế, tôi cảnh giác nhìn cô nàng tiến lại gần. Cuối cùng, Kotobuki đặt lên trên bàn tôi một cái bánh mì xoắn ốc nhân sô cô la thường bán dưới căng tin trong khi vẫn ngoảnh mặt sang chỗ khác.

Hả??

Tôi cúi xuống nhìn vào cái bánh mì với nhân sô cô la đắng, sau đó lại ngước lên nhìn Kotobuki.

Kotobuki vẫn không chịu nhìn tôi, cô nàng nhỏ giọng nói.

- ... Khi trưa tôi lỡ mua nhiều quá, giờ nó rồi không ăn được nữa.

Nói xong, cô nàng lại đẩy cái bánh về phía tôi.

- Cái này cho tôi hả? Cảm ơn.

Sao tự dưng cô nàng lại cho tôi bánh mì nhỉ? Mặc dù tôi không hiểu lắm, nhưng mà đúng là hộp cơm của em gái chưa đủ để tôi no bụng, nên tôi rất

biết ơn hành động này của Kotobuki.

Nghe tôi cảm ơn, Kotobuki dẫu môi lên, mặt hơi ửng đỏ.

- À, để tôi trả tiền cho cậu.

- Không cần.

- Nhưng mà...

Nhớ lại cảnh cô nàng đòi tiền bồi thường quyển sách mà chị Tooko lỡ miệng ăn, tôi lại rút ví ra, nhưng Kotobuki đã từ chối với vẻ bức tức.

- Đã bảo là không cần mà!

Có lẽ nhận ra mình hơi nặng lời, nét mặt của Kotobuki trông có chút ngượng ngùng, giận dữ, bối rối, không biết phải hình dung như thế nào.

-... Thì ra Inoue là "mama's boy."

Sau khi khẽ nói như vậy, cô nàng vội quay lại chỗ Mori.

Tôi thì vì quá sốc nên đã quên gọi cô nàng lại để giải thích.

A~~~, lần này tôi sẽ bị gọi là "mama's boy" sao???

- Ông đừng bận tâm. Phận làm con thì ngưỡng mộ, quý trọng mẹ là điều đương nhiên thôi.

Thầy tôi ừ ừ, Akutagawa nói như vậy.

Tôi giật mình.

Đúng vậy, mẹ của Akutagawa vẫn hôn mê trong bệnh viện từ đó đến giờ. Cho dù bận rộn ở câu lạc bộ, cậu ấy vẫn thường xuyên đến thăm mẹ.

- Ừm, ông nói đúng. Chuyện này cũng chẳng có gì to tát cả.

Tôi mỉm cười trả lời mặc cho trong lòng vẫn cảm thấy có chút khó chịu, thấy thế Akutagawa cũng khẽ mỉm cười.

- Nhưng mà, đúng là Inoue rất được phái nữ lớn tuổi yêu thương. Chị Amano cũng rất chăm sóc ông.

- Hảaaaa, chị Tooko làm cái gì cho tôi cơ!

Tôi không khỏi cao giọng hỏi ngược lại.

Kotobuki nhìn về phía tôi.

Tôi vội hạ thấp tông xuống, nhưng giọng điệu vẫn rất kiên quyết.

- Ông nói chị Tooko chăm sóc cho tôi ư? Chị ấy chỉ toàn bảo tôi đàn em thì phải nghe lời đàn chị rồi kéo tôi đi khắp nơi, gây cho tôi bao nhiêu phiền toái thì có.

Akutagawa khẽ mỉm cười với vẻ đầy hàm ý. Sau đó cậu ấy nói ra một câu mà tôi không ngờ tới.

- Vậy à? Thế nhưng khi chúng ta tập kịch, tôi thấy chị ấy quan tâm tới ông lắm. À, đúng rồi, lần trước sau khi tới nhà của ông, tôi mới để ý là lời nói và cử chỉ của chị Amano có vẻ hơi giống mẹ của ông đấy.

Chị Tooko quan tâm tới tôi? Lại còn giống mẹ tôi nữa?

Thật là một sự hiểu nhầm sâu sắc.

"Cô gái văn chương" lúc nào cũng vô tâm vô tính đó từ khi nào biết quan tâm tới đàn em chứ.

Hơn nữa tôi cũng không thấy chị ấy giống mẹ tôi chút nào cả.

[Tan học]

Tôi vừa bận tâm tới những điều Akutagawa nói lúc nãy, vừa đi về phía câu lạc bộ Văn học. Khi đến nơi, tôi chợt nghe thấy tiếng ầm ầm trong phòng, như thể có thứ gì đang đổ sập xuống, rồi tiếng thét chói tai của chị Tooko.

Chuyện gì vậy! Chị ấy lại gây ra chuyện gì nữa rồi!

Tôi vội đẩy cửa ra, trong căn phòng chật chội tràn ngập bụi bặm, chồng sách đặt cạnh tường sụp xuống một phần, sách rơi vãi khắp sàn. Cái ghế xếp đặt cạnh cửa sổ cũng nằm chổng chơ, còn chị Tooko thì đang quỳ rạp trên sàn.

Tay phải của chị ấy cầm cây lau nhà, có vẻ chị ấy đang muốn vệ sinh phòng, nhưng chẳng hiểu sao tay trái chị ấy lại cầm băng dán.

- Chị làm cái trò gì vậy hả!? Sao mà sách văng tung tóe hết thế này?

- Uiii, chị chỉ đẩy nhẹ một cái thôi mà nó tự dưng thành ra như vậy~. Không ngờ tới được.

Chị Tooko meo máo nói.

- Chị cẩn thận một chút. Bị sách đè chết cũng không phải việc gì vẻ vang đâu.

Tôi vừa giúp chị ấy dọn dẹp sách trên sàn vừa phàn nàn.

Chị Tooko cự nự "Tại căn phòng này chật quá chứ bộ~ Chẳng có chỗ nào trống cả~". Thiệt tình, trông chị ấy chẳng có chút nào ra dáng đàn chị cả.

Thay vì nói chị ấy chăm sóc cho tôi, chẳng phải tôi mới là người đang

chăm sóc chị ấy sao??

Trong gian phòng bị gió rét lùa vào, chúng tôi nhặt những quyển sách rồi để chúng lại chỗ cũ.

Sau khi dọn sạch sàn nhà, chị Tooko vẫn quỳ dưới sàn, mắt đảo quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Hôm nay chị không cần điếm tâm phải không? Nếu vậy thì em về trước nhé, trời lạnh quá.

- A, không được, không được!

Chị Tooko vội vàng đứng dậy rồi nói ra ba chủ đề cho tôi.

Tôi lấy xấp giấy bản thảo đặt lên bàn gỗ gõ ghề rồi bắt đầu viết bằng cây bút chì HB mới.

Chị Tooko cũng kéo ghế ra gần cửa sổ, ngồi ôm chân trên đó rồi bắt đầu đọc sách.

- Chiếc thìa bạc của Naka Kansuke có vị tựa như món cá kho đường và mirin.

(Mirin là một loại rượu gia vị dùng trong chế biến ẩm thực Nhật)

Chị Tooko vừa khẽ nói như vậy vừa lấy tay xé một mẫu sách bỏ vào miệng, nhấm nháp rồi nuốt xuống. Rồi chị ấy nở một nụ cười hạnh phúc.

- Ủ~m, ấm áp, mềm mại, ngon quá đi~! Thịt cá trơn mềm, hương vị đậm đà, cùng với mùi gừng thoang thoảng, nước cá lan tỏa trên đầu lưỡi khiến tâm hồn thư thái. Hương vị dịu dàng và mộc mạc này chính là hương vị của mẹ.

Tôi hơi giật mình khi nghe thấy từ hương vị của mẹ.

Chị Tooko hai mắt lim dim, vẻ mặt hạnh phúc tiếp tục xé ra từng mẫu giấy bỏ vào miệng.

- Naka Kansuke là một nhà văn sinh ra ở Kanda, Tokyo vào năm 1885. Vốn dĩ ông là một nhà thơ, với ý định dùng thể loại trường ca để biểu thị thế giới tự do.

Tuy nhiên thật đáng tiếc là ông lại không thành công, sau một thời gian thử nghiệm, ông chuyển sang làm nhà văn.

Tác phẩm tiêu biểu của ông, tiểu thuyết tự truyện Chiếc thìa bạc đã được Natsume Souseki đánh giá rất cao. Với sự đề cử của Souseki, tác phẩm này đã được đăng nhiều kì trên báo Tokyo Asahi từ tháng 4 năm 1913.

Chiếc thìa bạc trong tiêu đề là chiếc thìa nhỏ làm bằng bạc được nhân vật chính "Tôi" của câu chuyện sử dụng khi còn nhỏ. Khi đó, bác gái đã thay người mẹ bị suy nhược sau khi sinh chăm sóc nhân vật "Tôi", và đã dùng chiếc thìa bạc đó bón thuốc cho "Tôi".

Bác gái là một người rất dịu dàng là lương thiện, chăm sóc nhân vật "Tôi" với tình yêu thương của một người mẹ thứ hai. Đi đâu bác gái cũng công theo "Tôi"... cho nên, trong hồi ức của nhân vật "Tôi", dù đã lên 5 tuổi, "Tôi" vẫn hiếm khi bước đi trên đất... Bác gái đã chăm sóc "Tôi" rất cẩn thận, đối với bác gái, được chăm sóc "Tôi" là niềm vui, là lẽ sống.

Tay vẫn không ngừng xé ra từng mẫu giấy và bỏ vào miệng, trên khuôn mặt chị Tooko khẽ nở một nụ cười dịu dàng.

Khi nhìn thấy nụ cười của chị ấy, chẳng hiểu sao căn phòng vốn rất lạnh lại bỗng dưng trở nên ấm áp...

Ồ?

Thật sự ấm lên này?

Ngày hôm qua khi ngồi trong phòng, tôi còn bị gió lùa tới run lập cập cơ mà.

Cửa sổ vẫn đang bị gió đập rung lạch cạch. Bầu trời bên ngoài đầy mây đen xám xịt. Vậy mà tại sao trong phòng lại ấm lên chứ?

- Nửa đầu của quyển sách kể về tuổi ấu thơ của nhân vật "Tôi". Mặc dù câu chuyện với những từ ngữ xinh đẹp động lòng người này được sáng tác bởi một người thanh niên 27 tuổi, thế nhưng nó lại mô tả một cách tinh tế và chân thực thế giới dưới góc nhìn của một đứa trẻ, khiến người đọc không khỏi thốt lên "À thì ra hồi nhỏ mình cũng như vậy", "Thì ra mình cũng từng khổ sở vì một chuyện con con như vậy và vui vẻ vì một điều nhỏ bé như thế".

Trong thế giới thân thương, tràn ngập tình cảm quyến luyến của nhân vật "Tôi" khi ấy lúc nào cũng xuất hiện hình bóng bác gái luôn dõi theo chăm sóc.

Chị Tooko tiếp tục nói với giọng dịu dàng.

- Tựa như món cá kho ngọt ngào ấm áp... sự tồn tại của bác gái đã mang lại cho câu chuyện này cảm giác an bình và dịu dàng.

Đúng rồi, và món cá đó nhất định được làm từ cá bơn.

Nếu đọc đến cuối cùng, em sẽ hiểu tại sao chị lại nói đó nhất định phải là cá bơn. Và rồi lúc đó trong lòng em sẽ sinh ra cảm giác cô đơn.

Ngoài ra thì trong tiểu thuyết này cũng có rất nhiều món ăn ngon khác. Ví dụ như ở đoạn cuối của tiểu thuyết, những câu văn miêu tả bữa tối của người chị gái xinh đẹp trong biệt thự của người bạn đúng là tuyệt tác! Tựa như món đậu hũ mềm mại làm thủ công với nước sốt thanh yên, vừa chạm vào đầu

lưỡi liền tan ra, khiến người ta như say, như mê. Hay như món chè youkan đựng trong ống trúc và bánh quế dài mà bác gái mua cho nhân vật "Tôi" khi còn nhỏ, chỉ cần đọc câu chữ cũng đủ để nước bọt tiết hết ra.

Tuy nhiên, đối với chị, hương vị của quyển sách này quả nhiên vẫn là món cá kho của bác gái!

Đúng rồi, tôi biết tại sao rồi!

Trong khi viết điểm tâm cho chị Tooko, tôi cuối cùng cũng nhận ra. Vị trí chị Tooko đang ngồi nằm đúng ngay chỗ gió lùa vào, cho nên chị ấy đã trở thành bức tường chắn gió cho tôi. Thế nên gió mới không thổi tới chỗ tôi.

Cùng với lúc hiểu ra điều đó, tôi lại sinh ra một nghi vấn khác.

Ngồi đó mà chị Tooko không lạnh sao?

Chẳng lẽ là chị ấy cố tình làm vậy...?

Là vì hôm qua tôi than phiền nếu cứ thế này thì sẽ bị cảm lạnh sao?

Chị Tooko vẫn đang lật những trang sách của Chiếc thìa bạc, vừa vui vẻ ăn vừa kể chuyện với thanh âm dịu dàng như bình thường.

Tôi nhớ lại những lời của Akutagawa lúc nãy, hai má bỗng dưng nóng bừng lên.

... Chị Amano cũng rất chăm sóc ông.

Không, đây chắc chắn chỉ là ngẫu nhiên.

Tôi không nghĩ là chị Tooko vì quan tâm tôi mà cố tình lấy thân chắn gió lạnh.

Chị Tooko vừa cười vừa nói cho tôi biết một kiến thức nhỏ. "Ở châu Âu, người ta nói những đứa trẻ may mắn sẽ ngậm chiếc thìa bạc khi sinh ra, cho nên vào lễ đầy tháng, họ sẽ tặng cho đứa bé một chiếc thìa bạc".

Nhất định là ngẫu nhiên...

- A!

Chị Tooko đột nhiên la lên rồi nhồm người khỏi ghế khiến tôi giật hết cả mình và dừng bút lại.

- Chị làm sao vậy!?

- Tìm thấy rồi!

Nụ cười hạnh phúc ngập tràn khuôn mặt nhỏ nhắn của chị ấy.

Chị Tooko nhảy xuống khỏi ghế quỳ dưới sàn, tay lại cầm cây lau nhà, đầu cán dán băng dính, sau đó chị ấy đưa nó vào trong chồng sách.

???

Chị ấy đang làm cái trò gì vậy?

Trong khi tôi đang ngạc nhiên thì chị Tooko kéo cây lau nhà ra rồi mỉm cười.

Trên đầu cán dán băng dính treo lủng lẳng một cây bút chì.

Đó là cây bút chì tôi làm mất hôm trước!

Chẳng lẽ trước khi tôi đến, chị ấy vẫn đang thay tôi tìm cây bút đó sao? Mặc dù tôi đã từ bỏ từ rất lâu về trước...

Chị Tooko cầm cây bút chì đi về phía tôi, hai mắt sáng lấp lánh vẻ tự hào.

Sau đó, trong khi tôi còn đang kinh ngạc, chị ấy khẽ đặt ngòi bút chì lên tay tôi.

- Của em đây, Konoha. Lần tới đừng làm mất nữa nhé.

Nụ cười rạng rỡ của chị ấy chồng lên khuôn mặt của mẹ tôi sáng nay khi đưa cho tôi hộp cơm.

... Cu anh ơi, hộp cơm của con này.

Đột nhiên trái tim tôi đập thành thịch, mặt nóng bừng lên.

Đúng... Đúng là có hơi giống... thật...

Chị Tooko lại quay lại ghế.

Cởi giày ôm chân và lại bắt đầu ăn Chiếc thìa bạc.

- Ôi, quyển sách này thật sự ngon quá, ngọt ngào, hạnh phúc, xen lẫn chút xót xa.

Có một người lúc nào cũng ở bên dịu dàng chăm sóc, tiếp nhận mọi điều của bản thân đúng là một điều tuyệt vời.

Chị ấy thì thầm với giọng dịu dàng như những tia nắng ngày Xuân, rồi khẽ hắt xì một cái.

Tôi tuyệt đối không phải là "mama's boy."

Việc chị Tooko hơi giống mẹ tôi một chút cũng không phải vênh đề gì to tát cả.

Tuy nhiên...

"Lửa trại", "Tuần lộc", "Thi ăn nhanh"

Tôi cúi đầu nhìn xuống câu chuyện tam đề đang viết dở.

Sau khi bị thua trong cuộc thi ăn nhanh, tuần lộc lang thang cô độc một mình trong rừng đêm, cuối cùng nó gặp lại người yêu vẫn chờ đợi nó trước đồng lửa trại...

Tôi vốn định sẽ viết ra một kết thúc khiến chị Tooko khóc lóc thảm thiết... nhưng mà...

Căn phòng hôm nay trở nên ấm áp vì được chị Tooko chắn gió.

Cho nên tôi quyết định thỉnh thoảng cũng nên "Kính trọng tiền bối" một chút.

Sau khi viết xong dòng cuối cùng bằng cây bút chì mà chị Tooko tìm ra, tôi đưa câu chuyện ngọt ngào vừa hoàn thành cho "Cô gái văn chương" đang chờ đợi món tráng miệng sau bữa ăn.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

"Cô Gái Văn Chương" Và Lời Chúc Phúc Của Nhà Thơ

Máy rút thăm trúng thưởng. Nói thế nào nhỉ, là cái máy mà khi xoay nó sẽ kêu lạch cách lạch cách.

Nói tóm lại thì khi tôi quay cái máy đó, một viên bi màu đỏ rơi ra.

- Xin chúc mừng! Quý khách đã trúng giải nhất, vé vào cửa dành cho hai người tới công viên Cobalt!

Ông chú mặc áo happi sắc sỡ vừa rung chuông vừa lớn tiếng nói.

- Tuyệt vời! Mình sẽ đi cùng với Mori tới hồ bơi nước ấm vào lễ Tình nhân Trắng!

Tôi cầm cặp vé trúng thưởng quơ quơ trên đầu và nhảy samba trong phòng.

Bây giờ là tháng Ba, bầu không khí bắt đầu ấm dần lên.

Học kì 3 cũng sắp kết thúc, từ tháng Tư trở đi là tôi sẽ phải chuẩn bị cho kì thi Đại học rồi. Trước khi bước vào cuộc đời ảm đạm toàn màu xám của một thí sinh dự thi Đại học, tôi nhất định phải có được một kỉ niệm đẹp với Mori. Có lẽ ông trời đã nghe được nguyện vọng đó của tôi.

Dạo gần đây tôi chẳng may mắn gì cả. Nhớ lại buổi đi chùa đầu năm tôi lại muốn đòi lại tiền lẻ đã cho đi. Nhưng mà, chà, như thế này cũng coi như là

được đền đáp.

Công viên Cobalt nằm ở ngoại ô, được bao trùm trong một mái vòm khổng lồ, bên trong là hồ bơi nước ấm tạo sóng bắt chước phong cách các quốc gia phương Nam. Hơn nữa trong đó còn biểu diễn Ukelele và show hula dance, tùy thời gian mà sẽ thay đổi, nghe nói họ còn có thể tạo ra bầu không khí biển cả trong đêm hoặc lúc chiều tà nữa.

Biển!

Chiều tà!

Nhạc nền ukelele!

Nếu có thêm phao bơi hình cá heo nữa là hoàn mỹ!

Tôi lại một lần nữa nhìn cặp vé trên tay, hưng phấn tới mức miệng cười nham nhở. Vào lễ Tình nhân Trắng tôi sẽ mời Mori đến công viên Cobalt, và tôi sẽ hôn cậu ấy dưới ánh đèn màu cam của buổi chiều tà.

Tuy nhiên.

- Mình xin lỗi, Ryoua. Hôm nay mình phải về cùng Nanase. Cả ngày mai và ngày một cũng thế. Thứ Bảy này mình sẽ ra ngoài với Nanase...

Mori chấp hai tay xin lỗi tôi.

Giờ nghỉ trưa. Chúng tôi ra một góc hành lang nói chuyện với nhau.

- Nay, lại nữa hả! Cả tuần trước cậu đã đi với Kotobuki rồi mà. Mỗi ngày cậu đều dính với Kotobuki như vậy, ngay cả cậu ấy cũng sẽ thấy phiền đấy.

- Nhưng mà Nanase lúc này đang rất buồn vì chuyện của bạn Inoue, mình không thể mặc kệ cậu ấy được. Ryoua cũng dạy cho bạn Inoue một bài học

rồi, nhưng mà xem ra không có hiệu quả gì hết.

- Ừ...

Tôi ghen giọng.

- Chà... mình có đâm cậu ta một phát bảo là đừng có bắt cá hai tay nữa, nhưng mà...

Tôi nói dối như vậy.

Trên thực tế thì tôi chỉ bôi dầu vào đế giày của Inoue để cậu ấy bị ngã mà thôi, tuy nhiên khi thấy cậu ấy khóc, vì cảm giác tội lỗi quá lớn nên tôi không cách nào nói thêm được gì.

- Ryouta cố gắng như vậy rồi mà bạn Inoue lại chẳng thay đổi gì cả, giờ nghỉ trưa hôm nay bạn ấy cũng chỉ ngồi viết cái gì, cũng chẳng thêm nói chuyện với Nanase. Rõ ràng Nanase vẫn nhìn bạn ấy suốt, trông cứ như sắp khóc đến nơi.

Đúng thế.

Trông Kotobuki khi đó rất kinh khủng.

Trong lớp gần như chẳng ai nghĩ là hai người họ đang hẹn hò cả. Inoue rất trầm lặng, không nổi bật, còn Kotobuki cũng suốt ngày tỏ thái độ khó chịu với Inoue, đám fan của Kotobuki hoàn toàn không coi Inoue là một đối thủ cần được chú ý. Cho nên khi Kotobuki nhìn Inoue với ánh mắt như vậy, những lời đồn đại liền truyền ra.

"Kotobuki có ý gì với Inoue sao?" "Hai người đó có chuyện gì vậy?" "Kotobuki đã là người của Inoue rồi sao?", các nam sinh không cách nào chấp nhận sự thật này, thay nhau đưa ra suy đoán.

Có người còn định trực tiếp đi hỏi Inoue, nhưng mỗi lần như vậy Akutagawa đều đứng ra bảo hãy để Inoue một mình.

Tôi khẽ nói với giọng tránh né.

- A... nhưng mà những nỗi lo lắng trong tình yêu thì chỉ có người trong cuộc mới biết được, có lẽ cũng không chỉ Inoue là người sai ở đây.

Bởi vì tôi là thủ phạm khiến cậu ấy té ngã và bật khóc, cho nên tôi bất giác bào chữa cho cậu ấy.

Tuy nhiên, khi thấy Mori trừng mắt lên, tôi vội nói thêm.

- Nhưng mà việc cậu ấy bắt cá hai tay đúng là không thể chấp nhận được!

- Đúng thế, đúng là đồ khốn nạn! Cả bạn Inoue và chị Amano đều thế cả. Mặc dù biết Nanase và bạn Inoue đang hẹn hò, thế mà chị ấy vẫn cố tình gọi Inoue đến gặp mình.

Hừm? Amano?

Là "Cô gái văn chương"...!

- Này! Chẳng lẽ người mà Inoue bắt cá hai tay chính là chị Amano của câu lạc bộ Văn học sao?

Mori gật đầu.

- Đúng rồi. Nanase vẫn luôn ngưỡng mộ chị Amano cho nên cậu ấy sốc lắm.

Tôi cũng cảm thấy khó hiểu.

Chị Amano Tooko đó mà lại là đối tượng lăng nhăng của Inoue sao?

[Tan học]

Tôi đến thăm sảnh âm nhạc đứng sừng sững tại sân trong.

Học sinh lớp 12 vì phải chuẩn bị cho kì thi sắp tới nên có thể lựa chọn tự do đi học, tuy nhiên nghe nói là chị Amano dạo gần đây ngày nào cũng đi tới sảnh âm nhạc cả.

Dù tôi không có hứng thú với việc xen vào chuyện tình yêu của người khác, nhưng bởi vì người xen vào giữa Inoue và Kotobuki lại là chị Amano Tooko, người mà trước giờ vẫn giúp đỡ tôi trong chuyện của Mori nên tôi lại không thể làm ngơ được. Hơn nữa, nếu không giải quyết chuyện giữa Inoue và Kotobuki thì chuyện của tôi và Mori cũng chẳng thể tiến triển được. Hồi trưa tôi đã lỡ mất cơ hội mời cậu ấy đi bể bơi rồi, đáng ghét.

Tôi phải gặp được chị Amano, cho dù chỉ là vì bản thân đi chẳng nữa.

Đây là lần đầu tiên tôi đặt chân vào sảnh âm nhạc, chứng kiến quang cảnh xa hoa quý phái bên trong, dưới chân trải thảm nhung dày mà tôi không khỏi giật mình "Ặc? Nơi này thật sự được xây dựng chỉ bằng tiền quyền góp của các cựu thành viên câu lạc bộ Nhạc giao hưởng sao?".

Được sự hướng dẫn của một thành viên câu lạc bộ, tôi đi lên tầng cao nhất, trong quá trình đó, tim tôi cứ đập liên hồi.

Bình tĩnh lại, nơi này là trường học. Tôi cũng không phải được mời tới Nhà Trắng.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Khi tôi bước vào bên trong, nội tâm thì lặp lại câu trên như đọc thần chú...

- Sorimachi?

Một thanh âm dịu dàng gọi tên tôi.

Tôi ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Chị Amano để xõa một bên bím tóc, mái tóc dài uốn lượn chảy dài quá hông.

Tuy nhiên tôi giật mình không phải vì cái đó, mà là vì quanh cơ thể thon thả của chị ấy chỉ đang quấn một tấm vải trắng tựa như trang phục của một dân tộc thiểu số nào đó. Cái cổ của chị ấy trắng muốt không kém gì tấm vải khiến tôi như bị lóa mắt. Hơn nữa, giữa khe hở của tấm vải, tôi có thể thấy đôi chân trần của chị ấy. Bờ vai và hai tay của chị ấy cũng lộ ra bên ngoài.

... Chẳng lẽ dưới tấm vải đó chị ấy không mặc gì sao!?

T-Tại sao chị ấy lại ở trong bộ dạng đó!

Cho dù bây giờ đã là tháng Ba, nhưng mà bên ngoài người ta vẫn đang mặc áo khoác để chống lại cái lạnh... khoan, vấn đề không phải ở đó!

- Ấy dà, mặt đỏ chưa kìa. Thế nào hả chàng trai, cảnh tượng này quá kích thích đối với một học sinh lớp 11 à?

Chủ nhân của giọng nói vui vẻ này là một cô gái xinh đẹp đang cầm cọ vẽ trên tay. Mái tóc dài màu nâu của chị ấy cột một cách qua loa vắt sau vai, chị ấy mặc tạp dề vẽ tranh trên đồng phục. Dáng người của chị ấy cao ráo, đầy đặn, ánh mắt và nét mặt đang nhìn tôi cũng tràn ngập vẻ tự tin.

Đây là Himekura Maki.

Chị ấy là cháu gái của hiệu trưởng, thường được người khác gọi là công chúa. Là một người cực kì nổi tiếng mà trong trường ai cũng biết. Dĩ nhiên đối với một người bình thường như tôi thì tôi hiếm khi có cơ hội nói chuyện

với chị ấy.

Công chúa đang nhìn tôi với ánh mắt không chút kiêng dè.

Tôi biết chị ấy đang trêu đùa tôi, cho nên khuôn mặt tôi càng nóng hơn.

- Không... cái này, em chỉ là...

Tôi bối rối cái gì vậy, thật mất mặt...

Chị Amano dịu dàng nói.

- Xin lỗi em vì chị ăn mặc thế này. Hiện tại chị đang làm người mẫu vẽ tranh cho Maki.

- N-Người mẫu...?

- Đúng thế, người mẫu khóa thân.

Nghe công chúa nói vậy, trái tim tôi lại như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

- K-Khóa thân!

Quả nhiên là chị ấy đang không mặc gì dưới tấm vải đó sao! Mặc dù biết bản thân không được phép nhìn, nhưng tôi lại không nhịn được mà nhìn chăm chăm vào chị ấy.

Tấm vải đó cũng không phải trong suốt, hơn nữa tôi cũng không thích con gái không có ngực lắm... Chị Amano nhìn thế nào cũng là loại con gái đó...

A, tôi đang nghĩ cái gì vậy!

- Maki thiệt là, bồ đừng có nói bậy bạ được không!

Chị Amano trừng mắt nhìn công chúa.

Sau đó chị ấy quay qua nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

- Sorimachi, trông em có vẻ choáng váng, em không sao chứ?

- Aa, k-không sao. Em chỉ hơi bị sốt một chút. Nhưng mà không sao cả.

Không biết có phải là vì chị ấy đang xoa một bên bím tóc hay không.

Nhưng mà trông chị Amano lúc này người lớn, và xinh đẹp hơn bình thường.

Không đúng, trước kia chị ấy cũng đã xinh đẹp rồi, chỉ là, nói thế nào nhỉ... cảm giác trong suốt càng nhiều hơn... còn có cả chút khô gợn mông lung...

Đáng ghét, trái tim tôi sao đập không ngừng thế này.

- Em đừng có đứng hoài thế, ngồi xuống thì làm sao? Chị sẽ đi chuẩn bị trà.

- Không cần, em sẽ về ngay thôi.

Tôi trả lời một cách máy móc.

- Maki, bồ ra ngoài để bọn mình nói chuyện với nhau một lúc được không?

- Ấy dà, mình không thể để Tooko trong bộ dạng như thế này mà ở một mình với một nam sinh đang trong thời kì động dục được. Nếu bị người khác hiểu nhầm thì mình sẽ gặp rắc rối mất.

- Đừng nói lung tung, được rồi bồ ra ngoài đi.

Công chúa nhún vai rồi biến mất sau cánh cửa.

Chị Amano nhìn tôi và khẽ mỉm cười.

- Em tìm chị có việc gì không? Lại là chuyện của Mori à?

Tôi không biết nói gì.

Khi bị chị ấy hỏi với khuôn mặt dịu dàng như vậy, tôi lại cảm thấy bối rối, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Người này thật sự đã xen vào giữa chuyện tình cảm của Inoue và Kotobuki sao? Nhưng mà theo lời Mori thì dù biết hai người đó đang hẹn hò, chị ấy vẫn cố tình gọi Inoue tới chỗ mình.

Nếu thực sự là như vậy thì thật quá đáng. Tuy nhiên, khi chị Amano nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng chờ tôi mở miệng, tôi lại không thể nghĩ rằng chị ấy là một người như vậy.

Từ trước đến nay, mặc dù chị ấy là một người kì lạ, có thể đứng ngâm thơ giữa hành lang, hay đột nhiên chìm đắm trong thế giới của bản thân và kể cho tôi về Heine hay Byron, tuy nhiên khi tôi gặp rắc rối, chị ấy lại nghiêm túc đưa ra những lời khuyên.

Có thể nói chị ấy là ân nhân của tôi.

Tôi không biết mình có nên ép hỏi một người như vậy hay không, nhưng tôi lại càng không thể im lặng đi về như thế này được.

Tôi lấy hết dũng khí nói.

- Hôm nay em muốn hỏi vấn đề của chị Amano chứ không phải của em.

- Há?

- Em nghe nói Inoue lúc đang hẹn hò với Kotobuki thì lại đột nhiên đi gặp

chị Amano. Rằng Inoue đang bắt cá hai tay.

Chị Amano mở to hai mắt với vẻ ngạc nhiên, sau đó nét mặt chị ấy dần trở nên buồn bã.

... Quả nhiên tôi không giỏi ứng phó với những tình huống như thế này.

- Kotobuki rất ủ rũ, khiến Mori cực kì lo lắng. Cho nên cậu ấy dạo gần đây giống như đang bỏ mặc em. Đối với em thì lý tưởng nhất là Kotobuki và Inoue có thể hoà thuận với nhau, nhưng mà chị Amano cảm thấy như thế nào về Inoue?

Chị Amano cúi đầu.

- Vậy sao... chị xin lỗi.

Những ngón tay mảnh mai của chị ấy nhẹ nắm lấy tấm vải trắng, rồi chị ấy khẽ nói với giọng u buồn.

- Chị đã giải thích chuyện này với Nanase rồi, ngày hôm đó vì Konoha hiểu nhầm là chị gặp phải rắc rối nên em ấy mới lo lắng chạy đến tìm chị mà thôi.

- Chị chưa trả lời câu hỏi của em. Chị có thích Inoue không?

Chị Amano ngẩng đầu lên.

Nụ cười xinh đẹp đến nao lòng của chị ấy khiến trái tim tôi đập mạnh.

-... Konoha...

Giọng nói của chị ấy hơi run run.

Tuy nhiên, ánh mắt của chị ấy lại rất kiên định, không chút băn khoăn.

Khóe miệng chị ấy khẽ mỉm cười.

-... Là một người rất quan trọng với chị.

Rồi chị ấy nói như vậy.

- Quan trọng ư, quả nhiên là chị thích cậu ấy phải không?

- Không, không phải như vậy... chỉ là rất quan trọng.

Chị Amano nói một cách chậm rãi, như đang xác nhận một điều gì đó.

Giọng nói của chị ấy ấm áp, ánh mắt trong suốt.

Chứng kiến nét mặt đó, thanh âm đó, chẳng hiểu sao ngực tôi lại nhói đau.

[... Quan trọng]

Khi nói ra những từ đó, tôi có cảm giác trong lời nói của chị ấy còn bao hàm tình cảm mãnh liệt hơn cả "Thích".

Tôi không phải chuyên gia tình yêu, cũng không hiểu rõ tâm tư con gái.

Tôi không biết giữa quan trọng và yêu thích có gì khác nhau?

Với khuôn mặt dịu dàng, chị ấy nói đó là một người rất quan trọng với mình, nhưng chị ấy lại không thích người đó, tại sao chứ?

Thấy tôi im lặng không nói gì, chị Amano kéo theo tấm vải đi tới giá sách, rồi chị ấy lấy ra một quyển sách từ trên giá và quay lại nhìn tôi nở một nụ cười thành thực.

- Đây là tập Thơ dân của Tagore. Em có biết nó không, Sorimachi?

- Không. Ông ấy là ai?

Chị Amano khẽ mỉm cười.

- Rabindranath Tagore, sinh ngày 7 tháng 5 năm 1861, là một nhà văn, nhà triết học, nhạc sĩ, họa sĩ, nhà lý luận, nhà giáo dục của Ấn Độ... Ông được gọi là thánh sư.

Ông sinh ra trong một gia đình đại tài phiệt của Ấn Độ, xuất thân là một người Bà La Môn thuộc giai tầng cao nhất trong xã hội, xung quanh ông tràn ngập hơi thở của văn hóa và nghệ thuật kiểu mới. Trong căn nhà nằm giữa khoảng vườn rộng lớn, chàng thiếu niên Tagore đã hấp thu rất nhiều điều đẹp đẽ trong quá trình trưởng thành của mình.

Sau đó, vào năm 1913, với tập Thơ dâng, ông đã trở thành người châu Á đầu tiên nhận được giải Nobel văn học.

Chị Amano ôm quyển sách trước ngực và tiếp tục kể cho tôi nghe về chuyện của Tagore.

- Thơ của Tagore được ví như suối nguồn tươi mát, nhưng đối với chị, thơ của ông tựa như một ly sữa chua Lassi ngọt ngào, trộn lẫn bên trong những miếng xoài vàng óng và yaourt thanh mát. Khiến độc giả như cảm thấy được bao trùm trong tình yêu vô hạn, đầy ánh dương, dịu dàng và nồng ấm...

Bờ môi chị ấy khẽ hé mở, những từ ngữ như lời ca tuôn ra.

"Vì vui riêng, người đã làm tôi bất tận.

Thân này thuyền nhỏ mong manh đã bao lần người tát cạn rồi lại đổ đầy cuộc sống mát tươi mãi mãi."

(Trích Thơ Dâng, Đỗ Khánh Hoan dịch)

Chị Amano thở dài.

- Thơ dân là tập thơ kính dân cho Thần linh. Ban đầu đây là tập thơ được viết bởi tiếng Bengal là tiếng mẹ đẻ của Tagore, tuy nhiên bản tiếng Anh do chính ông dịch đã được giới thiệu ở châu Âu. Khi đọc cả hai bản và đối chiếu thì sẽ có những cảm thụ khác nhau rất thú vị.

Bản thơ tiếng Bengal tựa như bánh Naan, lớp vỏ mộc mạc mang theo cảm giác trang nghiêm tỏa ra hương vị khiến người khác cảm thấy hoài niệm.

Cả hai bản thơ đều tràn đầy tình yêu và lòng thành kính dành cho đấng tồn tại vĩ đại. Đồng thời, nó cũng khiến người đọc cảm nhận được ánh mắt dịu dàng của Thần linh đang nhìn xuống từ trên bầu trời.

Khi chị Amano khẽ nhắm mắt và nói ra những lời ấy, trông chị ấy đẹp đến nghẹt thở.

"Nguồn sống của đời tôi,

tôi sẽ luôn luôn giữ gìn thân xác khiết tịnh,

vì hiểu đã được người âu yếm vuốt ve."

Mái tóc đen của chị ấy xõa dài trên tấm vải trắng.

Lông mi dài.

Cái cổ nhỏ nhắn.

Giọng nói êm tai.

"Tôi sẽ luôn luôn giữ gìn tư tưởng lánh xa mọi điều giả dối, vì hiểu chính người là chân lý đã nhóm trong tâm trí tôi nguồn sáng lý trí. "

... Là một người rất quan trọng.

Tôi nhớ lại thanh âm lúc này, ngực không khỏi nhói đau.

Đúng rồi, tháng trước, khi chúng tôi gặp nhau ở sân trong, chị Amano trông hơi xuống tinh thần.

... Một người rất gần gũi với chị... dạo này có bạn gái rồi. Cô gái ấy là một người tốt, cả hai đều là mối tình đầu của nhau...

Khi nói xong những lời đó, chị ấy đã nở một nụ cười trông rất cô đơn.

Câu nói đó là chỉ Inoue và Kotobuki sao?

Nếu vậy, quả nhiên là chị Amano...

"Tôi sẽ luôn luôn đuổi xua khỏi tâm hồn mọi ác ý sâu xa

và vun trồng cho tình yêu trong mình bừng nở,

vì hiểu người đã ngự trị từ lâu trong sâu thẳm tim tôi."

Đây là đang nói về Inoue sao?

"Và tôi, tôi sẽ đem hết sức mình phát hiện người trong mọi việc làm,

vì hiểu chính sức mạnh của người đã cho tôi khả năng hành động."

Chị ấy thật sự thích Inoue.

Bài thơ dâng cho Thần linh này trong tai tôi nghe chẳng khác nào một bản tình ca.

Chị Amano mở mắt ra.

Trong một thoáng, nét mặt chị ấy trông buồn bã như vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ, nhưng rồi chị ấy lại khẽ mỉm cười như một đóa hoa.

- Em hãy thử đọc tập thơ này xem. Chắc hẳn sau khi đọc xong em sẽ cảm thấy tâm hồn mình được gột rửa. Đây là cuốn sách mà chị với tư cách "Cô gái văn chương" cực kì đề cử với Sorimachi. Chị sẽ nói với Maki một tiếng nên em cứ cầm lấy đi.

Nói xong, chị ấy nhẹ đặt tập thơ của Tagore vào tay tôi.

- Chị Amano, quả nhiên là chị và Inoue...

- Sorimachi, chị không thích Konoha, cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ hẹn hò với em ấy. Konoha có lẽ cũng vậy, bạn gái của em ấy chỉ có Nanase mà thôi.

Khi nói ra những lời đó, nét mặt của chị Amano trông rất kiên định, thanh âm cũng rất rõ ràng.

- Chị rất vui khi thấy Nanase và Konoha kết giao. Chị vẫn cho rằng hai người nên đến với nhau.

Nội tâm tôi rối bời, không biết nên nói gì cả.

Chị ấy thật sự nghĩ như vậy sao? Chẳng phải khi ấy ở sân trong, trông chị Amano đã rất cô đơn khi nói ra những lời đó sao?

- Sorimachi này, dạo này Konoha thế nào rồi? Em ấy có khỏe không?

- Em cũng không biết nữa. Cậu ấy cứ ngồi viết cái gì đó trên giấy bản thảo suốt.

Ánh mắt của chị Amano hiện lên tia sáng dịu dàng.

-... Vậy sao?

Khẽ vui vẻ thì thầm như vậy xong, khóe miệng chị ấy lại mỉm cười.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra.

- Hai người xong chưa? Thời gian của mình rất quý giá.

- A, em xin lỗi.

- Tập thơ đó em muốn trả lại khi nào cũng được.

Người nói ra những lời đó là công chúa chứ không phải chị Amano.

Ặc, chẳng lẽ chị ấy đã nghe lỏm câu chuyện của chúng tôi sao?

Chị Amano trừng mắt nhìn công chúa.

- Maki...!

Nhưng công chúa chỉ cười nham nhở.

- Vậy nhé, tạm biệt Sorimachi.

Rồi vẫy tay đuổi tôi ra khỏi phòng.

- À, chị Amano.

Giọng của tôi đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Tôi cũng không biết là mình muốn nói gì nữa.

Tuy nhiên, những từ ngữ vừa ra tới miệng lại ngừng lại, tôi bối rối một lúc, mặt đỏ lên, rồi cuối cùng mới khẽ nói.

-... Chị sắp phải thi Đại học rồi, nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để bị cảm lạnh nhé.

A, tôi đang nói cái quái gì vậy!!! Không phải, đáng lẽ tôi nên nói về Inoue

hay gì đó mới đúng!

- Đừng lo, chị sẽ giữ ấm cho Tooko thật cẩn thận.

- Mình từ chối! Nếu bồ còn nói mấy chuyện kì lạ nữa là mình sẽ không làm người mẫu cho bồ nữa đâu!

- Em xin phép!!!

Tôi vội chạy ra hành lang và đóng cửa lại.

Xem ra chị Amano thật sự thích Inoue...

Sau khi rời khỏi sảnh âm nhạc, tôi mang theo tập thơ của Tagore, vừa đi ra cửa vừa nghĩ như vậy.

Nếu vậy thì người mà Inoue thích là ai? Chị Amano? Hay là Kotobuki?

Ừm... Inoue đã để cho Kotobuki leo cây và chạy tới chỗ của chị Amano, như vậy thì cậu ấy hẳn là có khuynh hướng nghiêng về chị Amano? Mặc dù chị Amano nói rằng chuyện lần đó là có nguyên do nhưng nếu thật sự là như vậy thì Kotobuki hẳn sẽ không ử rũ tới như thế.

Với tư cách là bạn gái, chắc hẳn Kotobuki là người hiểu rõ nhất sự thay đổi tình cảm của Inoue? Rằng vào lúc này tình cảm của Inoue đang hướng về ai, rằng Inoue đang nghĩ về ai.

Trong ánh mắt của một người ngoài như tôi thì khi Inoue ở bên cạnh chị Amano, trông cậu ấy cực kì tự nhiên và an bình... Mặc dù ở trong lớp lúc nào cũng trầm lặng ít nói, nhưng khi nói chuyện với chị Amano, cậu ấy thỉnh thoảng lại châm chọc, nói xấu chị ấy. Việc chị Amano ở bên cạnh Inoue cũng rất tự nhiên... hay nói đúng hơn là cực kì phù hợp... Có cảm giác nếu chị Amano và Inoue hẹn hò thì dễ tiếp nhận hơn là khi nghe Kotobuki hẹn hò với

Inoue. Quả nhiên là như vậy sao...

Nhưng mà, nếu vậy thì sự tồn tại của Kotobuki sẽ như thế nào?

Tâm trạng tôi trở nên đắng chát như vừa uống hết một ly nước ép rau má khi trong đầu hiện lên hình ảnh Mori tức giận và Kotobuki đang dỗi theo Inoue viết thứ gì đó trên bàn với ánh mắt u buồn.

Nếu như Inoue thật sự nghĩ như vậy về chị Amano... vậy thì Kotobuki thật đáng thương... mặc dù bây giờ trông cậu ấy đã rất thảm rồi...

Có lẽ nụ hôn của tôi và Mori là điều không thể rồi.

Khi tôi đang bước đi với tâm trạng u ám.

Ồ? Gì đây?

Tôi thấy Kotobuki đang đứng trước tủ giày, vẻ mặt tái xanh.

Không phải cậu ấy đã đi về với Mori rồi sao?

Tại sao cậu ấy lại còn đứng ở đó. Hơn nữa trông sắc mặt của cậu ấy cũng rất kém.

Kotobuki đứng im không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm vào trong tủ giày.

Đó là tủ giày của Inoue.

Cái gì, cậu ấy định bỏ đinh mũ vào trong giày của Inoue sao!?

Bàn tay của Kotobuki khẽ chạm vào tủ giày.

Sống lưng tôi lạnh buốt... nét mặt của Kotobuki lúc này cực kì đáng sợ.

Khóe mắt của cậu ấy chảy ra nước mắt.

- K-Kotobuki...!

Tại sao tôi lại lên tiếng chứ.

Đáng lẽ tôi cứ nên giả vờ không thấy gì cả và cứ thế quay lưng đi.

Nhưng đôi chân của tôi lại cứ đi về phía Kotobuki.

- !

Kotobuki giật mình bỏ tay ra khỏi giày của Inoue và quay lại nhìn tôi.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má cậu ấy và rơi xuống mu bàn tay.

- Cậu không về cùng Mori à?

-... Mình còn có việc ở thư viện, cho nên đã kêu Mori về trước rồi. Mặc dù Mori nói sẽ chờ mình, nhưng mà...

- Bây giờ vẫn chưa phải lúc thư viện đóng cửa mà?

- ...

Kotobuki cúi đầu cắn môi im lặng.

- Cậu đang nói dối phải không?

- ...

- Có phải cậu không muốn đi về chung với Mori không?

- ...

- Cũng phải, đang buồn mà có một người suốt ngày ở bên cạnh lại nhai cũng mệt thật đấy. Nhưng mà cậu đừng hiểu nhầm, Mori cũng không có ý gì xấu đâu...

- K-Không phải.

Kotobuki khẽ lắc đầu.

- Mori rất lo lắng cho mình, lúc nào cũng ở bên cạnh để an ủi mình...

Còn chưa nói hết, giọng cậu ấy đã nghẹn lại, nước mắt dâng lên.

- Nhưng mà, mình, không thể cười được... mặt lúc nào cũng ảm đạm, k-khiến Mori cũng khó xử theo...

Hồng hét, nếu bây giờ cậu ấy mà khóc là tôi sẽ chẳng biết phải làm gì luôn.

- K-Không có chuyện đó đâu!

Tôi nói to.

- Với tính cách đó của Mori, cậu ấy chắc chắn sẽ không cảm thấy phiền toái đâu. Đúng rồi! Cậu ấy còn nói kì nghỉ tới muốn được đi chơi cùng với Kotobuki nữa! Mà đúng dịp này mình còn có ba vé miễn phí đi công viên Cobalt!

Tôi lấy ra cái vé vẫn cất mãi trong túi và quơ quơ trước mặt Kotobuki.

Kotobuki tròn mắt nhìn tôi. Thế nên tôi thuận thế hét lên.

- Chủ nhật này cậu đi chơi cùng mình và Mori đi! Chúng ta sẽ chơi thật vui, bỏ lại mọi điều sầu não!

Cứ như vậy, Chủ nhật đến.

Tôi, Mori và Kotobuki cùng đi đến công viên Cobalt mà tôi vẫn hằng ao ước.

Đương nhiên, vé vào cửa của tôi là tự tôi bỏ tiền túi ra mua.

Mori rất vui vẻ với đề xuất của tôi.

... Cảm ơn cậu vì cũng lo lắng cho Nanase như vậy, Ryouta! Mình lại phải lòng cậu ấy rồi.

... Nanase cũng đồng ý đi công viên với bọn mình rồi. Mình và Ryouta phải cố gắng để Nanase vui lên mới được.

... Hôm nay mình sẽ đi mua áo tắm cho Nanase~!

Mori vui vẻ nói cho tôi biết từng chi tiết.

Nhưng tôi chỉ thì thầm trong nội tâm.

... Vĩnh biệt, ngày lễ Tình nhân Trắng của chúng tôi.

Trên đường đi tàu điện đến công viên, Kotobuki gần như không nói gì cả. Trong khoang dành cho bốn người, Mori ngồi kế bên Kotobuki và liên tục bắt chuyện một cách vui vẻ với cậu ấy, còn đưa ra sô cô la và bánh quy.

Có lẽ Kotobuki cũng cảm thấy áy náy nên cũng cố gắng trả lời Mori, mặc dù chúng đều rất ngắn gọn.

-... Ừm.

- Cậu nói đúng, Mori.

-...Ồ, vậy sao.

Mặc dù vốn từ rất nghèo nàn, và nụ cười của cậu ấy cũng rất miễn cưỡng, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự nỗ lực của cậu ấy, cho nên tôi cũng thầm nghĩ trong đầu việc mình tự bỏ tiền túi ra mua một vé cũng không phải là uổng công vô ích...

Nếu Kotobuki có thể vui vẻ lên thì tốt quá.

Vừa bước vào mái vòm, chúng tôi đã có thể cảm nhận bầu không khí phương Nam một cách mãnh liệt.

Khắp nơi là những cây dừa, hoa dâm bụt nở nộ, tiếng nhạc ukelele vang vọng, bề bơi khổng lồ dập dề sóng.

- Oa, tuyệt quá.

Mori hưng phấn kêu lên.

- Cứ như biển thật ấy! Bọn mình mau đi bơi thôi, Nanase!

- Ừm.

- A, phòng thay đồ nữ ở bên kia kìa. Ryouta, bọn mình gặp nhau dưới gốc cây dừa đằng kia nhé.

- Ừ.

Mori kéo tay Kotobuki rời đi.

Tôi cũng nhanh chóng thay đồ rồi ôm chân ngồi đợi hai người họ tại chỗ hẹn.

Bởi vì hôm nay là Chủ nhật, khắp nơi đều có những đứa bé chỉ mới học

tiểu học chạy đua nghịch rất ồn ào.

Nói thế nào nhỉ... nó hơi khác với tưởng tượng của tôi.

Trong tưởng tượng của tôi, nó phải là một bờ biển lãng mạn hơn nhiều... Nhưng mà nơi này cực kì bình dân, hoặc nói là đại chúng mới đúng, nhìn đâu cũng thấy các gia đình dẫn nhau đến. Bầu không khí cũng không mang theo mùi mặn chát của biển mà là mùi clo đặc trưng của hồ bơi.

Chà, tôi cũng không thể nào đòi hỏi xa vời được

Hơn nữa nhìn thế nào thì hôm nay cả tôi và Mori đều chẳng thể hôn nhau được.

Nhưng mà hai người này chậm thật đấy.

Tôi cũng biết con gái thay đồ rất mất thời gian. Con em gái chảnh chọe của tôi ở nhà cũng thế, mỗi lần đi tắm đều mãi không chịu ra. Cho dù vậy thì hai người này vẫn chậm quá, quá sức chậm.

Khi tôi bắt đầu lo lắng chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra rồi sao...

- Xin lỗi đã để cậu đợi lâu, Ryouuta!

Thì tôi nghe thấy tiếng Mori.

Khi tôi quay đầu nhìn về phía đó, cảnh tượng hiện ra trước mắt kích thích đến mức tôi suýt nữa thì đứng bật dậy.

Mori đang mặc bộ bikini màu xanh hawaii đã mặc lần trước khi tới thăm tôi. Bên dưới là váy ngắn. Hoàn toàn phù hợp với khẩu vị của tôi.

Tôi có thể nhìn rõ bộ ngực đầy đặn và phần eo mà lần trước bị giấu bên dưới tạp dề. Hai tay mềm mại, cặp giò khỏe khoắn, kết hợp với bộ bikini màu

xanh khiến tôi cảm thấy thời gian chờ đợi không hề uổng phí chút nào cả!
Trong lòng tôi thầm hét lên "Good Job!".

Tuy nhiên! Khiến tôi giật mình hơn nữa là Kotobuki đang nhăn nhó nhăn nhó đi bên cạnh Mori.

Bikini màu hồng! Lại còn là loại thiếu vải nữa!

Mặc dù có khoác thêm trên người một cái áo choàng có mũ trùm đầu, nhưng mà mỗi lần cậu ấy bước đi, bộ ngực cậu ấy lại rung lên như muốn nảy ra khỏi miếng vải hình tam giác đó.

Trước kia tôi thường nghe đám con trai đánh giá ngực của Kotobuki rất kinh khủng. Hôm nay tôi mới biết những lời đó là còn đang đánh giá thấp bộ ngực bự gợi cảm của cậu ấy.

Mặc dù cũng có nhiều cô gái khác có ngực bự hơn Kotobuki, hơn nữa khi mặc đồng phục thì trông của cậu ấy cũng không có to như vậy. Nhưng mà khi mặc áo tắm... đặc biệt là bikini, thì phần eo thon thả của cậu ấy lại càng tôn thêm cho bộ ngực.

Khi Kotobuki bước lại gần, ánh mắt tôi không tự chủ mà nhìn chăm chăm vào cậu ấy.

Mà giờ mới thấy chân của cậu ấy dài thật đấy.

Chà, nhưng mà nói thế nào thì tôi vẫn thích Mori hơn.

Tôi vẫn khoái những cô gái mỡ màng một chút thay vì các cô gái thon thả.

Nếu phải chọn giữa đùi của Mori và đùi của Kotobuki thì tôi chắc chắn sẽ chọn Mori.

Tuy nhiên, áo tắm của Kotobuki thật sự rất kích thích, đến bây giờ tôi vẫn

không dời mắt ra được.

Mặc dù có mặc thêm áo khoác, nhưng mà bộ bikini đó vẫn quá nguy hiểm, Kotobuki! Chẳng lẽ cậu ấy không nghĩ tới việc nếu cậu ấy mặc nó thì bọn con trai xung quanh sẽ nhìn cậu ấy với ánh mắt như thế nào sao! Toàn bộ con trai trong vòng bán kính 3 mét nhất định sẽ nhìn về cậu ấy với ánh mắt tham lam.

- Ryouta, cậu làm sao thế? Làm gì mà trông sợ hãi vậy.

- A, không, không có gì.

Chẳng biết từ lúc nào hai người đã tới trước mặt tôi. Nhìn gần thế này nó đúng là to thật đấy... a, tôi đang nghĩ cái gì vậy, đừng nhìn Kotobuki!

Bạn gái của tôi là Mori!

- Xin lỗi nha, bọn mình thay đồ mất thời gian quá. Cậu không giận chứ?

- K-Không, không có chuyện đó, làm sao mà mình lại giận cậu được chứ.

Kotobuki cúi đầu đứng bên cạnh khi Mori nói với vẻ có lỗi.

- Đúng rồi! Để mình đi mua kem bảy màu đèn bù cho cậu nhé~

Mori đột nhiên chỉ tay về phía quầy bán kem ở đằng xa với hàng chờ rất dài.

- Mình sẽ quay lại ngay. Ryouta và Nanase cứ đi bơi trước đi nhé.

- !

- Mori!

Kotobuki giật mình bối rối, tôi cũng vội lên tiếng gọi cậu ấy lại.

Nhưng Mori đã nhanh chóng chạy về phía quầy bán kem.

Oaaaa, đừng đi, Moriiiiiii.

Tiếng thét trong nội tâm của tôi không truyền đạt được tới cho cậu ấy.

Đúng lúc này, Mori quay đầu lại và tươi cười vẫy tay với tôi, sau đó cậu ấy lại chạy đi mất.

Bị bỏ lại, bầu không khí giữa tôi và Kotobuki im lặng một cách đáng sợ.

Đúng rồi, trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự.

Khi đó Mori đã hiểu nhầm tôi thích Kotobuki nên đã tạo điều kiện để tôi và Kotobuki ở một mình với nhau...

Nhưng mà hiện tại tôi là bạn trai của cậu ấy mà? Chúng tôi đã thân thiết tới mức gọi nhau là Kurara và Ryouta mà? Đừng có tự tiện bỏ bạn trai ở một mình với người con gái khác như vậy chứ, đồ ngốc! Người bình thường ai sẽ làm vậy hả! Đáng lẽ phải ghen tị chứ!

Chẳng lẽ cậu ấy tin tưởng tôi đến vậy sao... hay là nói Mori không yêu tôi đến mức đó...

Tôi bỗng cảm thấy uể oải.

- A... mình sẽ đi trông hành lý, cậu cứ đi bơi đi Kotobuki.

- ... Chờ Mori về rồi cùng đi cũng được.

Kotobuki kéo vạt áo khoác lại rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

Sau đó cậu ấy cứ ngồi ngoảnh mặt sang một bên, môi dẫu lên.

À thì ra là vậy.

Quả nhiên Kotobuki cũng cảm thấy xấu hổ vì bộ bikini này. Nếu như cậu ấy cởi áo khoác và đi bơi một mình ở bể bơi thì sẽ liên tục bị đám con trai tới làm phiền. Cho nên cậu ấy mới quyết định cứ ngồi bên cạnh tôi chờ tới khi Mori quay về...

Nhưng mà cho dù cậu ấy đã mặc áo khoác thì bộ ngực ẩn hiện và cặp giò thon dài của cậu ấy vẫn khiến tôi bối rối.

- Bộ bikini đó là cậu đi mua cùng với Mori à?

Tôi vội tìm một chủ đề và hỏi cậu ấy như vậy.

... Ừm.

Kotobuki gật đầu một cách ngượng ngùng.

... Mình vốn chọn áo tắm một mảnh, nhưng mà Mori cứ bảo nhất định phải chọn cái này...

Moriii. Sao cậu không chọn cái gì kín đáo hơn một chút hả~

... Cậu ấy nói mình mặc cái này sẽ trở nên tích cực hơn.

- C-Chà... dù sao trông nó cũng hợp với cậu lắm.

Tôi ập ứng nói.

- Đúng thế, nói như Mori là thì thỉnh thoảng mở lòng một chút cũng được.

... Xin lỗi vì đã cản trở buổi hẹn hò hôm nay của hai cậu. Cậu vốn dĩ

muốn đi một mình với Mori tới đây phải không?

Kotobuki nói với giọng lạnh nhạt như vậy.

- K-Không, không có chuyện đó đâu.

- Làm gì có chuyện một vé cặp rồi lại thêm một vé lẻ như thế này đâu.

- Ừ...

- Thật ra cậu cứ mặc kệ mình cũng được.

Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh Kotobuki đứng một mình trước tủ giày.

Khi chạm vào giày của Inoue, trông cậu ấy như sắp khóc...

Mori vẫn chưa quay lại.

Tôi nói một cách do dự.

- Nay Kotobuki... hôm trước mình đã gặp chị Amano nói chuyện.

Bờ vai của Kotobuki khẽ run lên.

- Chị Amano nói... chị ấy không xem Inoue là đối tượng hẹn hò hay yêu thích... Rằng bạn gái của Inoue là cậu.

Đột nhiên Kotobuki nhìn về phía tôi và khẽ hét lên.

- Không được!

Tiếp theo cậu ấy tiếp tục nói.

- Bởi vì, bởi vì... Inoue thích chị Tooko. Từ rất lâu về trước cậu ấy đã

thích chị Tooko rồi.

Sau đó cậu ấy nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay của mình với vẻ mặt như sắp khóc.

- Mình biết trong lòng của Inoue chỉ có chị Tooko mà thôi... cậu ấy sẽ không thích mình... Tiểu thuyết mà Inoue đang viết vào mỗi giờ nghỉ chính là dành cho chị Tooko.

Mình... không muốn Inoue viết tiểu thuyết nữa... mình đã nói với cậu ấy đừng viết nữa. Inoue cũng từng khóc nói rằng cậu ấy không muốn viết nữa... Nhưng vì chị Tooko, cậu ấy lại viết say mê như vậy. Cho dù mình cầu xin cậu ấy đừng viết nữa thì Inoue cũng không dừng lại... Hiện tại trong lòng của Inoue chỉ có chị Tooko mà thôi.

Tôi im lặng.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe được những lời này từ Kotobuki. Tôi hoàn toàn không rõ tại sao là thành viên câu lạc bộ Văn học nhưng Inoue lại ghét việc viết tiểu thuyết đến vậy? Hay tại sao Kotobuki lại không muốn Inoue viết tiểu thuyết đến thế.

Câu lạc bộ Văn học không phải vốn dĩ là nơi người ta sáng tác thơ và viết tiểu thuyết sao? Thế nhưng tại sao Inoue lại không muốn viết, tại sao Kotobuki lại nói Inoue không cần viết nữa? Tại sao Inoue lại khóc nói rằng mình không muốn viết tiểu thuyết?

Tôi hoàn toàn không hiểu.

Tuy nhiên, tôi có thể cảm nhận được nội tâm mãnh liệt của Kotobuki.

Bằng giọng khàn khàn, Kotobuki nói.

- Vốn dĩ... người xen vào giữa là mình... Mặc dù Inoue thích chị Tooko đến vậy... nhưng chị Tooko lại nói... chị ấy không thích Inoue... Inoue thật đáng thương.

Inoue, thật đáng thương.

Nhìn Kotobuki khóc nói ra những lời đó, chẳng hiểu sao lòng tôi cũng đau ê ẩm.

Mặc dù bản thân mới là người bị bỏ rơi, nhưng cậu ấy lại nói rằng người đã bỏ rơi mình thật đáng thương.

Khuôn mặt của Kotobuki méo xệch đi.

Nước mắt dâng lên như sắp trào ra... Aa, sao cậu lại không có chút đề phòng nào hết vậy Kotobuki!

Trông cậu lúc này thật sơ hở.

Mori, cậu đang làm cái gì vậy, nhanh trở về đi! Đây không phải lúc đi mua kem đâu!

A, không ổn rồi.

Nếu bây giờ Kotobuki ngược lên nhìn tôi và nói.

- Mình cô đơn lắm... hãy ôm mình đi.

Có lẽ tôi sẽ ôm chặt lấy cậu ấy mất.

Đầu óc tôi hỗn loạn tới mức bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng ngu ngốc đó.

Kotobuki không phải hình mẫu ưa thích của tôi. Con gái phải dịu dàng.

Tôi sẽ không kết giao với ai ngoại trừ Mori.

Tuy nhiên tình huống hiện tại lại cực kì nguy hiểm.

Là đàn ông sẽ rất khó kiềm chế!

Tôi không tự chủ quàng tay qua bờ vai của cô gái đang khẽ run rẩy bên cạnh, khi đầu ngón tay tôi sắp chạm vào áo khoác của cậu ấy, tôi giật mình tỉnh lại.

A, đáng chết.

- Đừng khóc nữa Kotobuki!!!

Kotobuki giật mình ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi ôm đầu gối ngoảnh mặt sang chỗ khác lăm băm.

- Nếu cậu còn khóc nữa thì tôi sẽ muốn ôm cậu mất.

- ...!

Kotobuki nín thở.

A, chắc chắn cậu ấy đang rất kinh hãi.

Tôi vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

- Chứng kiến một cô gái ngồi bên cạnh mình khóc... hơn nữa cô gái đó lại còn rất xinh đẹp, thì không tính tới chuyện thích hay ghét, phần lớn con trai sẽ không kiềm chế được đâu... N-Nhưng mà, mình là bạn trai của Mori. Cho dù Kotobuki có khóc thì mình cũng không thể ôm lấy cậu để an ủi được. Cho nên nếu bây giờ cậu khóc thì mình sẽ rất khó xử.

Tôi có thể cảm nhận được Kotobuki đang nhìn mình, nét mặt tôi lại càng trở nên căng thẳng hơn. Nếu cậu ấy chỉ bị sốc thì còn may, nhưng nếu bị cậu ấy khinh miệt, tôi sẽ buồn lắm đấy.

- Hơn nữa! Những lúc thế này đáng lẽ Mori phải xử lý mới đúng! Mặc dù đây là lời của bạn trai cậu ấy nói, nghe thì có vẻ khoe khoang, nhưng mà Mori là một người rất tốt, rất biết quan tâm bạn bè. Cậu ấy có thể nói chuyện cả đêm, xoa đầu vỗ vai an ủi cậu. Mori thật sự là một người rất trọng tình, trọng nghĩa, là một người rất tuyệt vời, cho nên nếu cậu muốn khóc thì hãy khóc trong vòng tay của Mori ấy.

A, mặt tôi nóng quá.

Tôi không tài nào nhìn thẳng vào Kotobuki được.

- Hơn nữa, mặc dù Kotobuki không bằng được Mori, nhưng mà cậu vẫn là một cô gái tốt, chỉ cần cậu cố gắng thêm một chút nữa thì có lẽ Inoue cũng sẽ thích cậu. Lúc này cậu có nói mình là người xen giữa, nhưng trong tình yêu thì chuyện trước sau không quan trọng.

Nếu như Inoue vẫn không đổi ý thì cậu vẫn còn Mori mà. Mặc dù Mori lúc nào cũng chỉ quan tâm tới Kotobuki mà bỏ qua mình thì mình cũng không để tâm chút nào cả.

Kotobuki không nói gì cả, bầu không khí nặng nề quá đi.

Tôi liếc qua Kotobuki thì thấy cậu ấy vẫn đang nhìn chăm chăm vào tôi, lắng nghe tôi nói.

Mắt cậu ấy mở to, trông cực kì chăm chú.

Ừ... cậu làm gì mà nghiêm túc vậy hả?

Cảm thấy tai mình càng lúc càng nóng, tôi vội vàng nói thêm.

- C-Chuyện vừa rồi cậu đừng nói cho Mori biết nhé. Còn nữa, lúc này mình cũng không có ý gì với cậu cả. Chỉ là nói chung chung thôi. Chỉ là vì muốn nói cho cậu biết không được khóc lóc trước mặt con trai thôi.

Kotobuki khẽ bật cười.

- A, cậu cười cái gì hả.

- Ai bảo...

Kotobuki tiếp tục cười khúc khích, khuôn mặt cũng trở nên dịu dàng.

Gì chứ, trông cậu ấy lúc này cũng đáng yêu đấy chứ.

Thì ra Kotobuki cũng có vẻ mặt như thế này

Cố gắng phát huy nhé, có thể Inoue cũng sẽ phải lòng cậu đấy.

- Ryouta! Nanase!

Mori hai tay cầm kem bảy màu chạy về phía chúng tôi.

- Xin lỗi nha, người xếp hàng đông quá trời. Ồ? Nanase đang cười? Còn Ryouta tại sao lại đỏ mặt như vậy?

- C-Cậu đừng có nói lung tung, đó chỉ là do cậu tưởng tượng thôi.

Kotobuki đứng lên vòng tay qua cổ Mori.

- Oa, bồ làm cái gì vậy Nanase.

- Vừa này Sorimachi có nói với mình một chuyện bí mật.

- Hả?

- Này Kotobuki!

Vẫn ôm chặt lấy Mori, Kotobuki vui vẻ nói.

- Sorimachi nói rằng cậu ấy thí~~~ch Mori nhất trên đời.

- Hả? Hả!!?

Hai má của Mori ngay lập tức đỏ bừng lên.

Kotobuki vừa cười vừa nhìn hai chúng tôi mặt đỏ bừng.

Tôi vội chuyển chủ đề.

- Ăn kem thôi, không chảy hết bây giờ.

- Ừ-ừm... đúng rồi.

- Màu đẹp quá!

Chúng tôi ngồi ăn kem dưới gốc cây dừa, bầu không khí có chút xấu hổ. Sau đó, chúng tôi cùng nhảy vào bể bơi, nghịch nước như những đứa trẻ, rồi còn chơi bóng chuyền bãi biển, xem biểu diễn Hula dance, ngược lên nhìn trời chiều và bầu trời sao nhân tạo...

Ngày hôm nay thật sự rất vui.

Trên chuyến xe điện trở về.

Mori ngồi cạnh tôi, còn Kotobuki ngồi ở ghế đối diện. Chúng tôi cùng gục đầu ngủ say như chết mãi cho tới trạm gần cuối.

Trong giấc ngủ, tôi có thể nghe thấy tiếng tàu chạy xình xịch và hơi thở

của Mori đang tựa đầu vào vai.

Tay của Mori nắm chặt lấy tay tôi, tôi cũng nắm chặt lấy tay cậu ấy, thăm nghĩ thật tốt là hôm nay ba người chúng tôi đã cùng đi chơi với nhau, Kotobuki cũng đã cười rất nhiều.

Mặc dù tôi không thể đảm bảo tình yêu của cậu ấy dành cho Inoue sẽ tiến triển thuận lợi. Nhưng Kotobuki là một người tốt, tôi chân thành cầu mong cho tình cảm của hai người có thể trở nên tốt đẹp.

Nhìn Kotobuki cười nói vui vẻ, cả tôi và Mori đều cảm thấy mừng cho cậu ấy.

Cố gắng lên Kotobuki.

Không biết có phải là nói mớ hay không, nhưng tôi nghe thấy tiếng Mori khẽ thì thầm bên tai mình.

- ... Ryouta, cảm ơn cậu vì ngày hôm nay. Mình... thích cậu lắm.

Tôi càng nắm chặt tay của Mori hơn.

Mang trong mình cảm giác hạnh phúc, tôi bỗng muốn hát lên bài thơ kính dâng cho Thần.

"Vì vui riêng, người đã làm tôi bất tận.

Thân này thuyền nhỏ mong manh đã bao lần người tát cạn rồi lại đổ đầy cuộc sống mát tươi mãi mãi. "

"Xác này cây sậy khẳng khiu,

người đã mang qua núi, qua đồi,

qua bao thung lũng,

và phả vào trong giai điệu mới mẻ đời đời."

Ôi, thơ Tagore hay quá.

Lần sau tôi phải để Mori và Kotobuki cùng đọc mới được...

Ngày lễ Tình nhân Trắng 14 tháng 3 cũng là ngày lễ tốt nghiệp.

Cho tới tận hôm qua Inoue vẫn đang viết gì đó trên giấy bản thảo.

Tựa nhiên một vận động viên điền kinh chăm chú im lặng chạy về đích.

Ánh mắt của cậu ấy khiến tôi sinh ra cảm giác sùng kính, trong lòng của Inoue chỉ có một tâm niệm là phải hoàn thành cuốn tiểu thuyết đó.

Kotobuki chỉ im lặng nhìn Inoue với ánh mắt đau đớn.

Nhưng Inoue vẫn không để ý tới cậu ấy.

Tôi nghĩ... khi nhìn chăm chú Inoue với niềm đau bất tận đó, có lẽ Kotobuki cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Ngày hôm nay, Kotobuki đến lớp với hai mắt đỏ hoe, có vẻ cậu ấy đã khóc rất nhiều.

- Nanase, bồ làm sao vậy?

- Không sao đâu Mori. Mình từ trước đến giờ vẫn sợ tham gia lễ tốt nghiệp. Cho dù không phải lễ tốt nghiệp của bản thân, mình vẫn bị bầu không khí ấy làm cho muốn khóc.

Mặc dù cậu ấy nở nụ cười gượng gạo nói với Mori như vậy, nhưng rất rõ

ràng là đã có chuyện gì đó xảy ra vào sáng nay.

Trước khi lễ tốt nghiệp bắt đầu, Mori nói cho tôi biết việc Inoue đã chia tay với Kotobuki.

"Chúng ta chia tay đi...", dường như Inoue đã nói một cách thẳng thắn như vậy.

Mori đâm cho Inoue một cái và hét lên rằng "Đừng coi Nanase là đồ ngốc!".

Trong khi lễ tốt nghiệp diễn ra, tôi và Mori đứng cùng nhau trong phòng thực nghiệm hóa học mờ tối, giống như Kotobuki, hai mắt của Mori cũng đỏ hoe, cậu ấy ôm lấy tôi vừa khóc vừa nói.

- Nanase tốt như vậy! Vậy mà bạn ấy lại bỏ rơi Nanase! Mình không cam lòng, không cam lòng, Ryouta!

Nghe nói Inoue không hề giải thích gì cả.

Cậu ấy cũng không né tránh cú đâm của Mori, chỉ im lặng đứng thẳng lưng với vẻ mặt buồn bã.

- Híc, bạn ấy là người đã bỏ rơi Nanase, vậy mà... Bạn Inoue là đồ tồi, vậy mà tại sao bạn ấy lại nhìn mình với vẻ mặt đó chứ, thật giáo hoạt!

Mori càng khóc to hơn.

Tôi có thể nghe thấy tiếng hát bài Kính chúc thầy cô của dàn hợp xướng từ bên ngoài cửa sổ.

Mặc dù có giai điệu vui tươi, nhưng chẳng hiểu sao bài hát này lại khiến tôi buồn nẫu ruột...

Không biết Kotobuki bây giờ đang lắng nghe bài hát này với tâm trạng như thế nào nhỉ?

Sau khi lễ tốt nghiệp kết thúc, mọi người cùng nhau trở về từ nhà thể dục.

Tôi không nhìn thấy bóng dáng của Kotobuki trong đoàn người.

- Không biết Nanase giờ thế nào rồi nhỉ. Mình lo cho cậu ấy quá.

Mori mặt tái mét nói như vậy.

- Để mình đi tìm thử xem.

Vốn dĩ chúng tôi định đi hẹn hò sau khi tan học. Dù sao hôm nay cũng là lễ Tình nhân Trắng đầu tiên của chúng tôi, chúng tôi đã lên kế hoạch để có một kỉ niệm đẹp.

Tuy nhiên, cũng giống như Mori, tôi không thể mặc kệ Kotobuki vào lúc này được.

Tôi chạy tới nhà thể dục nhưng Kotobuki không ở đó, thế nên tôi lại chạy ra ngoài tìm kiếm vòng quanh sân trường.

Không biết cậu ấy có ngồi nấp sau tòa nhà hay cái cây nào đó khóc thầm không nhỉ.

- Vẫn không có, đáng ghét thật. Cậu đi đâu rồi vậy, Kotobuki?

Chẳng lẽ cậu ấy đi tìm chị Amano sao?

Vừa nghĩ như vậy, tôi liền chạy về phía dãy phòng học của lớp 12.

Trong khi đang tìm quanh trên hành lang, tôi bắt gặp những học sinh đàn em tặng hoa cho các học sinh sắp tốt nghiệp, có người nắm tay, có người

khóc nước nở, cũng có người đang cười.

Tôi cố gắng tiến lên trong biển người... đúng lúc này trong tầm mắt tôi hiện lên hai bím tóc thật dài.

Chị Amano!?

Tôi vội đuổi theo bóng dáng hai bím tóc vừa biến mất ở một góc hành lang.

Vừa tới khúc cua, tôi dừng lại, bởi vì tôi vừa nhìn thấy Kotobuki và chị Amano đang đứng đối diện nhau bên cửa sổ.

Tôi vội rút đầu lại.

- Chị Tooko thật ích kỉ...

Tôi nghe được thanh âm ghen ngào của Kotobuki.

Trong giọng nói của cậu ấy ẩn chứa cơn giận và nỗi đau.

- T-Tại sao chị lại thích Inoue chứ... cả Asakura và chị Tooko đều như vậy... đều là những người thật ích kỉ...

Bầu không khí nặng nề tới mức không thở được.

Cả Kotobuki và chị Amano đều nói rất nhỏ, tôi không nghe rõ lắm.

Nhưng tôi biết Kotobuki đang trách cứ chị Amano. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cậu ấy.

Đột nhiên Kotobuki nói to.

- Đây là quà mừng tốt nghiệp của em. Em mang theo nó cũng chẳng được

gì cả nên chị Tooko cầm lấy đi.

Tôi thò đầu ra nhìn thì thấy Kotobuki đang đưa cho chị Amano một cái túi giấy.

Chị Amano nhìn vào trong túi giấy, nét mặt như sắp khóc.

Rồi bờ môi chị ấy khẽ cử động và nói gì đó với Kotobuki... đó dường như là xin lỗi...

Kotobuki ngoảnh mặt sang một bên.

Tôi không thể nghe được câu trả lời của cậu ấy.

Chị Amano lắng nghe lời của Kotobuki với ánh mắt xót xa. Cuối cùng chị ấy mang theo túi giấy rời đi.

Trong lúc đó, Kotobuki chỉ mím môi, hai tay nắm chặt.

Tiếp theo, tôi nghe thấy tiếng bước chân của cậu ấy tới gần.

Tôi vội tìm một chỗ để trốn.

Đáng lẽ tôi nên rời khỏi đây. Nhưng không hiểu sao tôi lại không thể cử động được...

Tiếng bước chân càng lúc càng lớn.

Tôi gấp tới độ tim đập thành thịch.

A, cậu ấy sắp tới rồi.

- !

Kotobuki kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn tôi, mặt cậu ấy méo xệch, nước

mắt rơi lã chã như một đứa bé.

Tôi đứng ở đó với vẻ ngượng ngùng.

Kotobuki há miệng như muốn nói gì đó nhưng rồi lại không nói nên lời. Cậu ấy hít mũi, mắt chớp chớp cố ngăn cho bản thân không khóc. Nhưng lại không ngừng được, khuôn mặt cậu ấy vằn vẹo trông thật đau đớn.

Mori không có ở đây.

Tôi không thể nói với cậu ấy đừng khóc nữa.

Bởi vì Kotobuki đã rất cố gắng rồi. Cậu ấy đã rất nỗ lực rồi.

Mặc dù biết trái tim của Inoue đã dành cho người con gái khác, Kotobuki vẫn một mực dõi theo cậu ấy.

Việc cậu ấy tới gặp chị Amano và nói ra những lời cay nghiệt đó cũng là vì Inoue chẳng?

Kotobuki lo lắng cho Inoue hơn cả bản thân mình.

-... Lần này để mình làm thay Mori vậy.

Lầm bầm như vậy xong, tôi ôm lấy Kotobuki.

Có lẽ hành động đó khiến Kotobuki đạt tới giới hạn, cậu ấy bật khóc nức nở.

Bờ vai cậu ấy run rẩy, thanh âm nghẹn ngào, nước mắt làm ướt đầm đồng phục của tôi.

Cứ khóc thỏa thích đi. Cứ chùi nước mũi vào áo tôi. Đừng bận tâm gì cả, cứ cho hết mọi thứ ra ngoài đi.

Lòng tôi cũng rất khổ sở, nhưng tôi vẫn khẽ lấy tay vỗ vai Kotobuki và an ủi cậu ấy.

- Cậu đã làm rất tốt rồi.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Cuối cùng Kotobuki cũng lùi lại, vừa hít nước mũi vừa khẽ nói "Xin lỗi" với tôi.

Sau khi gặp Mori, tôi giao Kotobuki cho cậu ấy rồi chạy ra ngoài sân trường.

Chẳng hiểu sao tôi bỗng muốn tản bộ một mình.

Hơn nữa, mặc dù lúc này tôi ôm Kotobuki cũng không có gì sai, nhưng quả nhiên trong lòng tôi vẫn cảm thấy áy náy với Mori.

Sân trong không lâu trước kia còn thổi gió bắc vù vù thì nay đã tràn ngập ánh nắng ấm áp.

Mùa xuân sắp tới rồi.

Tôi vừa bước đi trong sân trường vừa ngắm nhìn những bông hoa đang hé nụ.

- Chúc mừng tốt nghiệp.

- Cảm ơn anh đã giúp đỡ em từ trước đến nay.

- Nếu rảnh anh lại tới chơi với bọn em nhé.

Tôi có thể nghe thấy những cuộc nói chuyện như vậy ở khắp nơi.

Trong ngày hôm nay không biết đã có bao nhiêu ly biệt xảy ra. Tôi tự hỏi có bao nhiêu người sau khi rời khỏi ngôi trường này sẽ gặp lại nhau?

Mỗi năm cảnh tượng này đều xảy ra, nhưng không hiểu sao hôm nay trong lòng tôi lại sinh ra cảm giác buồn man mác. Đột nhiên tôi nhìn thấy một nữ sinh với hai bím tóc thật dài đang ôm rất nhiều bó hoa và một bì thư màu nâu.

- Chị Amano!

Tôi chạy đến gọi chị ấy trước cổng trường.

- Sorimachi.

Chị Amano dừng lại và mỉm cười với tôi. Trên bàn tay xách cặp của chị ấy là chiếc túi giấy mà Kotobuki đã đưa cho.

Hệt như lúc ở sảnh âm nhạc, nét mặt của chị Amano rất bình thản.

Nhớ lại vẻ mặt khóc nức nở của Kotobuki, lòng tôi không khỏi nhói lên.

Đối với Kotobuki mà nói, người này là tình địch.

Nhưng đối với tôi, đây là "Cô gái văn chương" với hai bím tóc dài vẫn luôn chĩa mũi vào chuyện tình yêu của tôi, lúc nào cũng vui vẻ đề cử cho tôi những quyển sách.

Trong đầu tôi hiện lên cảnh chị ấy chạy tới lớp của tôi và chìa ra mẫu giấy nói "Người gửi lá thư này là em phải không?", rồi chị ấy ưỡn bộ ngực phẳng lì lên và tự giới thiệu "Như em chứng kiến, chị là một cô gái văn chương". Nhớ lại ánh mắt rạng rỡ và giọng nói vui vẻ đã giúp tôi tiến về phía trước.

Nếu như chị ấy không nhìn thấy tin nhắn của tôi trong hòm thư, nếu như chị ấy không tìm đến gặp tôi, có lẽ bây giờ chuyện giữa tôi và Mori vẫn chưa

đi đến đâu cả.

Cho nên tôi cúi đầu thật sâu.

- Cảm ơn chị đã giúp đỡ em từ trước đến nay. Những bài thơ của Heine, Byron, Chuuya và cả Tagore mà chị đưa cho em đọc đều là những bài thơ rất hay. Em sẽ không bao giờ quên chúng.

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết đã có chuyện gì xảy ra giữa Kotobuki, Inoue và chị Amano.

Tôi cũng không biết ý nghĩ thật sự của chị Amano là gì.

Và cả lý do tại sao ánh mắt chị ấy lại buồn như vậy khi nói chuyện với Kotobuki.

- Nhưng xin chị đừng lúc nào cũng giúp đỡ người khác như vậy, thỉnh thoảng chị cũng nên nghĩ cho bản thân sẽ tốt hơn.

Chị Amano mở to hai mắt.

Tôi tiếp tục nói to.

- Hãy tìm kiếm tình yêu của chính mình, "Cô gái văn chương!"

Đó là lời cổ vũ của tôi dành cho chị ấy.

Đừng do dự, đừng bận tâm, giữ vững tâm ý, tiến thẳng về phía trước. Bởi vì chị chính là "Cô gái văn chương" đã dạy cho em biết những điều đó thông qua Heine, Byron, Chuuya và Tagore.

- Chúc mừng tốt nghiệp!

- Cảm ơn em!

Chị Amano mỉm cười thật tươi.

Sau đó chị ấy cầm bó hoa đủ màu sắc vẫy tay tạm biệt tôi, rồi chị Amano ôm bì thư trước ngực như một bảo vật và bước qua cánh cổng trường.

Chắc hẳn chị Amano là người mà càng cảm thấy buồn thì lại càng mỉm cười. Tôi không biết như vậy là tốt hay xấu.

Bởi vì có khi khóc lên sẽ khiến tâm hồn thấy thư thái.

Cho dù vậy, nụ cười cuối cùng của chị ấy vẫn khắc ghi trong lòng tôi hết như thơ Tagore.

"Khi tôi rời đây ra đi, xin nhớ lời này tôi nói lúc chia tay."

Chị Amano dần rời xa, hai bím tóc khế đung đưa trong gió xuân.

"Những gì tôi đã thấy thật quá đủ quá thừa."

Bóng lưng gầy.

Nhưng lại đầy tự tin, đáng tin cậy hơn bất kì ai.

"Tôi đã nếm hương mật trong lòng bông sen đang xòe cánh trên đại dương ánh sáng,

và như thế tôi hạnh phúc lắm rồi

- xin hãy nhớ lời này tôi nói lúc chia tay.

Tôi đã chơi đùa thỏa thích, nơi này cung điện vô tận hình thù,

và đã nhìn thấy người ấy ở đây,

người không hình thù."

Đôi mắt lấp lánh của chị ấy đã mở ra cho tôi cánh cửa dẫn tới thế giới mới lạ.

Để tôi nghe được thanh âm của những nhà thơ trong quá khứ.

"Toàn thân tôi, tay chân tôi run rẩy khi tay người ấy chạm vào, người ngoài tầm tay với tới.

A, nếu cuộc đời chấm dứt nơi đây, cứ để cuộc đời chấm dứt!"

Cho đến cuối cùng, bóng lưng đó vẫn thẳng tắp, đầy trang nghiêm...

"Xin nhớ lời này tôi nói lúc chia tay."

Rồi chị ấy biến mất sau cổng trường.

Không biết sau khi tốt nghiệp, chị Amano sẽ lựa chọn đi trên con đường như thế nào nhỉ.

Bỏ lại Kotobuki và Inoue.

Tôi nghĩ có lẽ mọi người sẽ đều cùng cố gắng bước đi trên con đường của chính mình, cho dù đường có nhấp nhô chông gai đến đâu.

- Ryouta.

Phía sau tôi vang lên giọng của Mori.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên.

- Ồ? Kotobuki đâu?

- Cậu ấy nói cứ để cậu ấy một mình cũng được rồi khuyên mình đi gặp Ryouta... Nói hôm nay là ngày lễ Tình nhân Trắng mà để bạn trai một mình

như vậy thì cậu ấy cũng không vui được...

-... Vậy sao?

Kotobuki đúng là một cô gái tốt.

- Inoue thật có mắt không trông.

Vậy mà lại bỏ rơi một người như Kotobuki.

Mori dè dặt nắm tay áo của tôi.

- Cái này... lúc Ryouta tìm thấy Nanase... cậu ấy đang khóc đúng không. Áo đồng phục của Ryouta ướt như vậy... R-Ryouta đã an ủi Nanase đúng không. N-Như vậy rất tốt. Mình cũng không phải là nghi ngờ gì tình cảm của Ryouta... nhưng mà...

Mori càng nắm chặt tay áo của tôi hơn, rồi cậu ấy cúi đầu khẽ nói với giọng buồn bã.

- Mình đã... hơi ghen một chút.

Nghe được câu nói này, nội tâm tôi bỗng tràn ngập cảm giác ngọt ngào, rốt cuộc tôi không kiềm chế được mà hôn lên má cậu ấy một cái.

Tựa như lần đó cậu ấy hôn lên má của tôi.

Khi ấy tôi đã rất kinh ngạc, cho nên lúc này Mori chắc hẳn cũng cảm nhận được điều đó.

- Đây là luyện tập.

Nói xong tôi mỉm cười khi thấy Mori hai mắt mở to, mặt đỏ bừng.

Cuối cùng, Mori cũng mỉm cười ngượng ngùng, rồi ngọt ngào nói.

- ... Gọi mình là Kurara đi.

- Kurara.

Tôi ôm lấy cậu ấy và khẽ gọi tên.

- Xấu hổ quá đi à.

Thế nên tôi tiếp tục gọi nhiều lần "Kurara, Kurara, Kurara".

Kurara vừa khẽ lấy tay đập vào ngực tôi vừa nói "Đáng ghét đáng ghét", trông cậu ấy thật đáng yêu.

Nền trời lơ lửng đám mây, những cơn gió mát thổi qua sân trường.

Không lâu nữa, những cây anh đào cũng sẽ nở rộ như để chúc phúc cho hành trình mới.

Tôi và Kurara cũng sẽ cùng nhau bước trên hành trình đó.

Cho dù sau này có trở nên nhu nhược, vô dụng, dậm chân tại chỗ, thì vì một câu nói của người con gái mình thích, tôi cũng sẽ hưng phấn quên đi tất cả.

Và cuộc sống của chúng tôi sẽ tràn ngập ý thơ.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Nhật Ký Tình Yêu Của Nanase ~Chương Đặc Biệt~

- Vậy hẹn gặp cậu ngày mai ở cửa soát vé nhé.

- Ừm. À... m-mình rất chờ mong tới ngày mai.

Đầu bên kia vang lên tiếng cười khẽ.

- Ừm, mình cũng thế. Chúc cậu ngủ ngon, Kotobuki.

- C-Chúc cậu ngủ ngon.

Sau khi tắt máy, tôi ngồi nhìn thần thờ mất một lúc vào chiếc điện thoại màu hồng.

Chuyện này là thật sao... ngày mai tôi sẽ hẹn hò với Inoue. Chúng tôi sẽ cùng đi xem phim, ăn cơm, sau đó đi mua sắm.

Trước đây không lâu, Asakura vì bị tai nạn nên tâm trí trở lại thời còn là trẻ con, Inoue vì chăm sóc cho Asakura mà không đến trường, tôi còn tưởng mình đã hết hi vọng, mọi thứ trở nên tăm tối, mù mịt... Thế rồi, tựa như xuyên qua đường hầm dài đằng đằng, thế giới xung quanh tôi lại vụt sáng.

Khi ấy Inoue đã rất đau khổ, còn tôi chỉ biết đứng nhìn mà không thể làm gì cả.

Thế nhưng bây giờ Inoue đã có thể cười vui vẻ ở trường. Không phải là nụ

cười giả tạo để phụ họa với người chung quanh, mà là nụ cười rạng rỡ như lần đầu tôi gặp cậu ấy.

Mỗi khi Inoue nhìn tôi với vẻ mặt như vậy, hai má tôi lại nóng bừng lên, trái tim như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Ở cung thiên văn, khi được hỏi sau này muốn trở thành người như thế nào, tôi đã trả lời rằng mình sẽ trở thành "một người thẳng thắn".

Thế nhưng mỗi khi Inoue nhìn tôi, tôi lại cảm thấy thật xấu hổ, đầu óc rối bời, giọng điệu cũng trở nên thô lỗ.

Ngày mai tôi phải cố gắng lên, tôi phải chủ động nói chuyện với Inoue. Còn nữa, nếu tôi có thể nở nụ cười dễ thương với Inoue thì tốt biết mấy.

Chỉ cần nghĩ tới buổi hẹn ngày mai, lòng tôi lại tan chảy tựa như mật ong.

Nhưng ngay lập tức một vấn đề rất thực tế hiện lên trong đầu tôi.

- Ừ... mình nên mặc gì nhỉ?

Trên giường của tôi đang có một đồng quần áo và túi xách, đồ trang sức lấy ra từ trong tủ. Cảnh tượng bây giờ cứ như thể phòng của tôi vừa bị trộm ghé thăm.

Tôi đã loay hoay mất hai tiếng đồng hồ rồi.

Quả nhiên là cái váy dài này sao? Vạt áo và cổ áo đều có ren rất dễ thương. Nhưng mà nữ tính quá lại có thể dọa cậu ấy sợ.

Vậy thì quần dài và áo trùm đầu thì sao nhỉ? Không được, quá bình thường, chẳng khác nào dân lao động cả.

Có nên mặc váy ngắn không nhỉ? Hay là váy dài cho ra vẻ lịch sự? Lần

trước khi chúng tôi đi chùa đầu năm, vì đã quyết định từ đầu là sẽ mặc kimono nên mọi chuyện rất dễ dàng, nhưng mà không biết Inoue thích trang phục như thế nào nhỉ?

Aa, đáng lẽ mình phải hỏi cậu ấy trước~~~!

Trong khi tôi đang đứng trước gương thử hết bộ đồ này tới bộ đồ khác thì điện thoại vang lên âm báo tin nhắn.

Là tin nhắn của Mori.

"Ngày mai đi mua sắm với mình không"

"Xin lỗi, ngày mai mình có hẹn rồi", tôi định trả lời như vậy, nhưng cuối cùng lại thêm một câu.

... Khi hẹn hò con gái nên mặc đồ như thế nào để khiến con trai vui nhỉ?

Tôi vừa gửi đi chưa được 5 giây thì Mori đã ngay lập tức gọi điện.

- Chuyện gì vậy Nanase! Ngày mai bồ hẹn hò hả? Đối phương là ai vậy? Bạn Inoue?

- K-K-Không phải...! Mình không có hẹn hò, c-chỉ là, mình chỉ muốn biết bình thường người ta như thế nào thôi... chỉ có vậy thôi.

- Vậy sao, đáng nghi lắm à~

Mori dường như đang cười nham nhở ở bên kia đầu dây. Mặt tôi đột nhiên đỏ bừng lên.

- T-Thật sự không phải như cậu đang nghĩ đâu.

Tôi cố gắng giải thích với cậu ấy.

- Ừm, cứ xem là như vậy đi.

Nhưng Mori chỉ nói với vẻ hàm ý như vậy.

- Nếu nói trang phục khi hẹn hò thì quả nhiên phải là trang phục mang lại ấn tượng sâu đậm mới được.

- Ấn tượng?

- Đúng rồi. Phải là trang phục có khí thế một chút, để cho đối phương phải cảm kích rằng "Cậu ấy mặc như vậy là vì mình".

Khí... khí thế? Chẳng lẽ ý cậu ấy là võ phục nhu đạo sao...

- Chà, nhưng mà nếu làm quá thì cũng xấu hổ lắm... như kiểu đồ tắm tạp dề chẳng hạn...

- Hảả???

Áo tắm tạp dề ư, không đời nào! Cho dù là vì Inoue đi nữa thì tôi cũng không bao giờ mặc thứ đó!

- Oa ha ha, vừa rồi chỉ là tỉ dụ thôi. Nanase đừng làm thế nhé! Nếu bị người nhà bạn trai nhìn thấy sẽ rất là... mà thôi tạm thời không nói chuyện đó nữa. À! Đúng rồi! Hay là bồ thử mặc cái áo mua đợt giảm giá hôm trước xem. Cái màu trắng ấy.

- C-Cái đó... là đồ mặc trong nhà mà...

- Không sao đâu, cái áo đó cực kì hợp với bồ. Bên dưới thì là váy ngắn và ủng. Mình đảm bảo là sẽ cực kì dễ thương luôn.

- Thật... Thật sao.

- Thật 100%, Nanase vốn dĩ đã rất xinh rồi, nếu mặc thêm bộ đồ tăng thêm sức hấp dẫn đó nữa thì chắc chắn bạn Inoue sẽ nhìn không chớp mắt cho xem.

- Mình đã nói là không phải mình đi với Inoue mà! N-Nhưng mà... dù sao cũng cảm ơn bồ đã tư vấn cho mình.

Tôi đỏ mặt cúp máy.

- Cậu đợi lâu chưa, Kotobuki.

- Không có... mình cũng mới tới thôi.

- Không biết bọn mình lúc này có đi chung một chuyến tàu điện không nhỉ.

- C-Chắc là vậy...

Tôi trả lời một cách khó khăn.

Quả nhiên mỗi khi nói chuyện với Inoue là tôi lại không thể tự nhiên được. Hôm nay tôi lại càng căng thẳng hơn, cổ và dưới cánh tay toát hết cả mồ hôi.

... Bộ đồ này thật sự có ổn không nhỉ.

- Vậy chúng ta đi thôi.

- Ừm...

Hôm nay trông Inoue cũng rất dịu dàng và vui vẻ. Cậu ấy thân nhiên đi ở phía gần làn đường rồi bắt chuyện với tôi.

Toàn bộ tâm trí của tôi đều dồn vào bộ trang phục đang mặc dưới áo

khoác, chân bước đi xiêu vẹo, mồ hôi vã ra như tắm.

Sau khi đến rạp chiếu phim, Inoue trả tiền mua hai vé vào cửa. Khi tôi định đưa tiền cho cậu ấy...

- Không cần đâu. Vì mình lúc nào cũng khiến Kotobuki lo lắng nên hôm nay coi như là để mình cảm ơn cậu.

Cho nên tôi đành cất ví đi.

- Cảm... Cảm ơn.

- Đừng khách khí.

Ngực tôi siết lại khi thấy nụ cười của cậu ấy.

Ôi, Inoue đang mỉm cười với tôi. Từ lần đầu tiên gặp nhau, nụ cười của Inoue lúc nào cũng chỉ dành cho Asakura. Thế nhưng vào lúc này, cậu ấy lại đang nhìn thẳng vào tôi và nở nụ cười.

Chỉ như vậy thôi cũng đủ để khiến tôi cảm thấy hạnh phúc, nhưng khi bước vào rạp chuẩn bị ngồi xuống thì tôi lại rơi vào một nguy cơ khác.

- Cậu sao vậy, Kotobuki?

Vẫn mang áo khoác và quần khăn quàng cổ, tôi đứng đực ra một chỗ nhìn nhónhó nhónhó, thấy thế Inoue liền hỏi với vẻ quan tâm.

- Cậu không thích chỗ ngồi này à? Vậy bọn mình đổi chỗ khác nhé?

- K-Không phải.

- Nếu cậu muốn đi nhà vệ sinh thì vẫn còn thời gian đây.

- K-Không phải...

- ?

Tôi cúi đầu xuống, tay mân mê đầu khăn quàng màu hồng anh đào, Inoue càng tỏ vẻ khó hiểu hơn.

Ư...

Cuối cùng, không còn cách nào khác, tôi đành cởi khăn quàng và áo khoác ra.

Vì rất xấu hổ, tôi cố gắng làm từ từ để kéo dài thời gian.

Inoue kinh ngạc mở to hai mắt.

- !

Mặt tôi nóng bừng.

Dưới lớp áo khoác là một cái áo len trắng loại không có ống tay, để lộ bả vai và cánh tay. Ngoài ra thì phần cổ áo cũng khoét rộng, bó sát lấy cơ thể, khiến ngực có cảm giác như muốn lộ ra ngoài, rất xấu hổ.

Mori nói rằng "Inoue sẽ nhìn không chớp mắt", nhưng mà trông cậu ấy bây giờ chẳng khác nào đang hoảng sợ... quả nhiên tôi đáng lẽ nên mặc thêm một lớp nữa bên trên!

Inoue dời ánh mắt đi như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn.

L-L-L-Làm sao bây giờ. Tôi có làm cậu ấy ghét không nhĩ... Cậu ấy có đang nghĩ tôi quá bạo dạn không nhĩ... Toàn thân tôi cứng đờ, dạ dày co thắt lại.

Sau khi ngồi xuống bên cạnh cậu ấy, tôi vẫn co người lại để khiến mình trông có vẻ nhỏ bé đi.

Sau khi đèn tắt và màn chiếu bắt đầu sáng lên, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì cậu ấy sẽ không để ý tới cánh tay lộ ra và phần ngực áo khoét sâu của tôi nữa.

Bộ phim này là một tác phẩm mới của Disney do Inoue đề cử. Là loại phim cổ tích lãng mạn mà tôi rất thích, sự quan tâm của Inoue khiến tôi thấy thật hạnh phúc.

Mặc dù bộ phim này rất hợp với tôi, nội dung cũng rất hay, nhưng mà tôi càng lúc càng cảm thấy lạnh.

Bờ vai và cánh tay lỏa lồ của tôi lạnh như băng, toàn thân cũng run lẩy bẩy.

Tôi thử lấy hai tay ôm lấy vai và cọ xát nhưng cơn lạnh vẫn không giảm bớt.

Nước mũi cũng sắp chảy ra.

Đáng ghét... Inoue đang ngồi bên cạnh tôi, làm sao tôi gạt nước mũi được đây.

Khi tôi hít hít mũi, lạnh run tới mức da gà nổi khắp người.

- Kotobuki.

Bên tai tôi khẽ vang lên tiếng của Inoue.

Tôi suýt chút nữa thì đứng bật dậy, đúng lúc này một cái khăn giấy được đưa ra trước mặt tôi.

- Minh cũng từng khóc khi xem phim rồi.

Cậu ấy nói bằng giọng khe khẽ chỉ tôi có thể nghe thấy.

Toàn thân tôi nóng bừng lên khi biết Inoue đã nhận ra việc mình chảy nước mũi.

Cậu ấy đưa cho tôi khăn giấy chứ không phải khăn tay, điều đó có nghĩa là cậu ấy đã nhận ra tôi cần lau nước mũi chứ không phải nước mắt. Vì để tôi không cảm thấy xấu hổ nên cậu ấy mới nói mình cũng từng khóc khi xem phim.

-... C-Cảm ơn cậu.

Tôi xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất. Khóe mắt cũng đỏ ửng lên.

Tôi cầm lấy khăn giấy và lau nước mũi.

Inoue lại nghiêng người qua và thì thầm.

- Cậu thử lấy khăn quàng quần quanh vai xem có đỡ lạnh hơn không.

Má tôi lại nóng bừng lên.

Cậu ấy cũng nhận ra việc tôi đang lạnh run lên rồi.

Tôi lấy cái khăn quàng màu hồng ra rồi khoác quanh vai. Da thịt lạnh như băng của tôi dần trở nên ấm áp.

A, mặt nóng quá.

Đúng lúc này, trên màn ảnh chiếu một cảnh hài hước khiến cả khán phòng bật cười.

Inoue ngồi bên cạnh tôi cũng khẽ cười.

Cảnh tượng đó cứ như là mọi người đang cười nhạo tôi, cho nên đến tận khi phim kết thúc, tôi vẫn nắm chặt lấy khăn quàng.

Lần tới tôi phải vẫn hồi lại sự việc lần này mới được.

- Phim vui nhỉ.

- Ủ-ừm. Nhiều cảnh buồn cười thật.

Chúng tôi vừa đi dạo trong phố đi bộ vừa nói chuyện với nhau. Mặc dù không cách nào nói chuyện thoải mái với cậu ấy, nhưng tối thiểu tôi cũng phải nở nụ cười mới được. Tôi dồn sức nhếch môi lên...

Cười lên nào~. Không, không được. Làm thế này chỉ khiến tôi trông như đang khó chịu.

Cứ thế, chúng tôi đi về phía nhà ga.

Inoue vừa nhìn vào danh sách nhà ăn vừa hỏi tôi.

- Cậu muốn ăn gì?

- Cái gì... cũng được.

Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, tôi liền cảm thấy hối hận.

Vừa rồi tôi có qua loa quá không!? Có khi cậu ấy đang cho rằng tôi là một người không có tính tự chủ!

Tôi có nên sửa lại không nhỉ?

Nhưng mà, nhưng mà nên chọn cửa tiệm nào bây giờ? Hay là đề nghị đi

ăn nhà hàng có món Inoue thích nhỉ? Aa, nhưng mà như vậy cũng không có tính tự chủ.

Trong khi tôi đang ủ rũ một mình thì...

- Vậy bọn mình đi ăn ở cửa tiệm mì Ý này đi.

Inoue khẽ mỉm cười và chọn một cửa tiệm có vẻ được các cô gái yêu thích.

- Ừm, c-cũng được.

A, tôi lại trả lời qua loa rồi. Chẳng mấy khi được Inoue quan tâm, vậy mà...

"Nghe có vẻ ngon quá đi~~~", đáng ra tôi nên trả lời với giọng dễ thương như vậy. Đúng rồi, khi nhân viên mang mì Ý ra tôi sẽ nói như thế này, nhất định.

"Trông ngon quá nhỉ, cảm ơn cậu vì đã chọn nhà hàng này, Inoue!"

Tôi vừa quyết tâm như vậy vừa đi cùng với Inoue lên thang máy và bước vào cửa tiệm.

Chúng tôi ngồi xuống bàn đối diện với nhau, sau đó từng người mở thực đơn ra. Vì Inoue nói trong này cũng hơi lạnh nên tôi cứ quấn khăn quàng cũng được, cho nên tôi vẫn quấn khăn quàng quanh vai như lúc ở trong rạp chiếu phim.

- Trước tiên là hai phần salad và đồ uống nhỉ. À, mình ăn mì Ý sốt kem trứng cá tuyết, cậu thì sao Kotobuki?

- Mình thì, ừm...

Tôi vừa nhìn chăm chăm vào thực đơn vừa suy nghĩ.

Bình thường khi ăn mì Ý tôi đều chọn phần trứng cá tuyệt.

Nhưng nếu tôi chọn món tương tự cậu ấy, Inoue sẽ lại nghĩ tôi là một người không có tính tự chủ. Cho nên tôi phải chọn món khác với Inoue. Như vậy thì chủ đề nói chuyện của chúng tôi cũng sẽ gia tăng.

Sốt thịt sẽ văng tung tóe nên cũng không được.

Peperoncino thì có tôi nên cũng không được.

Napolitan thì bình thường quá...

A, món mì Ý hải sản của nhà hàng này trông có vẻ ngon quá. Trong phần chú thích nói nó là món mì với vị cà chua và rất nhiều loại hải sản. Pescatore? Được rồi, chọn món này vậy.

- A, cho mình một phần mì Ý hải sản đi.

Inoue nói cho tiếp viên món ăn của chúng tôi.

Trong khi chúng tôi đang nói về chủ đề bộ phim lúc nãy thì nhân viên mang mì Ý lên.

Tôi định nói ra câu nói đã luyện tập trong đầu từ nãy, nhưng vừa nhìn thấy đĩa mì của mình, cổ họng tôi tắc lại.

Đây là mì Ý hải sản... ư?

Đặt trước mặt tôi là một cái đĩa lòng sâu như tô ăn ramen, nước sốt cà chua đỏ rực như muốn tràn ra ngoài, chính giữa là những sợi mì to dùng cuộn lại với nhau, bên trên đầy ắp tôm, mực, vẹm xanh.

Hơn nữa, trong sốt cà chua dường như còn bỏ thêm tỏi, mùi hương nồng đặc trưng của tỏi phả vào mặt tôi.

- Trông ngon quá nhỉ, chúng ta ăn thôi.

Inoue dùng nĩa quăn mì lại rồi đưa vào trong miệng.

- Ừm, không tệ chút nào.

Một tay cầm thìa, một tay cầm nĩa, tôi thận trọng quăn mì Ý đang ngập lặn trong sốt cà chua.

Đầu nĩa tôi chỉ quăn hai, ba sợi mì rồi bỏ lên thìa.

Tuy nhiên, vì tấm súp trơn bóng nên mì mãi không quăn gọn được.

Một đầu sợi mì thông xuống đung đưa, mỗi lần như vậy là nước sốt đỏ thẩm lại văng tung tóe khiến tôi giật hết cả mình.

Hôm nay tôi mặc áo trắng.

Tôi sẽ không thể nào dùng bữa mà không làm bẩn áo được. Trên áo tôi sẽ để lại những vết loang lổ. Còn có cả mùi tỏi nữa.

Đáng lẽ lúc này tôi nên chọn Napolitan hay mì Ý tía tô chứ...

Tôi không biết phải làm sao mới có thể đưa những sợi mì trơn tuột này vào miệng mà không làm bẩn áo, thật muốn khóc quá.

Những sợi mì quăn trên nĩa của tôi dần lạnh đi và cứng lại.

Đúng lúc này.

- Kotobuki, đĩa mì của cậu trông ngon quá. Tiếc thật đấy, đáng lẽ mình

cũng nên gọi món đó.

- Hả?

Inoue vui vẻ hỏi tôi.

- Cậu thích trứng cá tuyết không Kotobuki?

- Ừ-ừm.

- Vậy đối với mình không? Nhưng mà mình lỡ ăn một miếng mất rồi...

- Được... không sao đâu.

- Cảm ơn cậu.

Inoue mỉm cười, sau đó đổi vị trí đĩa mì hải sản của tôi và mì trứng cá tuyết của cậu ấy.

- Trông ngon quá, ăn thôi nào.

Cậu ấy lấy nĩa xúc mì lên rồi cứ để như vậy hút sồn sột.

- Ngon thật đấy! Cảm ơn cậu nhé, Kotobuki.

- K-Không có gì... mình mới phải cảm ơn cậu.

Cậu ấy nhận ra tôi đang gặp khó khăn nên mới đề nghị như vậy. Vì tôi cứ nhìn chăm chăm vào đĩa mì với vẻ mặt thảm hại...

Sau khi hiểu ra điều này, lòng tôi vừa tràn ngập cảm giác hạnh phúc lẫn đắng chát.

Món mì Ý với rất nhiều trứng cá tuyết màu hồng kèm với sốt kem đậm đà ngon đến mức lòng tôi như thắt lại.

Trong khi tôi im lặng, Inoue tiếp tục nói chuyện một cách tự nhiên.

Chuyện trường học, bài hát dạo này cậu ấy thích, bộ phim hoạt hình hồi nhỏ cậu ấy hay xem, rồi cuốn sách ưa thích.

- Cậu còn nhớ quyển sách đầu tiên mượn ở thư viện không? Của mình là Kappa Coo và Kì nghỉ hè.

- Hình như nó đã được chuyển thể thành phim điện ảnh nhỉ. Của mình thì là... một quyển sách tranh có tên... Pollyanna thì phải.

- Mình biết câu chuyện đó, nó kể về một cô bé "đi tìm niềm vui" phải không. Tác giả hình như là Porter thì phải.

- Đúng rồi... khi ấy mình cũng học theo cô bé đó "đi tìm niềm vui". Ghi vào nhật kí những chuyện vui vẻ xảy ra ngày hôm đó. Như hôm nay bữa ăn trưa có bánh pudding, rồi thì có con chuồn chuồn đậu trên bệ cửa sổ, hay cô giáo chủ nhiệm hôm nay đeo trâm ngực hình bông hoa rất đẹp...

- Ồ, dễ thương ghê nhỉ.

- Hả! C-Cái này...

Inoue vừa khen tôi dễ thương.

Hai má tôi nóng bừng lên, nhưng đồng thời tôi cũng cảm thấy mình thật đáng thương.

Tôi cảm thấy buồn khi bản thân thấy vui vẻ... mặc dù tôi rất hạnh phúc, nhưng lòng tôi lại lạnh buốt đầy khó chịu.

Bởi vì mặc dù tôi đang hạnh phúc đến thế này chỉ vì một câu nói của Inoue, nhưng Inoue lại trông như việc đó không có gì to tát cả.

Chắc hẳn đối với cậu ấy, từ "đáng yêu" này không có ý nghĩa gì lớn cả.

Chỉ có tôi là tự thấy vui vẻ như một đứa ngốc.

-... Inoue, cậu có vẻ quen với việc hẹn hò nhỉ.

- Hả?

Tôi giật mình khi phát hiện mình vừa nói gì.

- A...! Xin lỗi. Mình không có ý gì đâu. Chỉ là... m-mình hơi căng thẳng... mình chỉ mới hẹn hò với mỗi Inoue... cho nên...

Tôi cũng không biết bản thân đang muốn nói gì nữa. Inoue trông rất ngạc nhiên. Đáng ghét, làm sao bây giờ. Xấu hổ chết mất. Tôi lại càng cuống hơn, tay quơ quơ như muốn giải thích, đúng lúc này, ngón tay tôi chạm vào ly khiến nước đổ hết ra bàn.

- Á!

Nước lan ra khắp bàn. Tôi cuống cuống đưa tay ra muốn đặt nó lại chỗ cũ nhưng lại bị trượt tay khiến cái ly rơi xuống sàn.

- !

Choang! Cái ly vỡ tan thành từng mảnh. Nhân viên vội chạy tới.

- Thành thật xin lỗi.

Inoue cúi đầu xin lỗi khi nhân viên thu dọn mảnh vỡ của chiếc ly.

- Xin... Xin lỗi.

Tôi mặt đỏ tới mang tai, co người lại.

- Không sao đâu Kotobuki.

Mặc dù Inoue nói vậy, nhưng tôi chỉ muốn kiếm cái lỗ nào đó chui xuống quách cho xong.

Sau khi cúi đầu xin lỗi nhiều lần, chúng tôi rời khỏi nhà hàng.

Inoue là người thanh toán tiền ăn.

- Lần tới cậu đãi mình uống trà là được.

-... Ừm.

Chúng tôi... còn có lần tới sao?

Lúc nào tôi cũng thất bại như vậy.

- Đúng rồi, sau khi ăn xong cậu muốn đi mua sắm phải không?

-... Không cần nữa.

- Ờ, nhưng mà.

- H-Hôm qua Mori có hẹn mình ra ngoài, lúc đó mình đã mua đồ với cậu ấy rồi. Cho nên bây giờ không cần nữa.

Đi mua sắm chỉ là cái cớ của tôi để được cùng Inoue dạo quanh các cửa tiệm và nói chuyện vui vẻ.

Tuy nhiên, tôi không muốn để cậu ấy chứng kiến bộ dạng thảm hại của bản thân thêm chút nào nữa. Chẳng mấy khi được hẹn hò với Inoue, vậy mà tôi chỉ toàn gây phiền toái cho cậu ấy, nếu chúng tôi lại đi cùng nhau nữa, tôi nhất định sẽ lại làm sai chuyện gì đó. Tôi muốn về nhà. Tôi cố kiềm nén không để bản thân bật khóc.

Inoue nhìn tôi với vẻ mặt hoang mang.

Sau đó, cậu ấy vui vẻ nói.

- Nếu vậy thì cậu có thể đi mua đồ với mình không?

- Cái này... Cậu nói mua đồ là ở chỗ này sao?

- Ừm.

Nhưng mà nơi này không phải là cửa hàng mà con trai nên đến...

Trên những kệ hàng là những con gấu nhồi bông đáng yêu, dây đeo tay lấp lánh, tách trà với hoa văn hoa lá, hộp trang điểm và khăn trải bàn, sổ tay nhiều màu sắc và bì thư.

Xung quanh chúng tôi cũng toàn khách hàng nữ.

- Mình muốn mua chút quà cho em gái ở nhà. Cậu có thể chọn giúp mình không, Kotobuki?

- M-Mình ư...?

- Ừ. Dù sao mấy thứ này con gái với nhau vẫn biết rõ hơn. Cứ chọn thứ gì cậu thích là được.

- Cái này...

- Giữa con thỏ và con gấu trúc này thì cậu thích con nào?

- Ừm... gấu trúc.

- Vậy cậu thích cái cốc màu hồng hay cái có hoa văn này?

-... Cái màu hồng ấy.

- Còn khăn trải bàn này thì sao?

-... Cái có hoa văn dâu tây ấy, trông nó có vẻ đáng yêu.

Cứ như vậy, Inoue vừa hỏi, còn tôi thì trả lời.

- Cảm ơn cậu, để mình đi tính tiền.

Inoue cầm con gấu trúc nhồi bông và chiếc cốc màu hồng ra quầy thu ngân.

Trong lúc đó tôi đứng ngẩn người nhìn hàng hóa trên quầy.

... Có lẽ mình cũng nên mua gì đó.

Có lẽ đây sẽ là buổi hẹn hò của tôi và Inoue, ít nhất tôi cũng nên có thứ gì đó để kỉ niệm.

Tôi đi tới góc nhãn dán, vừa nhìn những tấm nhãn với đủ loại hình thù, từ trái cây, bánh kẹo, tới ngôi sao, đột nhiên nước mắt tôi lại trào lên.

Inoue nhất định đang nghĩ tôi là một người tẻ nhạt hậu đậu... Mặc dù có thể hẹn hò với Inoue khiến tôi rất hạnh phúc, nhưng tôi càng đến gần Inoue thì những khuyết điểm của tôi lại càng bộc lộ ra trước cậu ấy.

Inoue dịu dàng như vậy, quen thuộc với việc nói chuyện với con gái như vậy. Nhưng tôi thì lại chẳng nói được câu chuyện nào nên hồn, mặt mũi lúc nào cũng cau có. Chắc hẳn Inoue không hề cảm thấy vui khi ở bên cạnh tôi. Có lẽ Inoue sẽ không mời tôi đi chơi nữa...

Càng nghĩ tôi lại càng ủ rũ hơn, bầu không khí xung quanh dần trở nên đen kịt.

Đột nhiên chuông điện thoại trong túi áo tôi vang lên.

Đó là một bài tình ca mà tôi rất thích do một nữ ca sĩ thần tượng biểu diễn.

Hả! Tại sao chứ? Đây là nhạc chuông chỉ dành cho Inoue mà...!

Tôi vội lấy điện thoại ra và thấp giọng nói.

- A-Alô?

- Kotobuki.

Phía bên kia vang lên tiếng Inoue.

- I-Inoue...! Cậu đang làm gì vậy?

Tôi đảo dác nhìn xung quanh. Nhưng chẳng thấy Inoue đâu cả. Chẳng lẽ cậu ấy đã bỏ về một mình rồi sao!

Sức lực toàn thân như biến mất, cổ họng tôi run rẩy.

Nói dối... Thật quá đáng.

Inoue nói với giọng dịu dàng.

- Nếu đối diện với Kotobuki mình sẽ rất xấu hổ, sẽ không nói ra được điều này, cho nên mình mới gọi điện.

- Hả?

- Hôm nay mình đã rất vui.

Những câu nói của Inoue truyền vào tai tôi.

- Đúng là vì mình vẫn luôn ở bên Miu nên có lẽ... mình đã quen với việc tiếp xúc với con gái...

Có lẽ những gì tôi nói lúc này đã khiến cậu ấy bận tâm.

- Nhưng mà Kotobuki không phải là Miu.

Ngực tôi nhói lên.

- Khi nói chuyện với cậu, đi bên cạnh cậu, mình đều rất căng thẳng. Bởi vì có rất nhiều chuyện mình không biết về cậu, cho nên mình không biết phải làm sao mới đúng.

Thật vậy ư?

Tôi không phải là người duy nhất thấy hồi hộp sao?

Khi nói chuyện với tôi, Inoue cũng thấy bối rối sao?

- Chúng ta đều giống nhau. Mình và Kotobuki. Cho nên mình nghĩ chúng ta nên từ từ tìm hiểu nhau thêm nữa. Cho dù là chuyện nhỏ nhất tới đâu đi nữa, nếu Kotobuki có thể nói cho mình biết, mình sẽ rất vui.

Trái tim tôi đập liên hồi, lòng tôi tràn ngập cảm giác vui sướng.

- Mình chờ cậu ở bên ngoài cửa hàng.

Inoue thì thầm như vậy.

Vẫn áp điện thoại bên tai, tôi từ từ chạy ra phía cửa ra vào.

Trên vỉa hè trước cửa hàng, Inoue cũng đang áp điện thoại trên tai giống như tôi, nhìn thấy tôi, cậu ấy khẽ mỉm cười với vẻ ngượng ngùng.

Tắm trong những tia nắng chiều, trông nụ cười của Inoue thật rạng rỡ.

Nụ cười đó thật ngọt ngào.

Inoue đưa cho tôi một cái túi giấy phía trên có tên của cửa hàng mà chúng tôi vừa bước vào lúc này.

- Đây là quà kỉ niệm ngày hôm nay.

- Đ-Đây không phải là quà của em gái cậu sao?

- Cái đó mình cũng mua rồi. Nhưng đây là phần của Kotobuki. Là cốc uống nước, như vậy có được không?

Tôi cầm lấy túi giấy, phát hiện nó nặng hơn vẻ bề ngoài.

Là chiếc cốc màu hồng lúc này sao?

Inoue vẫn đang mỉm cười dịu dàng. Cảm giác hạnh phúc tràn ngập lòng tôi.

Tôi cũng nở nụ cười. Không phải nụ cười miễn cưỡng, mà là nụ cười để truyền đạt cho Inoue cảm xúc vui sướng lúc này trong lòng tôi.

- Cảm ơn cậu.

Inoue mỉm cười.

- Chúng ta đi thôi.

Cậu ấy gấp điện thoại lại và nói như vậy.

Tôi cũng gấp điện thoại lại.

- Ừm. A, chờ mình một chút. Mình muốn mua cái này. Mình sẽ quay lại ngay.

- Vậy mình sẽ chờ ở đây nhé.

- C-Cảm ơn cậu.

Inoue dõi theo nhìn với ánh mắt dịu dàng khi tôi ngoái lại la lên như vậy.

Tôi chạy vào trong cửa hàng, cầm lấy một cái cốc màu lam nhạt. Đây là món quà dành cho Inoue.

Sau đó tôi lại chạy về phía góc nhãn dán.

Để kỉ niệm một ngày hạnh phúc đến phát khóc như hôm nay, tôi đã mua cái nhãn có hình chiếc cốc bên trong có hình trái tim.

Trên đường về, tôi và Inoue nắm tay nhau.

- Lần sau bọn mình lại đi xem phim đi Kotobuki.

- Ừm.

- Cả thủy cung và công viên nước nữa.

- Đúng thế. Vườn bách thú cũng được nữa.

- Kotobuki thích động vật gì?

- Ừm... chim cánh cụt.

Tôi trả lời, trong đầu nhớ lại con chim cánh cụt nhồi bông trong phòng, hai má hơi đỏ lên.

- Inoue thì sao?

- Có lẽ là báo tuyết? Lông trắng muốt trông rất đẹp. À đúng rồi, bộ đồ hôm nay của cậu cũng dễ thương lắm đấy, Kotobuki.

- T-Tại sao tự dưng bây giờ cậu mới...

- À? Thì nó cũng là áo len màu trắng. Trông rất hợp với cậu... với lại, nó cũng hơi khiến mình hồi hộp một chút...

Inoue hơi đỏ mặt. Tay tôi ướt mồ hôi, là mồ hôi của tôi? Hay là của Inoue?

- Đ-Đồ ngốc.

- A, xin lỗi.

- Không, cậu không cần phải xin lỗi... chỉ là, mình... rất vui... hơi xấu hổ một chút.

Bàn tay tôi cũng chảy mồ hôi, tôi khẽ thú nhận như vậy.

Tối hôm đó, sau khi tắm rửa xong, tôi rót trà sữa vào cái cốc màu hồng do Inoue tặng và bắt đầu viết nhật ký.

Tôi dán nhãn hình chiếc cốc và trái tim lên trên trang giấy, còn có cả cuống vé của bộ phim hôm nay chúng tôi đã đi xem, rồi cả hóa đơn mua hàng, vừa dán tôi vừa cười khúc khích.

Hôm nay tôi đã tìm được rất nhiều "niềm vui".

Chỉ cần ở bên Inoue, cho dù tôi không cần đi tìm, rất nhiều "niềm vui" vẫn đến bên cạnh tôi.

Tôi đặt bút xuống và ôm con chim cánh cụt nhồi bông trước ngực.

Huy hiệu đính giữa cái nơ trên cổ nó là cái huy hiệu mà Inoue đưa cho tôi vào ngày chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt của Inoue, tôi hôn lên con mồm con chim cánh cụt trong khi hai má đỏ bừng.

- Chúc ngủ ngon, Inoue.

Một ngày của Nanase

Hẹn hò với Inoue rồi~

Căng thẳng quá, chẳng biết phải làm sao.

Lại làm hỏng chuyện rồi~~~

Tí nữa thì khóc.

Nhưng mà Inoue rất dịu dàng, còn cười với mình.

Khiến tim mình đập thình thịch~

Ngày hôm nay thật là vui.

Thích Inoue nhất trên đời. Lần sau cũng muốn hẹn hò với cậu ấy nữa.

Chụt

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ TUYỂN TẬP TÌNH YÊU TẬP 2

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Chào mọi người, tôi là Nomura Mizuki. Như lần trước đã thông báo, tập thứ 2 trong tuyển tập truyện ngắn của "Cô gái văn chương" có chủ đề chính xoay quanh Kotobuki, Mori và Sorimachi!

Tôi viết tập này là vào khoảng giữa "Thiên thần" và "Người hành hương" trong cốt truyện chính. Lúc đó vì bầu không khí trong truyện hơi nặng nề vì những hành động của Miu nên tôi đã muốn viết một câu chuyện vui vẻ~

Được viết dưới góc nhìn của Sorimachi khiến tôi tỉnh tâm lại rất nhiều. Mori nhanh ẩu đoảng cũng rất thú vị nữa. Thiết kế nhân vật của chị Takeoka thật sự rất tuyệt, vừa nhìn bản vẽ nháp là tôi đã muốn viết thêm về hai người này! Cho nên cứ thế tới Byron -> Chuuya -> Tagore rồi thành một seri luôn.

Những bài thơ được trích dẫn trong tập truyện này đều là những bài thơ yêu thích của tôi. Đặc biệt là tập Thơ dân gian của Tagore, từng câu, từng chữ đều khiến người ta say mê. Tôi cực kì đề cử các bạn đọc tập thơ này! Đọc bản dịch từ tiếng Bengal có lẽ là chuẩn nhất, tuy nhiên thì bản tiếng Anh của tập thơ cũng có một cảm giác gì đó thấu suốt, khiến lòng người rung động.

À, tiện đây tôi cũng xin nói luôn, cảnh chơi khăm của Sorimachi đã được tôi chuẩn bị từ khi viết Nhà văn hướng về chúa trời 2. Thế cho nên mặc dù là đang viết một cảnh rất nghiêm túc, nhưng cứ liên tưởng tới việc Sorimachi đang núp đâu đó trong bóng tối lại khiến tôi bật cười một mình.

Về tên của Mori thì thực ra tôi thấy dễ thương lắm~ (Mặc dù Hán tự hơi có chút...)

Đạo gần đây tôi thường xuyên bắt gặp những cái tên giật hết cả mình. Tên thật của tôi vốn khá là bình thường nên tôi vẫn ước ao có một cái tên thật hoành tráng. Hồi nhỏ khi đọc truyện cổ tích nước ngoài và thấy những cái tên như Florenina hay Diamantine gì đó là tôi lại thầm thở dài hâm mộ. Tôi cũng rất thích đọc tên của những người trong danh sách trúng giải thưởng, hay từ điển đặt tên em bé.

Đến nỗi khi lên cấp 3, lúc giáo viên ra đề tập làm văn "Tên của bản thân" trong tiết Quốc Ngữ, tôi viết một bài văn dài bày tỏ sự bất mãn của mình và hi vọng ba mẹ nên dành chút công sức hơn cho việc đặt tên con cái. Sau đó khi họp phụ huynh, giáo viên chủ nhiệm (Thầy giáo Quốc ngữ) đã nói với ba tôi rằng "Tên con gái tôi cũng giống với tên của em ABC đây, ha ha ha", dọa tôi mồ hôi chảy ròng ròng.

Tuy nhiên hiện tại thì tôi lại rất thích tên của mình và hàm nghĩa ẩn trong Hán tự của nó.

Thế nên có lẽ vài năm sau Mori cũng sẽ cảm ơn ba mẹ vì đã đặt cho cô bé cái tên đó cũng nên. Hoặc là vẫn không cho phép người khác gọi tên mình... ừm...

Tuyển tập lần này là tập đặc biệt dành cho Kotobuki. Mặc dù cô bé khá thảm, trong ngoại truyện lại còn bị Nano áp đảo, trông càng đáng thương hơn, nhưng chắc chắn cô bé sẽ có được hạnh phúc, x-xin các bạn nhẫn nại thêm chút nữa.

Một tác giả là người quen của tôi từng nói rằng "Mặc dù Nanase không phải là nữ chính trong câu chuyện của Inoue Konoha, nhưng cô bé lại là nhân vật chính trong câu chuyện của Kotobuki Nanase", khiến tôi rất xúc động.

Quả thật là như vậy, tôi cảm thấy câu nói này có thể áp dụng cho mọi nhân vật khác. Ai cũng là nhân vật chính trong câu chuyện của bản thân mình!

Tôi xin phép được chuyển chủ đề một chút, chị Takeoka, hình minh họa trong tập ngoại truyện quả thật rất rất tuyệt vời! Mặc dù hình minh họa màu lúc Nano đang buộc tóc là yêu cầu của tôi, nhưng mà kết quả lại còn trên cả mong đợi nữa~ Nét mặt của Nano trong hình minh họa nào cũng thật đáng yêu, hiện tại tôi đang để hình nền máy tính là hình minh họa màu cảnh cô bé nói chuyện với Konoha.

Đồng thời thì trong hình minh họa màu đăng trên tạp chí do chị Kousaka Rito vẽ cho bản truyện tranh cũng có hình Tooko đang xõa tóc một bên! Thực ra thì cảnh Tooko xõa tóc một bên trong phòng tranh của Maki cũng là đề xuất của chị Kousaka. Khi chúng tôi đi ăn cùng nhau, tôi có thảo luận với chị ấy về việc nên để tóc bím hay xõa ra, thì được chị ấy đề xuất rằng "Nếu vậy thì để xõa tóc một bên thì sao". Hiện tại thì phiên bản truyện tranh của Cô gái văn chương và Tên hề thích chết đang được bày bán trên thị trường, kính mời các bạn đón đọc!

Ngoài ra thì truyện tranh Cô gái văn chương và Công thức nấu ăn ngon của anh Hiyomaru Akira đã chuyển từ tạp chí Beans ACE sang tạp chí Nguyệt san Asuka. Bắt đầu đăng trở lại từ số báo phát hành ngày 24 tháng Bảy, xin các bạn cũng chú ý bên này nữa. Inoue phiên bản trưởng thành và Maika học trung học cảm giác cũng hay ho lắm~.

Phiên bản điện ảnh cũng hoàn thành kịch bản rồi, diễn viên lồng tiếng cũng đã quyết định xong, tôi sẽ thông báo tiếp vào lần sau.

Được rồi! Hẹn gặp lại các bạn ở Ngoại truyện tập 2.

Ngày 22 tháng 6 năm 2009

Nomura Mizuki

Lời hoạ sĩ

Mori và Sorimachi cuối cùng cũng được đến bờ biển rồi. Vui quá.

Đây là một bản nháp không được sử dụng của hai cô cậu đang cần rằng chịu lạnh.